

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VI legislatura

Vuitè període



Sèrie P - Número 115

Dimecres, 26 de febrer de 2003

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. JOAN RIGOL I ROIG

Sessió plenària núm. 76 i 77, primera reunió

Í N D E X

Sessió núm. 76

Situació

de compatibilitat o d'incompatibilitat dels diputats (tram. 234-00017/06).
Comissió de l'Estatut dels Diputats (p. 3)

Sessió núm. 77.1

Proposició de llei

de modificació de la Llei 4/1987, de 24 de març, reguladora de l'Escola d'Administració Pública de Catalunya (presa en consideració) (tram. 202-00159/06) (p. 5)

Propostes de resolució

per les quals s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei modificació de la disposició final segona, apartat 3, de la Llei orgànica 2/1986, de 13 de març, de Forces i Cossos de Seguretat de l'Estat (presa en consideració) (tram. 270-00002/06); la Proposició de llei de modificació de la lletra g de l'article 53 de la Llei orgànica 2/1986, de 13 de març, de Forces i Cossos de Seguretat de l'Estat (presa en consideració) (tram. 270-00004/06), i la Proposició de llei de modificació de l'apartat 1 de l'article 38 de la Llei orgànica 2/1986, de 13 de març, de Forces i Cossos de Seguretat de l'Estat (presa en consideració) (tram. 270-00005/06) (p. 10)

Propostes de resolució

per les quals s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei orgànica d'assumpció del comandament únic dels Cossos i Forces de Seguretat de l'Estat a Catalunya (presa en consideració) (tram. 270-00054/06) i la Proposició de llei de modificació de la Llei orgànica 2/1986, de 13 de març, de Forces i Cossos de Seguretat de l'Estat (presa en consideració) (tram. 270-00055/06) (p. 11)

Proposta de resolució

per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de l'article 205 del text refós de la Llei general de la Seguretat Social per tal d'estendre la protecció per desocupació als càrrecs electes de l'Administració local (presa en consideració) (tram. 270-00049/06) (p. 20)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la sanitat, especialment pel que fa a l'atenció primària (tram. 300-01081/06) (p. 26)

→

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política sanitària, especialment pel que fa a l'atenció primària
(tram. 300-00392/06) (p. 28)

Interpellació

al Consell Executiu sobre les enquestes i estudis d'opinió (tram. 300-00863/06) (p. 35)

Preguntes

al president de la Generalitat sobre quines qüestions de l'actualitat hi ha entre les seves prioritats
polítiques (tram. 317-00547/06) (p. 39)

al president de la Generalitat sobre l'ús social del català (tram. 317-00549/06) (p. 40)

al president de la Generalitat sobre quina valoració fa de la posició conjunta de la Unió Europea
envers la crisi de l'Iraq (tram. 317-00551/06) (p. 42)

al president de la Generalitat sobre quina opinió té de la situació política i social de Catalunya
i dels esdeveniments previstos per a les setmanes vinents (tram. 317-00556/06) (p. 43)

al president de la Generalitat sobre la introducció de les tecnologies de la informació i la comunicació (TIC)
en l'ensenyament (tram. 317-00558/06) (p. 44)

al Consell Executiu sobre els resultats del Pla de xoc d'habitatge i sòl del Departament de Política
Territorial i Obres Públiques relatiu a l'habitatge protegit (tram. 310-00350/06) (p. 45)

al Consell Executiu sobre els propòsits de capteniment del Departament de Política Territorial i Obres
Públiques relatius al foment de l'habitatge de lloguer (tram. 310-00351/06) (p. 46)

al Consell Executiu sobre els resultats del Pla de xoc d'habitatge i sòl 2000 del Departament de Política
Territorial i Obres Públiques relatius als objectius establerts per al foment de l'habitatge
(tram. 310-00352/06) (p. 48)

al Consell Executiu sobre l'advertiment de les greus anomalies del sistema de vigilància
de la presó de Can Brians fet per la companyia Esse a la Direcció General de Serveis Penitenciaris
i de Rehabilitació (tram 310-00364/06) i sobre si és cert que no va reforçar la seguretat de la presó
de Can Brians malgrat les greus anomalies del sistema denunciades per la companyia Esse
(tram. 310-00365/06) (p. 49)

Interpellació

al Consell Executiu sobre les polítiques per a barris que requereixen atenció especial
(tram. 300-01028/06) (p. 51)

Interpellació

al Consell Executiu sobre les construccions escolars (tram. 300-00438/06) (p. 55)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la gestió i el tractament de purins (tram. 300-685/06) (p. 59)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la política de desenvolupament rural (tram. 300-00742/06) (p. 64)

Interpellació

al Consell Executiu sobre política penitenciària (tram. 300-01015/06) (p. 70)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la reducció d'efectius policials a Catalunya (tram. 300-00954/06) (p. 75)

Interpellació

al Consell Executiu sobre la problemàtica dels titulars de motocicletes, especialment
pel que fa a la contractació d'assegurances (tram. 300-01060/06) (p. 79)

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 76

La sessió s'obre a les deu del matí i tres minuts. Pre-sideix el president del Parlament, acompanyat del vice-president primer i dels secretaris primer, segon, tercer i quart. Assisteixen la Mesa l'oficiala major i el lletrat Sr. Muro i Bas.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Situació de compatibilitat o d'incompatibilitat dels diputats (tram. 234-00017/06). Comissió de l'Estatut dels Diputats. Debat i votació del Dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats.

(Atès que aquesta sessió és secreta, no se'n fa la transcripció i tot seguit se'n reproduïxen els acords, conformement a l'article 61.3 del Reglament del Parlament.)

Situació de compatibilitat o d'incompatibilitat dels diputats

Tram. 234-00017/06

PLE DEL PARLAMENT

El Ple del Parlament, en sessió tinguda el dia 26 de febrer de 2003, ha estudiat el dictamen de la Comissió de l'Estatut dels Diputats i, d'acord amb l'article 7.2 del Reglament, ha adoptat la següent

RESOLUCIÓ

D'acord amb la legislació vigent i amb les dades relatives a la professió i als càrrecs públics manifestades pel diputat, d'acord amb l'article 4.1. segon del Reglament, el Ple del Parlament estableix la situació de compatibilitat del diputat Sr. Eduard Rius i Pey.

Palau del Parlament, 26 de febrer de 2003

La secretària primera
Carme Valls i Llobet

El president del Parlament
Joan Rigol i Roig

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 77.1

La sessió s'obre a les deu del matí i deu minuts. Precedeix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major, el lletrat major i el lletrat Sr. Muro i Bas.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, la consellera de Justícia i Interior i els consellers de Governació i Relacions Institucionals, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i de Treball, Indústria, Comerç i Turisme.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Proposició de llei de modificació de la Llei 4/1987, de 24 de març, reguladora de l'Escola d'Administració Pública de Catalunya (tram. 202-00159/06). Grup Parlamentari Popular. Debat i votació de la presa en consideració.

2. Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la disposició final segona, apartat 3, de la Llei orgànica 2/1986, de 13 de març, de Forces i Cossos de Seguretat de l'Estat (tram. 270-00002/06). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds. Debat i votació de la presa en consideració.

3. Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la lletra g de l'article 53 de la Llei orgànica 2/1986, de 13 de març, de Forces i Cossos de Seguretat de l'Estat (tram. 270-00004/06). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds. Debat i votació de la presa en consideració.

4. Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de l'apartat 1 de l'article 38 de la Llei orgànica 2/1986, de 13 de març, de Forces i Cossos de Seguretat de l'Estat (tram. 270-00005/06). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds. Debat i votació de la presa en consideració.

5. Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei orgànica d'assumpció del comandament únic dels Cossos i Forces de Seguretat de l'Estat a Catalunya (tram. 270-00054/06). Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació de la presa en consideració.

6. Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei orgànica 2/1986, de 13 de març, de Forces i Cossos de Seguretat de l'Estat (tram. 270-00055/06). Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació de la presa en consideració.

7. Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de l'article 205 del text refós de la Llei general de la Seguretat Social per tal d'estendre la protecció per desocupació als càrrecs electes de l'Administració local (tram. 270-00049/06). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de la presa en consideració.

8. Interpellació al Consell Executiu sobre les enquestes i estudis d'opinió (tram. 300-00863/06). Grup Parlamentari Popular. Substanciació.

9. Interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques per a barris que requereixen atenció especial (tram. 300-01028/06). Sr. Oriol Nello i Colom, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.

10. Interpellació al Consell Executiu sobre la sanitat, especialment pel que fa a l'atenció primària (tram. 300-01081/06). Sr. Ernest Benach i Pascual, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació pel procediment d'urgència.

11. Interpellació al Consell Executiu sobre la política sanitària, especialment pel que fa a l'atenció primària (tram. 300-00392/06). Sra. Dolors Comas d'Argemir i Cendra, del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds. Substanciació.

12. Interpellació al Consell Executiu sobre les construccions escolars (tram. 300-00438/06). Sra. M. Assumpta Baig i Torras, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.

13. Interpellació al Consell Executiu sobre la gestió i el tractament dels purins (tram. 300-00685/06). Sr. Josep M. Fabregat i Vidal, del Grup Parlamentari Popular. Substanciació.

14. Interpellació al Consell Executiu sobre la política de desenvolupament rural (tram. 300-00742/06). Sr. Jordi Ausàs i Coll, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

15. Interpellació al Consell Executiu sobre política penitenciària (tram. 300-01015/06). Sr. Àlex Masllorens i Escubós, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació pel procediment d'urgència.

16. Interpellació al Consell Executiu sobre la reducció d'efectius policials a Catalunya (tram. 300-00954/06). Sr. David Pérez Ibáñez, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Substanciació.

17. Interpellació al Consell Executiu sobre la problemàtica dels titulars de motocicletes, especialment pel que fa a la contractació d'assegurances (tram. 300-01060/06). Sr. Joan Ridao i Martín, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

18. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política lingüística (tram. 302-00303/06). Sr. Josep Bargalló Valls, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el turisme rural i el seu desenvolupament (tram. 302-00304/06). Sra. M. Caridad Mejías Sánchez, del Grup Parlamentari Popular. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques de prevenció i persecució de la delinqüència (tram. 302-00305/06). Sr. Daniel Sirera i Bellés, del Grup Parlamentari Popular. Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política mediambiental, especialment pel que fa a l'explotació dels recursos hídrics (tram. 302-00306/06). Sr. Xavier Vendrell i Segura, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

22. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política sanitària, especialment pel que fa a la reducció de les llistes d'espera (tram. 302-00307/06). Sra. Carme Figueras i Siñol, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació.

23. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els seus propòsits de capteniment pel que fa a la promoció de l'habitatge social a Catalunya (tram. 302-00308/06). Sr. Roberto Edgardo Labandera Ganachipi, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació.

24. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la política de ports a Catalunya (tram. 302-00309/06). Sr. Manel Nadal i Farreras, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Debat i votació.

25. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'habitatge (tram. 302-00310/06). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

26. Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la qualitat de l'ensenyament (tram. 302-00311/06). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds. Debat i votació.

27. Preguntes amb resposta oral.

El president

S'obre la sessió.

La llista de les preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins del dossier de la sessió, i les preguntes, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament, seran substanciades avui a dos quarts de cinc.

Proposició de llei de modificació de la Llei 4/1987, de 24 de març, reguladora de l'Escola d'Administració Pública de Catalunya (presa en consideració) (tram. 202-00159/06)

Passem, per tant, ja ara, al primer punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei 4/1987, de 24 de març, reguladora de l'Escola d'Administració Pública de Catalunya. La presenta el Grup Popular i la defensa la il·lustre diputada senyora Maria Àngels Esteller, que té la paraula.

La Sra. Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la Proposició de llei de la modificació de la Llei 4/87, de 24 de març, reguladora de l'Escola de l'Administració Pública de Catalunya, presentada pel Grup Popular i que avui prenem en consideració, ve marcada per la necessitat de renovació i modernització que és imprescindible a l'Escola d'Administració Pública de Catalunya, degut, d'una banda, a l'evolució i al creixement de la mateixa Administració, i, per una altra, a la generalització de les noves tecnologies.

D'acord amb el que disposa aquesta Llei, l'Escola es configura com una institució bàsica a Catalunya de formació, selecció i estudi en matèria d'administració pública, alhora que estableix un marc ampli i obert que promou la cooperació amb altres entitats i institucions públiques i privades, i molt especialment amb les universitats catalanes.

Tal com contempla l'exposició de motius de la Proposició presentada, després de quinze anys de la vigència de la Llei 4/87, de 24 de març, alguns dels seus aspectes s'han vist superats per la mateixa realitat administrativa.

En primer terme, a ningú se li escapa el pes cada cop més important que té l'Administració de la Generalitat en el conjunt de l'activitat de les administracions públiques a Catalunya.

En segon terme, i com a conseqüència de l'anterior afirmació, s'ha produït un increment en els seus efectius durant la darrera dècada, conseqüència d'una major assumpció de competències, la qual cosa ha provocat que les necessitats formatives i selectives de l'Administració de la Generalitat i els ens locals s'hagin incrementat igualment amb l'objectiu d'atendre la demanda existent a tot el territori.

Finalment, la generalització a les oficines administratives de les noves tecnologies, així com els canvis produïts en l'organització i funcionament de les administracions catalanes, ha provocat una necessària adaptació dels esquemes tradicionals relacionats amb la formació dels treballadors públics a les noves eines de treball que s'han incorporat.

Per aquest motiu, la modificació que proposem es centra en quatre aspectes:

En primer lloc, es vol afavorir la descentralització de l'activitat formativa adreçada als funcionaris de l'Administració de la Generalitat i també als ens locals a Catalunya, amb l'objectiu d'apropar-la encara més als treballadors públics en funció del seu territori. Per aquest motiu, es proposa per a l'Escola seus establertes a cada àmbit territorial en què s'estructura l'Administració de la Generalitat, tot superant l'actual sistema de delegacions. Aquestes delegacions són pròpies, però els manca una petita estructura i mitjans propis perquè tinguin molta més autonomia.

Per altra banda, la formació dels treballadors públics, com deia, és un element bàsic del bon funcionament de l'Administració, i això converteix l'Escola d'Administració Pública en una peça fonamental per al bon funcionament de les administracions a Catalunya, i, per tant, a l'Escola s'ha de prestar un servei integral de formació i selecció però tenint en compte les necessitats del territori, així com posar els instruments necessaris per apropar les seves funcions als treballadors públics.

En segon lloc, es pretén reforçar el paper que juga l'anomenat «Pla de formació», concebut com un instrument cabdal de la planificació en l'àmbit de la formació, pla que, alhora, elabora anualment l'Escola d'Administració Pública, i per aquest motiu es modifica el redactat de l'article 4 de la Llei sobre la base de quatre eixos: s'estableix el seu caràcter obligatori i anual; es determina per llei quin ha de ser el seu contingut essencial, cosa que es feia actualment a l'article 4, tot posant l'accent en la seva aplicació, tant al personal funcionari com al personal laboral de les administracions públiques de la Generalitat i dels ens locals que ho demanin, així com als organismes i empreses dependents de la Generalitat; s'introdueix l'anomenat «Programa de detecció de necessitats formatives», en l'elaboració del qual s'em-

marquen els responsables de la formació dels departaments i organismes dependents de la Generalitat i els ens locals per tal que abans del 31 d'octubre puguin determinar quines són les necessitats formatives de les seves respectives unitats i per a una previsió de la demanda de les entitats formatives; es crea, fonamentalment, el Consell Assessor de Responsables de Formació com a òrgan tècnic col·legiat de consulta i coordinació dels departaments de l'Escola.

En tercer lloc, es modifica la composició dels òrgans que integren l'Escola d'Administració Pública, especialment el Consell Rector, amb l'objectiu de fer efectiva una major representació dels departaments, entitats i col·lectius que participen en l'àmbit de la formació relacionada amb l'Administració, per tal de dotar-lo d'una composició més ajustada als seus temps i més racional. Es modifica també la figura del director de l'Escola, avui dia de procedència política, per tal de convertir-la en un càrrec d'extrac-te administratiu, amb l'objectiu de professionalitzar la seva tasca, sens dubte de gran importància. Per aquest motiu, tot mantenint la seva designació política, s'exigeix que sigui una persona de reconeguda trajectòria a l'Administració pública i que tingui la condició de funcionari de carrera.

I, finalment, s'aprofita l'avinentesa per tal d'adaptar el règim jurídic del sistema de recursos administratius a la legislació sobre procediment administratiu comú, derivada de la Llei 4/99, de 13 de gener. Es tracta, en aquest punt, d'un mer ajust de caràcter tècnic, però que cal efectuar per tal d'establir les garanties jurídiques dels ciutadans, que considerem d'importància cabdal.

És per aquest motiu, senyores i senyors diputats, que des d'aquest plantejament s'ha configurat aquesta modificació, especialment destinada al fet que les accions i plans formatius dels treballadors públics participin en una activitat formativa més intensa, s'integrin més en els projectes, amb un més ampli desenvolupament de l'Administració pública, per tal d'assolir una administració pública moderna i eficaç.

És per aquest motiu que el nostre Grup presenta aquesta iniciativa i la posa en consideració d'aquesta cambra, i, en aquest sentit, els demana el seu vot a favor.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyora diputada. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, i per fixar el seu posicionament, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, president. Aquesta Proposició de Llei està molt ben intencionada, però no n'hi ha prou. Nosaltres creiem que per la vida es pot anar amb molt bones intencions, però, de vegades, et pots estibar amb la realitat, no?, i nosaltres optem entre votar-la-hi en contra per raons que li explicaré o abstenir-nos.

Hi han raons de forma i de fons per fer una de les dues coses i no estar amb la seva acceptació. I la forma és molt important. Li podria argumentar raons de calendari, o de ritme, respectar els ritmes, quan ahir, algunes i

alguns de nosaltres retornàvem d'un viatge d'estudi sobre l'Escola d'Administració Pública a diversos països del món. Nosaltres, aquest tema, fa molt –molt– de temps que el venim plantejant en aquesta cambra, i per primera vegada un conseller del Govern, fa uns mesos, va recollir el plantejament sobre aquesta qüestió i va oferir quelcom que és elemental i que es practica molt sovint arreu dels parlaments democràtics, que és un estudi previ compartit pel Govern i pel ventall parlamentari, inclòs el Grup Popular.

Nosaltres hem tingut l'ocasió, a partir d'aquesta proposta del conseller de Governació actual, de realitzar un viatge jo diria molt més important del que alguns imaginem, i demano excuses per si algú es sent alludit, crec que tindrà molta més importància del que alguns imaginem, un viatge en el qual hem pogut comprovar el sistema de la formació dels funcionaris públics molt diferent d'algunes democràcies comparables a nosaltres, tant per àmbit com per necessitat; hem tingut l'oportunitat d'escollir moltes versions sobre els problemes que vostè ha citat, sintèticament i amb tota la bona intenció del món, en la seva Proposició de Llei; hem agafat quantitat de documentacions, hem estat prenent moltes notes de totes aquestes reunions, segur que les té també el Grup Popular a la seva disposició, notes que requerien l'atenció, fins i tot, en aquestes sessions, i d'això en farem un balanç. Jo crec que en farem un balanç ferm i estable, i segur que tindrà futur; n'estic convençut, malgrat que sembli difícil, avui, i pugui portar determinats tràngols.

En segon lloc, hi han raons de fons. Senyora Esteller, l'Escola d'Administració Pública de Catalunya va ser creada l'any 1912, aviat farà cent anys d'això. Jo he tingut l'oportunitat, suposo que vostè també, de conèixer la *Memòria de creació i constitució de l'Escola*, de l'any 12, que, justament, ha estat reeditada per l'actual Escola, i, com em feia notar el seu actual director, el senyor Guinart, té un començament ben curiós, que permeti'm que el llegeixi.

Comença –1912– dient «de la conveniència de la institució», i diu: «Si fretura se fa sentir de ferm avui és la de la formació de funcionaris. Tots els rams de l'activitat humana, per modestos que sien, tenen la seva preparació tècnica, tenen els seus centres educatius. L'única excepció és aquesta: el funcionari públic», i de la mà de gent tan important per al país i per a la nostra història, com en Prat de la Riba, es va crear l'Escola que avui tots volem reformar, i quan dic «tots», i perdonin l'atreviment, crec que el mateix Govern, o, si més no, el mateix conseller de Governació. Si no, no hauríem emprès aquesta singladura tan interessant.

Nosaltres què és el que creiem que caldria fer? No només descentralitzar-la o retocar el Consell Rector. Primer, fer una discussió molt seriosa sobre: volem una escola que formi i, al mateix temps, promocioni amb carrera professional, que vol dir volem anar cap a un altre model de funció pública? Nosaltres diem sí, categòricament, amb el màxim d'objectivitat, neutralitat, eficiència i eficàcia d'aquesta funció pública, i l'Escola hi hauria de jugar un paper molt important. Volem una escola amb rang universitari, no per fer cap mena de fetitxe de la paraula «universitat», sinó de categoria de l'Es-

cola, que pogués arribar, i permeti'm la immodèstia, al nivell proporcionat del que és l'ENA? Doncs per què no? Seria hora de fer-ho. Per què no? Seria hora de posar-se a caminar, no? Aquestes són discussions molt serioses. Volem combinar escola pragmàtica i escola teòrica? Avui es dóna el contrasentit que a moltes universitats de Catalunya hi han grans teòrics sobre la funció pública, amb propostes de recerca importants sobre les polítiques públiques, tenim una praxi funcional, i ens falta sumar aquestes dues bandes del problema, eh?, no fem del professor una imatge idíl·lica, tampoc dels càrrecs. Per què no intentem un diàleg molt enriquidor entre alt càrrec i professor, que uns i altres es poden enriquir mútuament, i donem aquest resultat en l'Administració?

Jo, per això, senyora Esteller, crec que, amb una voluntat enorme de treballar on calgui, en grup previ, en ponència, on es cregui per part dels grups parlamentaris oportú, doncs, volem continuar aquesta tasca, i més quan ara tenim més arguments a les mans, però ens sembla que no està, ni molt menys, del tot ben enfocada en la Proposició de llei que vostès presenten.

Gràcies, president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. En nom d'Esquerra Republicana, té la paraula l'illustre diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la Proposició de llei del Grup Popular que avui estem debatent en presa en consideració presenta, com explicava la diputada senyora Esteller, dos grans aspectes.

Un ventall de propostes, que no deixen de ser algunes reformes puntuals de caràcter més o menys tècnic d'adaptació de la Llei del 87, de creació de l'Escola d'Administració Pública, a la normativa sobrevinguda a partir d'aquell any, sobretot la Llei de funció pública, el text refós, la Llei de política lingüística, la mateixa Llei de règim jurídic de les administracions públiques del procediment administratiu pel que fa als recursos administratius... Són totes propostes que, en alguns casos, arriben a un nivell de detall més propi d'un reglament, però que, en general, no fan cap mal, sinó tot al contrari. Per tant, des d'aquest punt de vista, hi podríem estar perfectament d'acord, no?

La resta d'aspectes que presenta aquesta iniciativa, no tan formals, afecten qüestions, com s'explicava fa un instant, relatives tant a la descentralització de la mateixa Escola com al Pla de formació, la composició del seu Consell Rector i també la designació del seu director.

Bé, nosaltres no voldríem entrar en gaires detalls, perquè el meu interès, com vostès veuran, va per una altra banda, i em sembla que aquesta iniciativa té la virtualitat de posar sobre la taula no només un dels aspectes fonamentals de l'Administració i de la funció pública, com són els aspectes formatius i de selecció del personal, sinó també la naturalesa de la mateixa Administració.

Però pel que fa, per exemple, a la proposta de descentralització que es fa, és una proposta que no acabem de compartir del tot. Fins i tot ens sembla un pèl més restrictiva que l'actual, la que preveu la Llei de l'any 87. No creiem que hi hagi d'haver una seu diferenciada; creiem que el més lògic és que, tal com ja preveu la Llei actualment, sigui una seu única i que es descentralitzi tant com calgui a través de les diferents delegacions territorials.

El Pla de formació ens sembla una simple reiteració, si es vol, que no hi afegeix excessivament res de nou amb relació al que ja preveu la mateixa Llei, si de cas..., fins i tot hi ha un perill potencial que és el d'esclerotitzar excessivament el Pla de formació que ha de decidir periòdicament el Consell Rector de l'Escola. I creiem que, metodològicament, a qui correspon d'anar actualitzant..., i d'anar actualitzant, per tant, el Pla de formació, hauria de ser al mateix òrgan rector de l'Escola, per tant, el Consell Rector, participat per diferents actors fonamentals en l'àmbit de l'Administració pública a Catalunya.

Precisament, parlant de la composició d'aquest Consell Rector, la proposta que avui ens presenta el Grup Popular el que fa és tendir una mica a disminuir la presència dels actors fonamentals en l'àmbit de la funció pública, com són els representants de les administracions. Hi ha, creiem, una primàcia, no diré absoluta però bastant important, gairebé hegemònica, dels representants de l'Administració de la Generalitat en detriment de l'Administració local; la presència dels representants de la Generalitat ens ha semblat que es manté invariable quant al nombre, que no quant a la seva procedència, i també hi ha una disminució dels representants socials.

I, finalment, pel que fa al director, bé, la diputada senyora Esteller explicava que la proposta hi afegeix la necessitat que el director ostenti la condició de funcionari públic. Bé, aquest és un element discutible. Com el senyor Ribó explicava a bastament, en el viatge que ell ha tingut l'oportunitat de compartir tant amb l'honorable conseller com amb altres diputats d'aquesta cambra, hi ha models, com el de l'escola pública francesa, l'ENA, en què el director és funcionari, però és com si en l'escola de policia necessàriament el seu director hagués de ser policia, i no creiem que aquest hagi de ser necessàriament un criteri, doncs, necessari. Ens sembla..., i per això preferim mantenir una certa discrecionalitat en el caràcter de la persona que ostenti aquesta responsabilitat tan important, i, sobretot mentre acreditat una reconeguda trajectòria en l'àmbit de l'Administració pública, ens sembla perfectament vàlid el model. I això, en definitiva, és el que ja hi ha en la Llei de l'any 87, no?

Dit això, la Proposició de llei, i ho resumia el senyor Ribó dient que aquesta és una iniciativa prenyada de bones intencions, i és una valoració que podem compartir, però, parla més d'un aspecte com és la necessitat de reformar l'Administració i de fer-ho a través d'un aspecte important, com és el tema de la formació dels funcionaris i del procés de la seva selecció, i ens sembla que redueix particularment, doncs, la qüestió essencialment a la reforma de la Llei i també de l'Escola, no?

Bé, la iniciativa parla del pes cada vegada més important que té l'Administració, particularment la de la Generalitat en els últims anys; no debades és una Administració que té en aquests moments gairebé 130.000 empleats públics. Ens parla de la necessitat d'adaptar l'Administració a la introducció de noves tecnologies, a l'impacte que ha tingut la societat de la informació, als canvis organitzatius que ha d'experimentar tota organització tan important i tan àmplia com l'Administració pública. Però la Proposició de llei sembla, repeteixo, que ho redueix tot a les noves necessitats formatives i selectives del personal.

Nosaltres estem d'acord que, com plantejava també el senyor Ribó, aquesta sigui una iniciativa que ens permeti fer un debat més en profunditat i més ampli amb relació a l'Administració i a la funció pública. Nosaltres, després de veure l'experiència d'altres escoles, d'altres models, creiem que ha arribat l'hora que l'actual Escola d'Administració Pública de Catalunya sigui una escola capacitada per preparar els quadres de l'Administració i la resta de funcionaris, per desenvolupar també un autèntic pla de formació permanent de tots els empleats públics, per actuar com un operador potent de cooperació administrativa a nivell internacional i, per què no?, per plantejar la possibilitat de dotar de rang acadèmic superior, i per tant universitari, la formació pública. I en això hi estem d'acord. I aquest és un plantejament, òbviament, que no fa la Proposició de llei que avui se'ns planteja per part del Grup Popular. Però si, per tant, el que es vol és parlar de canvis en l'organització i en l'Administració pública, repeteixo, aquesta és una proposta que simplifica excessivament i que és d'un reduccionisme que nosaltres no podem compartir.

En aquesta cambra hem parlat més d'una i més de dues vegades del fet que, després de dues dècades de funcionament de l'Administració de la Generalitat, no s'ha pogut implantar un model català d'Administració, i tenim una administració, pel nostre gust, excessivament centralitzada, jerarquitzada, sobredimensionada i també burocratitzada; és a dir, amb els tics tradicionals del que és l'Administració pública espanyola.

I a tot això s'hi ha d'afegir una, creiem nosaltres, excessiva proliferació d'alguns òrgans interdepartamentals, una poca professionalització a determinats òrgans directius, la politització excessiva d'alguns nivells funcionaris. Sobta, per exemple, veure el model quebequès, en què el nivell polític i el nivell administratiu no es confonen: el nivell polític acaba amb el ministre i amb el que nosaltres en diríem el secretari general de cada departament o de cada ministeri; un fenomen, aquest, que no es dona en el cas de l'Administració catalana.

Hi ha, com deia, una excessiva sobredimensió, també, pel que fa a personal eventual, pel que fa a òrgans rectors d'empreses, d'organismes autònoms. Per tant, tenim una Administració, jo diria, excessivament inflada.

Per tant, des d'aquest punt de vista nosaltres som més partidaris d'operar reformes profundes i estructurals. Aquesta no és una opinió del nostre Grup Parlamentari; aquesta és una percepció generalitzada. Vull citar un estudi recent, precisament publicat per la mateixa Escola d'Administració Pública, del professor Matas, en què, a través d'enquestes als diferents consellers que ha

tingut la Generalitat des de l'any 1980, els dos terços dels consellers, de membres del Govern, diuen que l'Administració de la Generalitat ha perdut una oportunitat històrica per fer una Administració catalana diferent, més moderna i més eficaç.

Per tant, aquest és el debat de fons i no els aspectes puntuals, en alguns casos, que compartim, de la proposta del Grup Popular.

I és per aquest motiu que el nostre Grup Parlamentari s'abstindrà en la presa en consideració. No hi votarà en contra perquè podem coincidir en alguns dels aspectes positius que planteja, però òbviament creiem que el debat va per una altra banda. I, evidentment, si es prengué en consideració i es creés una ponència, a través del tràmit d'esmenes, el nostre Grup Parlamentari intentaria incorporar aquestes modificacions més estructurals de què jo parlava fa un instant.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyor diputat. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Maria Vallès.

El Sr. Vallès i Casadevall

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats..., compartim, senyora diputada, la preocupació per fer de l'Escola d'Administració Pública l'instrument de modernització i de suport a la funció pública catalana que podia haver estat i no ha estat. Ho compartim. I el diputat que us parla us podria parlar de velles històries que potser no és el moment, ara, de referir-s'hi.

Però sí que voldria recordar que l'Escola d'Administració Pública va néixer d'una iniciativa del primer conseller de Governació –em refereixo a l'Escola d'Administració Pública restaurada–, d'una iniciativa del conseller Manuel Ortínez, que s'inspirava, com ja s'ha dit aquí, en la prestigiosa –prestigiosa i tanmateix discutida– ENA francesa.

La preocupació del conseller Ortínez, amb qui vaig tenir la sort de col·laborar, responia a l'afany de dotar Catalunya d'un sistema administratiu diferent de la tan criticada burocràcia estatal espanyola. Era una bona oportunitat per començar des dels mateixos inicis amb una visió renovadora. I era també una bona oportunitat perquè les instàncies estatals en aquell moment eren prou sensibles o prou receptives a aquestes iniciatives catalanes.

Malauradament aquell desig del conseller Ortínez va ser frustrat, i no precisament per voluntat seva; la prioritat política que ell havia proposat no va sobreviure en els successius governs de la Generalitat, i la crítica a la burocràcia espanyola es va convertir en mimetisme resignat dels seus pitjors defectes.

Des d'aleshores l'Escola d'Administració Pública ha tingut períodes de letargia profundíssima i ha tingut també intents meritoris de revitalització més o menys sostinguts, més o menys reeixits. Nosaltres hem criticat els primers, com no podia ser d'altra forma, i reconeixem, i també com no pot ser d'altra forma, i ens alegrem dels

segons, que voldríem i desitjaríem que fossin més persistents, però perquè ho siguin –i és el que volem– no són, creiem, indispensables ni suficients reformes normatives.

Per consolidar el paper de l'Escola en la direcció que apuntaven ja els diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula, el que fa falta és sobretot més voluntat política per situar la millora de la funció i la gestió públiques de la Generalitat entre les prioritats del seu Govern.

I el nostre parer és que és aquesta voluntat política, i no reformes legals, el que convé per fer de l'Escola el que hauria hagut de ser i el que encara no ha arribat a ser i que potser encara podria ser.

No fan falta gaires viatges, diríem, per saber quina és la comparació que hi ha amb altres sistemes de formació, d'accés, de promoció de la funció pública. No fan falta gaires viatges per familiaritzar-se amb tota la doctrina, alguna d'ella elaborada aquí, en el nostre país, per saber quines són les mesures urgents que s'haurien d'adoptar. Per això mateix no pensem que reformes legals, algunes de les quals, com ja s'ha dit, tenen un cert caire reglamentista i també alguna deriva corporativista que no ens acaba d'agradar..., creiem que aquestes reformes legals o normatives que es proposen tampoc van en la direcció correcta.

Per tot això, diríem, no per manca d'atenció a l'Escola o a la situació de l'Escola, sinó perquè pensem que n'hi fa falta molta més de la que conté aquesta parcial reforma normativa, el nostre Grup, Socialistes - Ciutadans pel Canvi, s'abstindrà en la votació de la presa en consideració.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. I en nom de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Esteve Orriols.

El Sr. Orriols i Sendra

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, per anunciar el posicionament favorable del Grup de Convergència i Unió a aquesta Proposició de llei.

De fet, estem en condicions de dir que compartim, que estem d'acord amb moltes de les opinions que tots els grups han expressat ara mateix aquí; també amb algunes del Grup proponent. Però també volem constatar que l'Escola ha jugat i juga un paper important en la formació i desenvolupament del personal de les administracions públiques catalanes pel que fa a la promoció, a l'estudi i a la difusió de les matèries i de les tècniques de l'Administració.

Insistim en els antecedents històrics, que es remunten al 1910, com ha citat el senyor Ribó, que a través de Prat de la Riba il·lustren la importància i la necessitat de disposar d'una escola pública de funcionaris. Aquella Escola fou la segona d'Europa i l'única de l'Estat espanyol, que complí, a més, una funció important.

És per aquest motiu que la Generalitat provisional restablí l'Escola, que després de les legislacions sobre funció pública, feren necessària una regulació amb rang de llei.

És cert que la Llei que se'n proposa modificar complirà el mes que ve setze anys. Tanmateix, també és cert que per la seva pròpia naturalesa i servei, l'Escola ha anat adaptant-se als nous moments amb notables esforços de modernització i millora; també s'han citat.

Per això mateix en aquest moment, en l'actualitat, el Consell Rector de l'Escola està elaborant el Pla estratègic d'aquesta. Aquest Pla en el present està en fase d'esborrany de treball i ha estat elaborat per un equip d'experts del Departament de Ciències Polítiques i Socials de la Universitat Pompeu Fabra, d'acord també amb la voluntat de la mateixa Llei de promoure la cooperació d'institucions públiques i privades i, de manera especial, de les universitats.

És prevista properament una sessió de treball del Consell per determinar els principals paràmetres del que ha de ser la guia d'actuació de l'Escola per als propers anys, concretant missió, visió, valors, línies estratègiques, objectius, etcètera.

La Proposició de llei que debatem introdueix dos tipus de modificacions, al nostre entendre: un primer grup amb propostes de caràcter bàsicament tècnic, d'adaptacions de normatives que fins i tot el pas del temps podria fer recomanables, i un segon, un segon grup en què ara no entrem, en què les modificacions són més profundes i sobre les quals pensem que valdrà la pena tenir molt en compte l'elaboració d'aquest Pla estratègic, que, d'altra banda, aborda qüestions de major amplitud que la mateixa proposta del Grup Popular com són les vinculades amb la formació directiva, els nous reptes tecnològics, la qualitat dels processos de selecció, la recerca i la gestió del coneixement relatiu a les ciències de l'administració, la participació en xarxes internacionals i altres. Però aquesta entenem que serà més tasca de treball en ponència, amb tota la informació damunt la taula, també, la de les experiències comparades que s'han citat suau.

És per aquests motius, senyor president, senyores i senyors diputats, que el nostre Grup votarà favorablement aquesta presa en consideració.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies.

Acabat el debat anem a cridar a votació.

(Pausa llarga.)

Sotmetem a votació la presa en consideració de la Proposició de llei de modificació de la Llei 4/1987, de 24 de març, reguladora de l'Escola d'Administració Pública de Catalunya.

Comença la votació.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Ha estat aprovada per 65 vots a favor, cap en contra i 62 abstencions.

Abans de continuar amb l'ordre del dia, i atesa l'afinitat del tema dels següents punts, el segon, tercer, quart i cinquè, s'ha convingut, conjuntament amb la Junta de Portaveus i d'acord amb l'article 104.2 del Reglament, de reagrupar els seus debats i mantenir separades, però, les votacions. Els grups podran intervenir per un temps de quinze minuts cada un d'ells.

Propostes de resolució acumulades relatives a la Proposició de llei de modificació de la Llei orgànica 2/1986, de 13 de març, de Forces i Cossos de Seguretat de l'Estat (presa en consideració) (tram. 270-00002/06, 270-00004/06 i 270-00005/06)

El segon punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la disposició final segona, apartat 3, de la Llei orgànica 2/1986, de 13 març, de Forces i Cossos de Seguretat de l'Estat.

El tercer punt de l'ordre del dia, amb una formulació molt semblant, i el quart, també, per defensar-les té..., i per posicionar-se sobre les presentades pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó, en nom d'Iniciativa per Catalunya Verds.

(*Remor de veus.*) El sisè també, senyors diputats.

(*Persisteix la remor de veus.*) Senyor diputat..., prego silenci, si us plau!

El Sr. Ribó i Massó

El tema que ocupa aquests cinc punts seguits en l'ordre del dia és el del model policial a Catalunya, tema que ha estat debatut moltes vegades en aquest hemicle. No fa pas tant que Esquerra Republicana de Catalunya i nosaltres mateixos vàrem proposar modificar les lleis per tal d'arribar al comandament únic sobre les forces d'ordre públic a Catalunya, i aquesta cambra no va donar la seva majoria en aquest sentit. Ara és el Partit Socialista de Catalunya i Ciutadans pel Canvi, i nosaltres també, que tornem a posar damunt de la taula la coordinació i comandament de les forces d'ordre públic.

He de reconèixer que, per part nostra, hi ha una voluntat de fer repàs, exercici de balanç de tot el que hi ha en aquest final de legislatura i en la llista de temàtiques presentades com a possibles preses en consideració, i que, per tant, hi ha l'oportunitat parlamentària de posar al debat allò que nosaltres també tenim en compte com a elements de legislació.

Fins ara, hem sentit molts discursos sobre la seguretat, però, pel que sembla, d'acord amb les enquestes que detecta la preocupació ciutadana, amb resultats no gai-

re efectius per aconseguir un increment de la percepció de la seguretat. És més paradoxal que a Catalunya, a banda dels discursos, tinguem tants cossos de seguretat públics i privats i hi hagi aquesta percepció d'inseguretat. I encara és més paradoxal, i ens toca més de prop, que tinguem tants comandaments sobre aquests cossos i tan poca coordinació sobre el tema de seguretat.

Aquesta tarda o demà veurem una moció del senyor Sirera sobre el tema de la seguretat, que, a més, té l'obertura arriscada cap als anuncis de nova legislació per part del Govern de l'Estat. Ja discutirem sobre això, però sí que volíem fer notar que la seguretat no és igual a comandament únic o a més policia; és, en primer lloc, combat per a la inclusió social, és legislació sobre temes tan importants com la justícia o com els centres penitenciaris i les polítiques de reinserció. Seguretat vol dir atenció seriosa i sensibilitat cap a les condicions que provoquen objectivament els fenòmens de la inseguretat.

És curiós que aquest mateix discurs –i no em vull escapar del tema– el podríem fer, precisament, sobre l'amenaça més gran que avui hi ha damunt dels que vivim en aquest planeta, que és la possibilitat d'un conflicte bèl·lic, que és la punta de llança d'unes ideologies dels que venen el producte de seguretat igual, només, a bastó.

Que quedi ben clar, doncs, a les nostres proposicions de llei, que presentem en aquest debat, que voldríem sempre connectar amb aquell discurs, de vegades complex, poc demagògic i difícil de vendre, que hi ha molts més factors que afecten la temàtica de la seguretat.

Però tampoc volem defugir l'afirmació categòrica que seguretat és forces d'ordre públic i cossos de seguretat eficaços, i amb un gran sentit de responsabilitat per part del governant. El governant, que a Catalunya fins ara és el mateix, porta, des de l'any 84, des de la discussió parlamentària primera que hi va haver sobre aquest tema, arrossegant-se o debatent-se sobre quin ha de ser el model de seguretat a Catalunya.

A Catalunya, d'acord amb l'Estatut, hauríem de desenvolupar de forma potent els Mossos d'Esquadra com a autèntica Policia de Catalunya. Parlo d'un Estatut del 79 i d'una discussió del 84, i han passat més de vint anys del primer i quasi vint anys del segon. Per tant, si és tan gran aquest problema el primer que cal dir és que anem una mica endarrerits, especialment, ho torno a dir, quan la responsabilitat de la temàtica ha estat sempre en les mateixes mans.

Però a Catalunya també hi ha una policia local, que és una realitat tan important com la Policia - Mossos d'Esquadra, que caldria incloure en aquest model. Ja ho discutirem també a fons quan arribi en aquest Ple el treball sobre el Projecte de llei de seguretat.

Nosaltres creiem que cal legislar aprofitant l'experiència dels actuals cossos de seguretat de l'Estat. És una barbaritat qualsevol pensament de tancar les portes al fet que guàrdies civils o policies nacionals s'incorporin de ple en els cossos de seguretat catalans, entre d'altres motius, perquè són els que millor coneixen el nostre territori, les problemàtiques d'aquest i que millor poden aportar experiències concretes per donar una bona resposta a la problemàtica.

Nosaltres avui, en concret, ens cenyim a tres temes: primer, a la Junta de Seguretat; en segon lloc, als mossos com a tals, i, en tercer lloc, a les úniques limitacions competencials que s'haurien de mantenir.

La Junta de Seguretat, per nosaltres, ha estat fins ara massa un organisme reivindicatiu o de negociació i poc de coordinació. S'ha pres, la Junta de Seguretat, per uns i altres –vull dir, per governs espanyols dels diversos colors i pel Govern català, sempre del mateix color– com una mena de ring, de ring de boxa, on es feien uns exercicis de combat entre les dues administracions per veure qui podia imputar a l'altre les mancances de l'anterior. I això ha estat un disbarat i una gran pèrdua de temps per potenciar la Junta com s'ha començat a fer, sortosament, des de fa molt poc.

La Junta de Seguretat, més que res, hauria de ser un òrgan coordinador, i aquest òrgan coordinador hauria d'estar presidit per qui té la màxima autoritat política a Catalunya: el president de la Generalitat. És que és de calaix, i això, fins i tot, és una mica vergonyant haver-ho de dir, l'any 2003: pel president, òbviament, o per qui delegués. Nosaltres dèiem en el text «Governació», perquè era entrada en aquesta cambra abans de la reorganització del Govern, òbviament, volem dir «Interior», com a conselleria concreta que se n'hauria d'ocupar.

Nosaltres pretenem que els Mossos d'Esquadra puguin fer tot tipus d'actuació a Catalunya. No entenem per què hi ha d'haver impediments a la total actuació com a policia dels Mossos d'Esquadra a Catalunya. Hi han impediments legals, hi han impediments administratius i hi han impediments de mentalitats estretes i, jo diria, anacròniques que encara pensen en models de policia absolutament centralitzats.

Nosaltres considerem que els Mossos i la Policia que abans semblava que només servien per fer de vigilants, i estaven a les portes dels edificis públics, han de ser policia total. I ho diem ara, curiosament, que ja no els trobaran a les portes dels edificis públics, excepte al Palau de la Generalitat i en aquest Palau; ni a la Sindicatura de Greuges se li permet tenir efectius públics en la funció elemental de vigilància i control! I estem caint a tota velocitat en la privatització de la seguretat fins i tot en allò que hauria de ser la pedagogia elemental en els edificis públics.

Doncs, curiosament, quan abans eren només que això i ara no són això, caldria que –evidentment, mantenint l'anterior– fossin forces d'ordre públic amb tots els ets i uts. Per això, en un darrer apartat ens referim a l'única limitació, la que existeix en qualsevol sistema autònomitzant o federalitzant, les qüestions extracomunitàries i supracomunitàries; o sigui, supracomunitàries a l'interior del propi ordenament o amb relació a ordenaments que requereixen cada vegada més acords com els que ja s'estan produint al nivell de la Unió Europea.

Nosaltres, ho torno a dir, ens basem en la formulació d'Estatut. Creiem que calen aquests canvis legislatius. Voldria cridar l'atenció que avui un dels obstacles legislatius per a tot el que pretenem, sembla ser, molts grups d'aquesta cambra és una llei, la Llei del 86, pactada entre el Govern del PSOE i Convergència i Unió, entre en Martín Tóval, que aleshores era el ponent a les

Corts d'aquest tema, i en Miquel Roca, que era el ponent a les Corts per part de Convergència i Unió. O sigui, si hi ha una pedra a la sabata, sapiguem qui la va posar, aquesta pedra. És a dir, no és que ens ha caigut com una plaga bíblica, un determinat model; hi va haver un moment que hi va haver dos grups parlamentaris, els que he citat, que van interpretar que s'havia de legislar en aquest sentit.

I amb això vull entrar a posicionar-me, com suposo que s'entén amb aquesta acumulació dels punts, respecte al que hem llegit –evidentment, també escoltarem l'argumentació per part dels companys del Grup Socialista– en els textos presentats.

Nosaltres estem absolutament d'acord amb tots dos. Cal transferir aquestes competències i cal modificar la Llei del 86. Ja ho dèiem el 86, però evidentment ara és bo que si més no ens haguem adonat que cal modificar-la.

Les transferències són les que demanàvem nosaltres fa molt pocs plens en aquesta cambra. Fins i tot tenim coincidència literal en alguns apartats de les propostes. Cal transferir aquestes competències cap al Govern de la Generalitat. I les modificacions tant pel que fa a les competències de Mossos, pel que fa a la Conselleria d'Interior, per la col·laboració amb el ministeri fiscal, per l'enumerat de totes les funcions que han de realitzar..., estem absolutament d'acord.

I, per tant, votarem a favor de les mateixes preses en consideració.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat.

Propostes de resolució per les quals s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei orgànica d'assumpció del comandament únic dels Cossos i Forces de Seguretat de l'Estat a Catalunya i la Proposició de llei de modificació de la Llei orgànica 2/1986, de 13 de març, de Forces i Cossos de Seguretat de l'Estat (presa en consideració) (tram. 270-00054/06 i 270-00055/06)

Per defensar els punts cinquè i sisè, té la paraula, en nom del Grup Socialista - Ciutadans pel Canvi, l'illustre diputat senyor Marc López.

El Sr. López i Plana

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, abans que tot el que volia era donar les gràcies a la consellera de Justícia i Interior per estar aquí amb nosaltres a tractar un tema que a nosaltres ens sembla de preocupació màxima, que és la possibilitat que el Govern de la Generalitat tingui tots els recursos a la seva disposició per lluitar contra la inseguretat ciutadana. I tots els recursos, vol dir comandar, des del nostre punt de vista, els cossos policials que actuen avui a Catalunya.

La seguretat ciutadana s'ha convertit en una de les principals preocupacions de la nostra societat i ha entrat a formar part, indiscutiblement, de l'agenda política. Aquest fet és indiscutible i les seves causes són molt diverses. I és veritat, té raó el senyor Ribó quan diu que la inseguretat no és només una qüestió de la policia. I amb això nosaltres també hi estem d'acord. I amb això no vol dir que diguem que no falten policies a Catalunya.

Això succeeix, però, en un context en què, després de més de vint anys d'autonomia i d'institucions democràtiques a Catalunya, els successius governs de Convergència no han aconseguit definir un model de seguretat pública per a Catalunya. I aquest és un factor determinant que ens impossibilita trobar una resposta adequada i eficient davant del fenomen de la inseguretat.

A més, des del Govern central, del Partit Popular, lluny de resoldre el problema de la inseguretat ciutadana, s'ha provocat un empitjorament d'aquesta. I ara, després de més de sis anys de Govern, parlen, s'omplen la boca de seguretat, en un estil clàssic de la dreta conservadora –i jo hi sumaria ara el concepte d'«autoritària»–, amb un lema que defineix totalment les seves intencions: «Més seguretat» –diuen– «i menys impostos» –també diuen.

I la meua pregunta és: és amb menys impostos que pagarem les promocions d'agents del Cos Nacional de Policia que s'han de fer? El PP no recorda que al mateix temps que s'aproven promocions per arribar a vint mil policies se'n jubilen dotze mil. Per tant, en quedarien només vuit mil. I amb aquests vuit mil no resollem el problema de la manca d'efectius, a Catalunya, però també a la resta de l'Estat.

Davant d'aquest panorama, però, i durant els darrers anys de Govern Popular i de Convergència, la delinqüència s'ha incrementat un 20%. Aquest és el llegat d'uns mandats caracteritzats per l'abandonament de les polítiques preventives i el deteriorament progressiu del servei públic de seguretat, entre altres el de policia.

Les dades ens confirmen que la situació de la seguretat i de la convivència a casa nostra ha empitjorat des de 1999. I això no ho diu el Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, això és una comparació de les dades de l'Enquesta de seguretat pública, que elabora el mateix Departament de Justícia i Interior, la comparació de les dades de les edicions de 1999 a 2002 d'aquesta Enquesta de seguretat pública. Ens demostren que s'ha produït un empitjorament de la percepció ciutadana sobre els nivells de seguretat en els darrers tres anys. També és així pel que fa als índexs de victimització a les àrees de més densitat de població, on apareixen índexs superiors a la mitjana catalana; exemples en són: l'àrea metropolitana de Barcelona i, per sobre comparativament, el Camp de Tarragona.

Des del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi hem analitzat amb rigor la situació actual i hem elaborat un conjunt de propostes i accions integrals en matèria de seguretat, a l'alçada del que nosaltres entenem que necessita el nostre país i de la responsabilitat d'un programa per governar –no un programa de Govern, un programa per governar des del primer dia– que consi-

dera que res del que preocupa la ciutadania és aliè a l'autoritat i competència del seu Govern.

Catalunya necessita un govern amb autoritat, que no té. Fa molt mal al nostre país i a la societat que aquest Govern no vulgui exercir la seva autoritat. Res del que preocupa la nostra societat, i la seguretat és una d'aquestes preocupacions, s'escapa de la competència política i moral del Govern de la Generalitat: un govern de la Generalitat que vulgui merèixer el nom de govern no pot dir als alcaldes i a la societat que allò que passa als territoris on no hi ha Mossos d'Esquadra no és competència seva.

Quaranta-tres alcaldes es van reunir divendres passat a Sabadell i van signar un manifest, un manifest que segueix rebent adhesions de molts alcaldes de tots els colors polítics. La queixa està basada sobre la situació de la manca d'efectius als seus municipis. La consellera, en reunions amb alguns d'aquests alcaldes, diu: «Això no és competència meua.» Però encara hi afegeix unes altres paraules: «I no hi puc fer res.»

Partint d'aquest principi, d'aquest principi de la necessitat que el Govern de la Generalitat tingui tota l'autoritat en matèria de seguretat i tingui tota l'autoritat per comandar per tots els cossos policials, presentem aquestes propostes de resolució per presentar al Congrés dels Diputats per assumir el comandament únic dels Cossos i Forces de Seguretat i modificar la Llei orgànica 2/86, de Cossos i Forces de Seguretat.

En l'actual marc legal, la seguretat pública és una competència exclusiva de l'Estat segons l'article 149, punt 1.29, de la Constitució espanyola, sens perjudici que les comunitats autònomes pugin crear policies en les formes que els respectius estatuts estableixin dins del que es disposi en una llei orgànica.

Així mateix la Llei orgànica 2/86, de 13 de març, sobre les Forces i Cossos de Seguretat de l'Estat, preveu l'existència de diversos cossos policials, Policia Nacional i Guàrdia Civil, així com també les policies autonòmiques que s'hagin pogut crear segons els estatuts d'autonomia i les policies locals.

L'article 13 de l'Estatut d'autonomia preveu que la Generalitat podrà crear una policia autonòmica i determina les seves funcions. Igualment implanta la creació d'una junta de seguretat formada per representants del Govern i la Generalitat amb la missió de coordinar l'actuació dels diferents cossos de policia, i determina també alguns aspectes fonamentals de la policia autonòmica, com són els relatius a l'estatut, el reglament, les dotacions, la composició numèrica, l'estructura i el reclutament. L'Estatut estableix també que pertoca a la Generalitat el comandament suprem de la policia autonòmica i la coordinació de les policies locals.

La Llei de Mossos d'Esquadra, de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra, i els posteriors acords de la Junta de Seguretat determinen que el conjunt de funcions de seguretat pública, policia ordinària i integral, seran assumides pel cos de Mossos d'Esquadra.

Es va preveure, a més, l'assumpció de més funcions a partir de l'atribució de competències en matèries de titularitat estatal però susceptibles de transferència o delegació a través de l'article 150.2 de la Constitució

espanyola. Així, amb la Llei orgànica 6/97, es van transferir a la Generalitat les competències executives en matèria de trànsit i seguretat viària. Aquesta transferència competencial significa una ampliació respecte de les competències previstes per l'Estatut. D'aquesta manera, avui en dia a Catalunya la seguretat pública és una competència exercida des de tres nivells distints d'administració. A més, ens trobem en una situació d'interinitat i provisionalitat amb el desplegament dels Mossos d'Esquadra i el procés de substitució dels cossos policials.

La nostra proposta sorgeix de la consideració que en aquest moment crucial del procés de transició de cossos policials, en el qual la Generalitat exerceix les funcions de seguretat ciutadana per part de la Policia de la Generalitat, és imprescindible que aquesta competència reconeguda per la Constitució i l'Estatut sigui exercida completament i en la seva totalitat per part del Govern de la Generalitat.

La pregunta és: per què?, per què entenem que això ha de ser d'aquesta manera? El desplegament de la Policia de la Generalitat comporta una redistribució i substitució dels diversos cossos policials existents a Catalunya. Una mala planificació d'aquest desplegament i una mala previsió dels seus efectes, així com una manca de coresponsabilització del Govern central, han provocat un augment de la inseguretat; la reivindicació dels alcaldes, com la de dissabte passat, i el descontentament de la societat civil dels territoris afectats –podem recordar manifestacions, per exemple, a Reus–, aquells territoris on encara no s'ha desplegat ni saben quan arribarà la Policia - Mossos d'Esquadra; parlem, torno a repetir, de la regió metropolitana, de l'Anoia –al qual la Generalitat i el Govern central han fet entrar i sortir dels acords del calendari de desplegament–, del Camp de Tarragona i de les Terres de l'Ebre.

El període, aquest període de transició de cossos policials no ha anat com hauríem desitjat: el Govern de la Generalitat no ha vetllat per tal que des del Ministeri de l'Interior es garanteixin les dotacions dels cossos estatals. A una gran part del territori, el desplegament dels Mossos tardarà a arribar; de fet, no ho saben quan arribarà. I la societat es troba desatesa per un període massa llarg de temps amb la inseguretat i la incertesa que això genera.

S'ha produït a Catalunya una desigualtat territorial pel que fa a l'accés a un bon servei policial. Hi ha diferències excessivament ostensibles de ràtios policials: hi ha municipis i territoris on trobem més de quatre policies per cada mil habitants i altres on trobem que només es disposa d'1,5 policies per mil habitants.

Val a dir que aquesta situació és comuna arreu d'Espanya, però que especialment a Catalunya està arribant a un nivell molt preocupant. Convergència, en benefici d'un pacte de permanència, de conveniència amb el Partit Popular, ha sacrificat els interessos de Catalunya i de la seva seguretat. El conseller d'Interior és el màxim responsable polític i moral de la seguretat a Catalunya, o així hauria de ser. No es pot estar dient sempre que on no hi ha desplegament de la Policia - Mossos d'Esquadra no tenim les competències i no som responsables del que pugui passar o del que passi.

A més, la Junta de Seguretat ha oblidat que l'Estatut estableix, com deia molt bé el senyor Ribó, que ha de servir per coordinar les Forces i Cossos de Seguretat de l'Estat i la Policia - Mossos d'Esquadra. La Junta s'ha convertit només en un mecanisme de control de l'Administració central sobre aspectes fonamentals del procés de creació i desenvolupament de la policia autonòmica, fins al punt de disminuir la facultat que correspon al Govern de la Generalitat amb relació al comandament suprem de la Policia - Mossos d'Esquadra.

És a dir, no només no tenim el comandament –que és el que avui venim a demanar aquí– de les Forces i Cossos de Seguretat de l'Estat, sinó que a més el Govern central té una altíssima capacitat d'intervenció en el comandament de la policia autonòmica. I, a més, la Junta de Seguretat no ha estat el veritable òrgan de coordinació: cap alcalde ha estat cridat a les reunions de la Junta per estudiar la situació de la seguretat, i no deu ser perquè aquest Parlament no ho hagi demanat. I, a més, la Delegació del Govern té com a única resposta als alcaldes que el que han de fer els alcaldes és treballar més i activar unes juntes locals de seguretat molt desprestigiades perquè no donen cap autoritat a l'alcalde. Hauríem d'introduir el concepte d'executivitat dels acords de les juntes locals de seguretat per tal que l'alcalde pugi fer executar als cossos policials els acords d'aquestes juntes. La responsabilitat de la delegada és donar resposta i solucions a les problemàtiques d'efectivitat policials.

La nostra proposta pretén acabar amb la malfiança que hi ha hagut moltes vegades entre Espanya i Catalunya, malfiança que ve d'un lloc i de l'altre, que ve d'un govern i d'un altre. A més aquí, a Catalunya, hi ha hagut una manca de sentit d'Estat, i ara és hora de fer un pas endavant. Cal el ple reconeixement que la Generalitat és Estat, tal i com recull l'Estatut d'autonomia en el seu article 36.2: «El President de la Generalitat ostenta la més alta representació de la Generalitat i l'ordinària de l'Estat a Catalunya.»

Per això, i d'acord amb els principis bàsics de seguretat i lleialtat federal, i mentre duri el procés de desplegament i no s'hagi produït la substitució, és convenient i imprescindible que els Cossos i Forces de Seguretat actuïn sota el comandament suprem de la Generalitat. Els Cossos i Forces de Seguretat, el Cos Nacional de Policia i la Guàrdia Civil, són Estat, i, per tant, són Generalitat. També cal tenir en compte que el Cos de Mossos d'Esquadra forma part dels Cossos i Forces de Seguretat de l'Estat, i així ho ha de reconèixer, en la línia del que nosaltres exposem, la Llei orgànica 2/86, de les Forces i Cossos de Seguretat de l'Estat.

Des del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, entenem que Catalunya necessita una acció decidida per assumir l'autoritat del Govern de la Generalitat en matèria de seguretat pública. El conseller d'Interior ha de ser, amb plenes competències, el màxim responsable de la seguretat a Catalunya, de forma coordinada a través de la Junta de Seguretat de Catalunya.

Ara tenim una ocasió idònia que no hem de desaproveitar per racionalitzar els serveis policials, optimitzar els mitjans i recursos actuals i definir la praxi i la infraes-

tractura per construir un model sostenible de policia integral, que constitueix un eix fonamental de l'autogovern de Catalunya. D'acord amb l'exigència de prestar el servei de seguretat seguint criteris, com he dit, de racionalització i eficiència dels recursos, evitant disfuncions, ofertes duplicades i costos addicionals, i la necessitat de garantir la coordinació, proposem que la Generalitat de Catalunya assumeixi l'autoritat sobre els Cossos i Forces de Seguretat de l'Estat en aquelles parts del territori on encara no està desplegada la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra. A través d'aquest comandament únic dels cossos policials de Catalunya, el Govern de la Generalitat podrà gestionar i governar eficientment, com no s'ha fet fins ara, la situació de transició en la substitució de cossos policials.

La nostra proposta és que corresponguin a la Generalitat de Catalunya tots els serveis de policia, ordre i seguretat interior de Catalunya. Es tracta, doncs, de disposar d'un sistema d'actuació i coordinació eficaços de tots els sistemes de policia que operen a Catalunya.

Com el Govern de la Generalitat pot fer un pla general de seguretat previst al Projecte de Llei d'ordenació del sistema de la seguretat, si no comanda tots els cossos policials? La discussió és la següent: què és més important, la competència i l'autogovern o els mitjans? Nosaltres volem la policia a Catalunya, els mossos i les policies locals, però no les situem per sobre de la competència de la capacitat d'autogovernar-nos. El nou model de policia ha de ser assumit i reconegut a la Llei orgànica 2/86. La nostra proposta troba el consens en aquelles forces que aposten per una reforma de l'Estatut en l'actual legislatura. Si ara CiU i PP neguen a Catalunya poder-se autogovernar en matèria policial, el nostre Govern tirarà endavant el projecte de desplegament a tot Catalunya per a l'any 2007 dels Mossos d'Esquadra. Calia posar una data final al calendari, com vam fer ahir a Tarragona, dels Mossos, per no seguir generant incertesa als alcaldes, als ciutadans i ciutadanes i als mateixos agents de policia. Llavors, Catalunya, quan s'acabi el desplegament, exercirà de ple dret al comandament únic policial.

La nostra és una proposta legalment possible i nacionalment necessària. Volem ser els responsables del que passi a Catalunya; la ciutadania no entendria, no entén que fos així...

Fins aquí la meva exposició, esperant la posició dels altres grups parlamentaris.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. En nom d'Esquerra Republicana té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, deia el senyor López, més o menys, fa uns instants, que la seguretat ciutadana s'ha convertit a casa nostra en una de les principals inquietuds socials, no? Deia que ha irromput amb força en l'agenda política i

mediàtica en els darrers temps i, vaja, ningú no ho diria a la vista de la poca expectació que aquest tema genera, no només en aquesta cambra, sinó fins i tot en el mateix Grup proposant, no?

Però el que sí que és segur, senyor López, és que aquest és un tema recurrent que, com recordava el senyor Ribó, en altres ocasions, i de fet demà farà un any que el nostre Grup Parlamentari juntament amb el Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds va fer, va provocar un debat sobre la mateixa qüestió en aquesta cambra, no?, i de fet això demostra que la seguretat ciutadana constitueix cada vegada més un dret fonamental i un dret que s'ha de garantir i que, de fet, està garantit constitucionalment, no? Això vol dir que tots els poders públics, totes les administracions vénen obligades a prestar un servei satisfactori, modern, eficient i, evidentment, que cal tenir en compte que la persona, el ciutadà, l'usuari, ha d'estar al centre de qualsevol sistema de seguretat pública, no?

Aquest plantejament, si vostès volen un pèl retòric, que ens serveix com a preàmbul de la meua exposició grandiloqüent, no per això deixa de ser menys cert perquè aquest és un plantejament que a Catalunya sempre, tradicionalment, ha topat amb problemes; per exemple, amb una ordenació legal complexa, poc aclaridora –parlava fa un moment el senyor López de la superposició d'administracions que actuen en l'àmbit de la seguretat pública–, hi ha hagut evidents mancances pel que fa als mecanismes reals de coordinació entre els diferents cossos policials actuant i, actualment, per si això no fos poc, actualment en l'etapa de transició mentre el cos de Mossos d'Esquadra, mentre la Policia de la Generalitat no està totalment desplegada al territori, els cossos de seguretat de l'Estat tenen dificultats, per dir-ho suaument, per mantenir les dotacions i sobretot per mantenir-les també motivades a partir d'un replegament fàctic dels seus efectius, que és un element, no l'únic, però un element determinant en aquesta situació de deteriorament i de degradació de la seguretat i de l'ordre públic, juntament amb altres factors, que no negarem, com l'aparició de nous fenòmens delictius, de noves realitats delictives, de la presència a Catalunya de bandes organitzades, d'un cert reflux, també, de la inseguretat pública, no?

Bé, la proposta que avui ens fa el Grup Socialista, amb la qual coincidim i a la qual ja anticipo que el nostre Grup Parlamentari donarà suport, i alguns aspectes connexos que planteja el Grup d'Iniciativa pel que fa a la reforma de la Llei de cossos de l'any 86, es fonamenta bàsicament en raons d'eficàcia, per una banda, en raons de racionalitat del sistema policíac global, i sobretot hi podríem afegir nosaltres també, encara que no s'ha dit, de voluntat de major autogovern, i per tant, de més poder polític. I això ja té un precedent històric, en el cas de la Generalitat republicana, quan la Generalitat ostentava el comandament únic de totes les forces de seguretat. De fet, aquest és un plantejament que el nostre Grup Parlamentari ja en el seu dia va fer evident quan es discutia la Llei de policia l'any 1994.

El títol que habilita aquest traspàs que avui se'ns demana jo crec que és indiscutible –s'ha dit també. L'article 13 de l'Estatut estableix la facultat de la Generalitat de disposar d'un cos policial propi –ja el té–, però també

d'assumir les competències en matèria de seguretat ciutadana i de manteniment de l'ordre públic –i això no és així.

L'article 28 de l'Estatut, i per tant correlativament l'article 150.2, permet la transferència de totes les facultats corresponents en matèria de titularitat estatal que siguin susceptibles –i en aquest cas creiem que ho som– de traspàs, i per això, evidentment, el nostre Grup Parlamentari ha plantejat –ho repeteixo– en altres ocasions una qüestió molt similar.

Bé, en primer lloc es parla d'eficàcia i de racionalitat perquè el binomi entre la sensació d'inseguretat i la manca de seguretat real jo crec que ha arribat a un punt àlgid. Hauríem de remuntar-nos segurament deu anys enrere per veure com aquesta sensació d'inseguretat està en aquests moments en discussió i que en aquests moments, doncs, gairebé s'ha doblat, i són indicadors fiables per nosaltres els que revelen les dades de l'enquesta de seguretat pública realitzada per la Fundació Bosch i Gimpera de la Universitat de Barcelona a partir dels índexs de victimització, tot i que s'estima que només el 50% de la població victimitzada ha denunciat els fets ocorreguts.

Podríem citar també les dades de la mateixa Fiscalia de l'any 2001: trenta mil casos més que el 2000, amb especial incidència en alguns àmbits territorials, com vostès coneixen, com l'àrea metropolitana de Barcelona, el Camp de Tarragona o la comarca de l'Anoia. Ho diu també el Síndic de Greuges en el seu darrer Informe; ho il·lustren diferents episodis recents que han generat una alarma social considerable, conflictes en algunes zones d'oci, fets vandàlics, una creixent delinqüència en algunes àrees del territori; ho diu la memòria judicial, per tant, des d'aquest punt de vista no hi insistiré.

De fet, el diagnòstic fins aquí és comú i, per tant, hi ha un element fonamental que hi incideix –ho repeteixo– com és la manca d'efectius policials per cobrir les necessitats existents fins a completar el desplegament operatiu dels Mossos d'Esquadra. És a dir, mentre que els Mossos d'Esquadra afronten amb el control del trànsit i esdevenen a poc a poc en el territori policia ordinària integral, hi ha un repte, un zenit ple d'incerteses i de desafiaments que posen a prova el cos i la definició d'un projecte propi de seguretat a nivell europeu. I mentre això passa, diguem-ne, la transició, el replegament dels cossos de seguretat de l'Estat i el progressiu desplegament dels Mossos d'Esquadra està tenint molts problemes.

I el problema fonamental, per nosaltres –ho repetim una vegada més–, el principal problema és el forat, l'autèntic *gap*, que en diuen els tècnics, la diferència negativa de presència policial com a conseqüència del replegament fàctic dels cossos de seguretat de l'Estat, i en aquest sentit coincidim amb alguna de les apreciacions que s'han fet, perquè entenem que la Generalitat o no ha pogut o no ha sabut garantir per part del Govern de l'Estat la presència dels estàndards policials exigibles. Com tampoc no ha sabut o no ha pogut garantir que es materialitzessin els diferents compromisos per part del Govern de l'Estat a l'hora d'adoptar les plantilles de forma més eficaç.

Ara bé, i en això diferim d'algunes de les qüestions que s'han dit, el nostre Grup Parlamentari és partidari de fer les coses ben fetes; l'interès que els Mossos d'Esquadra siguin operatius, per exemple, a Barcelona i a les comarques de l'àrea metropolitana o al Camp de Tarragona o a la comarca de l'Anoia, per citar alguns exemples que han motivat diferents iniciatives i alguns debats en aquesta cambra, se sustenta en elements, jo crec que objectius, indubtables, fins i tot és comprensible políticament en alguns casos, però la traducció d'això podria portar-nos en aquests moments, en alguns casos, a una precipitació, i per tant, si no es fan les coses ben fetes, en el temps adequat com per gestionar la seguretat en una àrea tan complexa, jo crec que podríem fracassar.

L'alternativa, la solució a aquest problema tampoc no la veiem en aquest model d'alluvió, d'entrada massiva d'efectius provinents d'altres cossos de seguretat. Ahir mateix llegia alguna informació relativa a aquest plantejament que fa el Grup Socialista de forma insistent. El nostre Grup Parlamentari ha manifestat en més d'una ocasió que és partidari de mantenir l'actual quota del 15% que en el seu dia va fixar la Junta de Seguretat Pública a Catalunya, però entenem que el nostre model policial, construït de nova planta, construït i vertebrat a partir de determinats valors, entenem que quedaria absolutament desnaturalitzat amb una proposta com la que se'ns fa, i, des d'aquest punt de vista –hi insisteixo–, nosaltres no hi estariem en absolut d'acord.

A Catalunya, i això és innegable, hi ha, de tota manera, una contracció continuada dels efectius dels cossos de seguretat de l'Estat des de l'inici del desplegament, i això històricament té alguns responsables, i segons el mateix Pla director de policia de Generalitat, que ja fa alguns anys va ser elaborat, ja es revelava que aquesta diferència havia estat històricament d'un 31%; és a dir, a Catalunya hi ha hagut històricament de l'ordre d'un 31% menys d'efectius que a la resta de l'Estat, tot i que els compromisos del Govern de l'Estat, no només es cobreixen, és que no només es cobriren les plantilles aprovades, sinó que en el cas que fossin cobertes serien insuficients, no? I això contrasta curiosament amb el fet que per assumir algunes tasques extres i supracomunitàries en aquests moments l'Estat hi destina més efectius dels que serien raonables o necessaris. I mentrestant el mal dimensionament de nombre d'efectius ens allunya dels estàndards europeus.

Aquesta cambra ha reclamat, amb una moció recentment, arribar a una ràtio del 4,4% de policies per mil habitant, i per tant, és aquest un desig, un horitzó a què tots crec que hem d'arribar, i, si no, que ho preguntin als mateixos sindicats del Cos Nacional de Policia que amb la seva, fa alguns mesos, singular protesta de treballar a reglament amb una vaga de zel van posar de relleu la mateixa precarietat d'efectius que ells estimaven o avaluaven en cinc mil efectius que calien en aquell cos de policia.

Finalment, també, com hem dit, en aquesta proposta hi ha raons íntimament vinculades a la racionalitat del sistema policíac global i a la voluntat de major autogovern. En ple debat, en aquests moments, per a la millora de l'autogovern, per a la reforma de l'Estatut, crec que

és indiscutible que les polítiques de seguretat són també un dels eixos vertebradors de tota comunitat nacional, a més de ser un element indiscutible de cohesió social i de defensa de la convivència.

Segurament el funcionament democràtic, civil, ordenat, eficient d'un país es mesura segurament a través de les seves polítiques de seguretat, i també són les polítiques de seguretat uns instruments que serveixen el poder polític per concretar algunes de les seves directrius, només cal veure la resposta que es dona policialment a alguns fenòmens de reacció social, per exemple la globalització en funció del color, del signe polític de cadascun dels governs, no? Però sobretot l'autogovern vol dir eficàcia, l'autogovern no és una finalitat, un objectiu en si mateix. I en matèria de seguretat, tant en l'etapa de transició, com segurament en el futur, cal satisfer les necessitats funcionals sorgides de la transformació, esperem, de les estructures d'un estat centralista a un altre de més coherent amb l'actual model d'organització territorial de l'Estat, que ens obliga encara més a avançar en la lògica de la descentralització en l'horitzó posat en allò que tots anomenem «l'administració única».

Ara bé, les solucions no poden venir únicament del traspàs i de l'assumpció dels cossos de seguretat de l'Estat per part de la Generalitat de Catalunya, que és un objectiu que compartim i –hi insisteixo– que hi donarem suport des d'aquesta cambra.

Cal combatre, també, la sensació d'impunitat que genera l'absència d'un tractament penal adequat, i en aquests moments les reformes en marxa sobre la multireincidència, l'habitualitat, crec que hi poden ajudar, i des d'aquest punt de vista hi podríem estar d'acord, però sobretot cal, ho hem dit en altres ocasions, un autèntic pacte polític.

Aquí hi ha hagut, de forma insistent, crítiques amb mutus desistiments de funcions policials entre administracions. Aquí s'ha acusat les policies locals a reduir les seves plantilles. De vegades, això és veritat, però també és evident que les policies locals han assumit funcions fins i tot més enllà del que els correspon, del que els és propi per la llei, i als Mossos d'Esquadra se'ls ha acusat, tot sovint, d'una responsabilitat que encara no tenen, i dic que encara no tenen perquè ni estan desplegats en tot el territori ni tot el personal està degudament preparat encara per esdevenir una policia amb una vocació plenament descentralitzada, autòctona i pròxima al ciutadà.

L'Estat ha de complir també els seus estàndards exigibles, i insistim que en aquest sentit s'han vist vulnerats diferents mandats del Parlament, i, per tant, des d'aquest punt de vista, cal que el Parlament extremi el zel per exigir i reclamar al Govern que compleixi els seus compromisos, però cal, alhora, també, una llei de seguretat pública consensuada, definir els instruments de coordinació i de participació, implantar l'administració única de seguretat a Catalunya, definir un sistema d'autoritats, un sistema d'accés conjunt a la informació, un catàleg de funcions que ens satisfaci, i això són elements que en aquests moments estan en discussió i en debat a través del Projecte de llei de seguretat pública a Catalunya.

Creiem que aquests són elements que han d'ajudar, en aquest sentit, a la solució del problema, no únicament al tema del traspàs del comandament, però, evidentment, el traspàs del comandament únic pot servir, evidentment, a la solució del problema, i és per això, senyor president, senyores i senyors diputats, que el nostre Grup Parlamentari ja anuncia el seu suport i vot favorable a totes les iniciatives que han estat presentades.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Ara, en nom del Grup Parlamentari Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, deixi'm que abans d'iniciar la meua intervenció agraeixi l'interès i la presència de la consellera de Justícia i d'Interior del Govern de la Generalitat, la qual cosa contrasta, certament, amb la no-assistència del conseller d'Interior a l'ombra, que sembla que té coses més importants que no estar amatent a un debat sobre seguretat al Parlament de Catalunya.

Ens trobem davant de cinc propostes de resolució per modificar diferents aspectes de la Llei orgànica de Forces i Cossos de Seguretat de l'Estat, tres d'Iniciativa per Catalunya, dos del Grup Socialista.

Iniciativa per Catalunya Verds vol que el president de la Generalitat assumeixi la presidència de la Junta de Seguretat de Catalunya, i jo he de reconèixer que el senyor Ribó, amb aquesta proposta, el que tracta de fer és, d'una manera certament curiosa, superar el que és l'actual marc estatutari. Iniciativa per Catalunya Verds tracta de capgirar l'Estatut d'autonomia mitjançant la reforma de la Llei orgànica de Forces i Cossos, i vostès saben, senyores i senyors diputats, que l'Estatut d'autonomia de Catalunya estableix el caràcter paritari de la Junta de Seguretat, que a hores d'ara copresideixen la consellera de Justícia i d'Interior i el secretari d'Estat de Seguretat, cosa que abans, com vostès saben perfectament, no estava aquesta representació a tan alt nivell.

Nosaltres creiem sincerament, senyores i senyors diputats, que aquest és un bon sistema, és un sistema que funciona, i, per tant, nosaltres no donarem suport a la proposta presentada pel Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds.

Respecte a les altres dues propostes d'Iniciativa per Catalunya, en les quals es demana, entre altres coses, que les policies locals tinguin més competències, vostès saben perfectament, i s'ha dit a bastament, que el Govern de l'Estat està treballant, i també el Govern de la Generalitat, i també el Parlament, a través d'aquesta ponència en què els diputats estem treballant la Llei de seguretat pública de Catalunya, per tal que les policies locals tinguin més competències i estiguin molt més coordinades amb els Mossos d'Esquadra.

L'Estatut d'autonomia de Catalunya estableix clarament quines són les funcions de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra i quines són també les fun-

cions que sota la dependència del Govern central desenvolupen les Forces i Cossos de Seguretat de l'Estat d'acord amb l'article 104 de la Constitució i la Llei orgànica 2/1986, de 13 de març. És cert, com s'ha dit, que l'article 150.2 de la Constitució faculta l'Estat a transferir o delegar a les comunitats autònomes mitjançant llei orgànica facultats corresponents a una matèria de titularitat estatal que per la seva naturalesa siguin susceptibles de transferència o delegació, i aquest és, senyores i senyors diputats, precisament, el mecanisme que el Govern del Partit Popular –i vull recordar que va ser el Govern del Partit Popular i no pas el Partit Socialista– va utilitzar per aprofundir l'autogovern de Catalunya i traspassar a la Generalitat les competències de trànsit, i ho va fer perquè per la seva naturalesa el trànsit podia ser traspassat a la Generalitat de Catalunya, però no pas la seguretat ciutadana. Vostès no han pogut justificar en les seves intervencions, des d'un punt de vista tècnic ni tampoc jurídic, que la naturalesa de la matèria faci viable el seu traspass a la Generalitat de Catalunya tenint en compte el model de substitució acordat, precisament, pel Partit Socialista i pel Govern de la Generalitat l'any 94 i les competències exclusives de l'Estat en aquesta matèria.

Vostès han justificat avui la transferència de les facultats d'execució en matèria de seguretat ciutadana amb la necessitat de garantir la coordinació entre els diferents cossos policials que operen a Catalunya, i la veritat és que, senyor López, senyor Ribó, no he escoltat, no he sentit a ningú dir que existeix descoordinació entre els diferents cossos de seguretat, ni tan sols, senyor Ribó, el president de la Junta Local de Seguretat, el senyor Joan Clos.

En tot cas, senyores i senyors diputats, la proposta feta avui pel Partit Socialista de Catalunya posa en perill i trenca el model policial de Catalunya. Nosaltres lamentem profundament la desorientació del Partit Socialista de Catalunya en matèria de seguretat i lamentem també la utilització electoral que sobre aquest tema estan fent els alcaldes socialistes.

Mirin, existeixen tants models en matèria de seguretat, socialistes, com alcaldes socialistes; cada alcalde socialista té el seu propi model de seguretat, i no estaria malament, senyor López, que vostè o el conseller d'Interior a l'ombra, si té la deferència de venir al Parlament, o el mateix president del seu Grup Parlamentari, el senyor Pascual Maragall, que, d'alguna manera, concretin quina és la proposta del Partit Socialista en matèria de seguretat, no? Ho dic perquè, per una banda, l'alcalde de l'Hospitalet, el senyor Celestino Corbacho, vol que siguin els alcaldes els qui coordinin els diferents cossos de policia en el seu territori, i, per l'altra, el conseller d'Interior a l'ombra, el senyor Antoni Siurana, alcalde de Lleida, vol que sigui el conseller d'Interior qui coordini totes les policies. Per tant, senyor López, aquesta contradicció respon a la manca d'un model socialista en matèria de seguretat i als interessos particulars, també, dels alcaldes socialistes, que critiquen el model policial fins que –fins que– l'Administració destina més policies al seu municipi.

Si vostès plantegen, com ho han fet, el debat en clau de seguretat o de manca d'efectius, parlem-ne, però parlem

de tot, senyor López, parlem de qui va ser qui va fer barret en aquest país delinquir; parlem de qui va, l'any 95, fer un codi penal que permetia la multireincidència i que no feia que aquesta reincidència es considerés com un agreujament de la pena, per tant facilitant que els delinqüents entressin per una porta i sortissin per una altra; parlem, si volen, de tot això; parlem també, si vol, senyor López, de la manca d'efectius; parlem, òbviament, de la manca també d'efectius de les policies locals; parlem de per què a l'Ajuntament de Barcelona han desaparegut vuit-cents agents de la Guàrdia Urbana en els darrers deu anys, o parlem també, senyor López, de per què algú, que tampoc convocava els alcaldes a les juntes de seguretat, el delegat del Govern quan vostès governaven, el senyor Martí Jusmet, ha creat una associació al barri de Ciutat Vella, a Barcelona, per defensar-se, diu ell –diu ell–, de la passivitat de l'Ajuntament de Barcelona en matèria de seguretat. En tot cas, si vol, podem parlar de tot això, en tindrem temps. Nosaltres, òbviament, no compartim les seves propostes, i per aquesta raó, senyores i senyors diputats, senyor president, nosaltres hi votarem en contra.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. *(El Sr. Ribó i Massó demana per parlar.)* Crec que ha suscitat l'interès d'altres diputats. Mig minut, senyor Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, president. Per contradiccions, senyor Sirera. Una de molt senzilla, a banda de dir-li que espero que vostè vagi a la llista d'Alberto Fernández Díaz, perquè la seva obsessió és l'Ajuntament de Barcelona i farà un gran paper d'oposició a l'Ajuntament de Barcelona.

La Junta de Seguretat, si vostè repassa les actes de la Junta de Seguretat des que es va constituir fins ara, la gran majoria del temps ha estat un àmbit i un fòrum de contradiccions entre els seus membres. He dit que darrerament això s'ha rectificat, això per començar. I segona: la coordinació en el desplegament dels Mossos d'Esquadra pot ser perfecta, però la ciutadania ho nota molt poc, els alcaldes encara menys, i els que han de responsabilitzar-se de la seguretat cada dia el que noten...

El president

Senyor Ribó...

El Sr. Ribó i Massó

...és l'angoixa que hi ha en aquests moments per les falles comeses per les administracions.

El president

Moltes gràcies. *(El Sr. López i Plana demana per parlar.)* Senyor López? *(Veus de fons.)* Sí, un segon, que vaig donant paraules de gent que s'ha sentit alludida. Té un minut, senyor López.

El Sr. López i Plana

Sí, gràcies, senyor president. Un minut, no?, perquè m'han fet moltes allusions...

El president

Vostè té capacitat de concentrar-ho...

El Sr. López i Plana

Sí, ha de ser una mica molt ràpid. Miri, senyor Sirera, vostè parla de contradiccions, molt bé, jo li parlaré de les seves contradiccions: Govern de Convergència i del PP a Tarragona, ciutat de Tarragona; demanen, exactament, instar i donar suport als canvis legislatius que comportin que a les ciutats de més de cinquanta mil habitants, com Tarragona, el comandament únic de les forces de seguretat, és a dir, inclosos, suposo, en aquests moments el Cos Nacional de Policia i la Guàrdia Civil, correspongui a l'alcalde. Vostès donen suport a l'alcalde de Tarragona.

Sobre la coordinació, home!, vostè deu saber, per exemple, doncs, tota la descoordinació que hi ha hagut en el funcionament del 112, en el qual el Cos Nacional de Policia, que vostès comanden, no vol, eh?, estar subjecte al número 112 d'urgències i emergències de Catalunya. No em dirà que això no és descoordinació.

I, després, jo, per acabar, perquè tinc poc temps, jo li diria que canviï el discurs, és a dir que això ja cansa una mica, el discurs seu...

El president

Senyor diputat...

El Sr. López i Plana

...sempre treu el Martí Jusmet, sempre acaba traient l'alcalde de Barcelona.

El president

Senyor diputat...

El Sr. López i Plana

Molt bé, em sembla bé, però ha de dir als seus assessors que li canviïn el discurs.

El president

Moltes gràcies. (*El Sr. Sirera i Bellés demana per parlar.*) Té la paraula, senyor diputat, si no hi ha cap més...

El Sr. Sirera i Bellés

Moltes gràcies, senyor president. Dir al senyor Rafael Ribó que si tinc l'honor d'anar a la llista del senyor Alberto Fernández Díaz, podré fer els canvis des del mateix Govern de l'Ajuntament de Barcelona. (*Forta remor de veus.*) I a vostè, senyor López, dir-li que parlant de contradiccions, jo li faig un prec, no? Que aquesta proposta que avui ha presentat el PSC al Parlament de Catalunya la presenti a les Corts Generals. Vostè sap perfectament que quan aquest tema arribi a les Corts Generals el seu partit hi votarà en contra, fins i tot els diputats del PSC.

El president

Moltes gràcies. Té la paraula el senyor Josep Micaló, en nom de Convergència i Unió.

El Sr. Micaló i Aliu

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, ja els avanço que el nostre Grup, doncs, donarà suport a les tres propostes fetes per Iniciativa, però no així a les dues fetes pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

Nosaltres donarem suport a les propostes fetes pel Grup d'Iniciativa perquè estem totalment d'acord que el president de la Generalitat de Catalunya assumeixi la presidència de la Junta de Seguretat, i més ara que el desplegament ja abasta, doncs, un ampli territori català, més de la meitat, i també dir, doncs, que crec que aquest és un dels punts que per nosaltres ha de figurar en la redacció del nou Estatut. Per tant, estem totalment d'acord en aquest punt, però també voldria assenyalar que fins no fa massa temps, i ho ha dit també el senyor Sirera, la copresidència per part de l'Estat a la Junta de Seguretat l'ostentava la delegada del Govern, cosa que no és ara, sinó que és el secretari d'Estat en matèria de seguretat, que juntament amb la consellera de Justícia i Interior copresideix la Junta de Seguretat, i entenc que això és un avanç i un reconeixement a l'autoritat del Govern català en l'àmbit de seguretat. Per tant, crec que això és d'esmentar.

Quant a la segona i tercera proposta, el punt 2 i punt 3, també hi donem suport, perquè, de fet, en les competències de la Policia de la Generalitat els acords del 94 ja reconeixen aquest àmbit competencial que l'Estatut de Catalunya i la Llei de mossos atribueixen a la Policia de la Generalitat. Allà on estan desplegats els Mossos d'Esquadra exerceixen de policia ordinària i integral, i en totes les funcions que no són extra o supracomunitàries, tal com s'esmenta, i, en tot cas, el Projecte de llei d'ordenació, que està en tràmit de ponència, també contempla aquesta atribució residual de competències a la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra com a policia ordinària integral, i cal igualment ressaltar i tenir en compte que en el marc de la Junta de Seguretat s'ha avançat molt més enllà d'aquesta proposta, de manera que avui els Mossos d'Esquadra no solament assolixen funcions residuals, sinó que també n'exerceixen d'altres reservades als Cossos de Seguretat de l'Estat, com les relacionades amb la lluita contra el terrorisme.

Quant al punt quatre de l'ordre del dia, la tercera proposta de resolució, és una altra modificació que, de fet, no altera el repartiment competencial que actualment estan exercint els cossos policials locals. D'acord amb la Llei de policies locals del 91 d'aquest Parlament, igualment aquesta pràctica queda recollida en els convenis amb els Mossos d'Esquadra allà on estan desplegats; està igualment recollit, també, en el Projecte de llei, com he dit abans, que està en tramitació en aquesta cambra, com ho ha estat igualment una qüestió de màxima significació i que va suposar un canvi important en l'escenari de les juntes locals de seguretat: el fet que per un decret de la Presidència, i després d'una negociació de l'aleshores conseller de Governació amb el

Ministeri d'Interior, la presidència de les juntes locals de seguretat sigui exclusiva dels alcaldes i no compartida, com abans, amb els exgovernadors civils o subdelegats del Govern d'ara. I així s'està practicant, malgrat que no s'hagi modificat la LOGSE ni s'hagi demanat ara tampoc en aquestes propostes de resolució. Per tant, com he dit, estem d'acord en aquests punts i el nostre Grup li donarà suport.

No votarem afirmativament les propostes, doncs, del Grup Socialista perquè entenem que la proposta aquesta del que es tracta, en definitiva, és canviar el comandament superior, el comandament polític no operatiu dels cossos, perquè no hem d'oblidar que el comandament per part de la consellera de Justícia i Interior de les Forces i Cossos de Seguretat de l'Estat suposaria, igual com ho és en els Mossos d'Esquadra, el comandament polític i no pas l'operatiu, perquè el comandament policial el que el duu a terme són els comandaments propis del cos policial, per tant, això no canviaria.

I, per tant, serien el mateix nombre d'agents al carrer, actuant amb les mateixes dinàmiques corporatives, amb les mateixes tècniques policials, amb la mateixa formació i sensibilitat policial, això sí, comandada per una autoritat catalana. Per tant, què ens portaria de més, això, de cara al ciutadà, al dia a dia? Totalment res. El que passa, que aquestes propostes tenen unes claríssimes connotacions d'oportunisme polític que poden ser reivindicades molt legítimament, però que quedi ben clar que no té cap incidència en la qualitat del servei policial que reben els ciutadans.

Però, hi ha un altre factor, entenem a la nostra manera, i és que podria comprometre la que fins ara ha estat una població i una consolidació d'implantació del model policial català, quan aquesta cambra i el Govern de Catalunya es van plantejar com volien autogovernar-nos en l'àmbit de la seguretat, tots vàrem estar d'acord que ho havíem de fer creant i aplicant un nou model policial, amb la implantació territorial del cos de Mossos d'Esquadra, seguint un model de substitució progressiva al territori de les Forces i Cossos de Seguretat de l'Estat en les funcions de policia ordinària i integral.

Hi havia, és cert, una altra manera de fer-ho que seria seguint..., hauria sigut seguint el precedent de la Generalitat republicana en la línia, jo crec, del que proposen aquestes dues propostes de resolució i, malgrat conèixer-ho, no es va optar per aquesta via, sinó que es va optar pel model de substitució. Per què? Doncs perquè aquest model ens permetia un valor afegit a la legítima aspiració de tot govern nacionalista i és que recuperàvem una quota d'autogovern arrabassada que ens era pròpia, però que, a més, volíem fer-ho amb garanties que, a més de la reparació històrica, el nou model propi de seguretat suposava un millor servei policial i un model de seguretat més adequat i que servís millor els catalans.

Per tant, senyor López –que veig que tampoc..., està, perdó, allà a dalt de tot, abans estava aquí baix–, li voldria recordar una vegada més, perquè d'això ja n'hem parlat moltes vegades, que el Pla director va ser presentat en aquesta cambra l'any 98, i en aquell Pla director el conseller d'Interior, quan ho va presentar aquí, ja va marcar data; no cal que marquem dates, estan fixades

i estan presentades aquí, en aquest Parlament. I recordar-li que si s'ha canviat el desplegament i que si a les comarques de Tarragona i a l'Anoia no hi ha el desplegament és perquè el Grup Socialista va presentar en aquesta cambra i va demanar el canvi que primer es desplegués a l'àrea metropolitana i va ser aprovat per la unanimitat de la cambra. I, per tant, el Govern no ha fet més que complir els acords d'aquest Parlament. Però recordar –perquè aquí sembla que es perdi la memòria històrica– que va ser el seu Grup, el Partit dels Socialistes el que ho va demanar. Per tant, no ens vinguin ara, doncs, amb què hi ha problemes de desplegament. Clar, el desplegament, doncs, es farà curiosament seguint el *timing* que es va marcar aquí, en aquest Parlament.

També voldria dir-li que la demanda de més efectius policials en els territoris pendents de desplegament no pot ser tan simplista, sí que és necessari, però no pot ser tan simplista com la d'avançar i dir «avancem l'arribada dels mossos» o «canviem el comandament polític de les Forces i Cossos de Seguretat de l'Estat», no. El que cal és que totes les administracions, però totes, s'impliquin en aquesta responsabilitat i, en compliment dels acords de desplegament, dotin adequadament els seus cossos policials i garanteixin la seva suficiència en el territori on tenen encomanades les funcions de seguretat ciutadana. Aquest crec que és el veritable motiu, però han de ser totes, totes les administracions que s'hi impliquin.

Per tant, el nostre Grup, com he dit abans, votarem en contra, i no solament perquè aquesta petició sigui incongruent amb el model policial de què ens hem dotat, amb el consens unànime, com he dit abans, d'aquest Parlament, que passa per exercir l'autoritat màxima en matèria de seguretat mitjançant la nostra pròpia policia. No és solament que legalment la reassignació de la dependència d'un cos militar a una autoritat catalana presenti no pocs problemes, molt més complexos que la modificació d'un apartat d'un article de la Llei. És que, sobretot, entenem que posa en perill tot el model policial català i la seva mateixa essència i filosofia.

Si tothom demana el desplegament, vol dir que va bé, vol dir que funciona bé allà on hi ha el desplegament, per tant compta, doncs, amb propostes que poden fer perillar aquest model i poden suposar que, en lloc del creixement gradual del cos de la Policia de la Generalitat - Mossos d'Esquadra per substituir els cossos de seguretat de l'Estat, en resulti un traspàs massiu d'efectius que interrompi, necessàriament, el creixement del cos de Mossos d'Esquadra. Perquè això voldria dir que tindríem una autoritat d'avui per demà, però solament això; tindríem un comandament però hauríem perdut el model.

I, des d'una posició responsable del Govern, el poder pel poder no és el que es busca, sinó el poder per fer-ho millor, per oferir un millor servei, i això no s'aconsegueix amb les mateixes institucions però comandades per una persona diferent, sinó amb una institució més arrelada, més identificada, més propera a la nostra gent, creada, formada i sortida de la mateixa societat i, evidentment que sí, comandada per l'autoritat de Catalunya.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. (*El Sr. López i Plana demana per parlar.*) Senyor López, avui vostè se sent alludit i contradit amb una freqüència considerable.

El Sr. López i Plana

Sí, senyor president. La veritat és que «senyor López» ho ha sentit en l'última intervenció, per tant, encara que sigui per al·lusions, si em permet...

El president

No sempre que s'esmenta el cognom vol dir una al·lusió.

El Sr. López i Plana

No, però és que jo hi sumaria també contradiccions perquè el senyor Micaló ha dit coses que no..., atribueix coses al meu Grup Parlamentari que no són exactament...

El president

Té un minut.

El Sr. López i Plana

Molt bé, gràcies. Miri, senyor Micaló, el desplegament al Camp de Tarragona i a les Terres de l'Ebre es podria fer si vostès acceptessin que dos mil efectius, no un alluvió, dos mil efectius del Cos Nacional de Policia i la Guàrdia Civil s'incorporessin amb tota la seva experiència al cos de Mossos d'Esquadra. Si vostès aproven això i ens donen suport en aquest pla de desplegament que nosaltres volem acabar el 2007, nosaltres podrem fer el desplegament al Camp de Tarragona i a les Terres de l'Ebre.

Tampoc no ha entès una cosa o jo m'he explicat molt malament –és possible que sigui la segona, no?–, que és que nosaltres no estem canviant el model de substitució –no estem canviant el model de substitució. Hem dit: «De forma transitòria el Govern de la Generalitat hauria d'assumir el comandament del Cos Nacional de Policia i la Guàrdia Civil.» I li recordo també, pel que fa a la incorporació d'efectius i aquest model que diu vostè nou, que tots els alcaldes de Catalunya...

El president

Senyor López...

El Sr. López i Plana

Perdó. Tots els alcaldes de Catalunya –perdó...–, tots els alcaldes de Catalunya, inclosos els de Convergència, estan incorporant agents del Cos Nacional de Policia i de la Guàrdia Civil a les policies locals. Digui'm, si no, quina és la seva contradicció.

Gràcies.

El president

Senyor López, gràcies.

Anem a cridar a votació.

Té vostè la paraula, senyor Micaló.

El Sr. Micaló i Aliu

Sí, senyor president. Només crec que amb la meua intervenció han quedat suficientment aclarits tots aquests punts i que no calen més aclariments.

El president

Moltes gràcies.

(*Pausa llarga.*)

Senyores i senyors diputats, les votacions les organitzarem de la següent manera: Primer, votarem els punts 2, 3 i 4, que responen a les iniciatives d'Iniciativa per Catalunya Verds, i després votarem el 5 i el 6 conjuntament, si els sembla bé, que són les que responen..., al Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

Per tant, votem ara els punts 2, 3 i 4 de l'ordre del dia.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 120 vots a favor, 12 en contra i cap abstenció.

A continuació, els punts cinquè i sisè.

Comença la votació.

Han estat rebutjats per 65 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

Alteració de l'ordre del dia

El setè punt de l'ordre del dia és el debat... Perdó, abans voldria fer avinent a les senyores i als senyors diputats que hi ha la petició d'un canvi de l'ordre del dia, que em diuen, d'acord amb els diversos grups, que és que els punts números 10 i 11 passin a ser substanciats després del punt número 7.

Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de l'article 205 del text refós de la Llei general de la Seguretat Social per tal d'estendre la protecció per desocupació als càrrecs electes de l'Administració local (presa en consideració) (tram. 270-00049/06)

Ara sí que passem al setè punt de l'ordre del dia que és el debat i votació de la presa en consideració de la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de l'article 205 del text refós de la Llei general de la Seguretat Social per tal d'estendre la protecció per desocupació als càrrecs electes de l'Administració local. Ho presenta, en nom d'Esquerra Republicana, l'il·lustre diputat senyor Jaume Oliveras.

(*Remor de veus.*)

Prego a les senyores i als senyors diputats que hagin d'absentar-se de l'hemicicle que ho facin en silenci i el més ràpidament possible.

Prego a les senyores i als senyors diputats que s'hagin d'absentar que ho facin de pressa.

Té la paraula, senyor Oliveras.

El Sr. Oliveras i Maristany

Sí, gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, aquesta Proposta de resolució que presentem crec que és força senzilla en el sentit que modifiquem, afegim, de fet, un apartat al que seria l'article 205 de la Llei general de la Seguretat Social per tal de regular un tema que crec que hem de considerar com un dels greuges històrics en el món local que hi ha hagut d'ençà de la democràcia, des de l'any 79 que van haver-hi les primeres eleccions municipals.

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vice-president primer el substitueix en la direcció del debat.)

Si el problema del finançament local és el principal problema estructural que tenen els ajuntaments i mal resolt des del principi, i ara amb la darrera reforma de la Llei d'hisendes locals continua mal resolt, el tema, potser, més puntual de la protecció per desocupació dels càrrecs electes és un tema que anem arrossegant i crec que podem parlar que, bàsicament, es tracta, també, d'un dèficit democràtic que té efectes negatius per al funcionament de les nostres institucions, i sobretot dels ajuntaments, i que caldria que es donés una reparació en aquest sentit.

Evidentment, la problemàtica de les retribucions dels regidors s'ha anat regulant al llarg de la Llei de bases de règim local i de la Llei municipal de Catalunya i en successives modificacions legislatives, però, que han estat del tot insuficients i, per tant, en aquests moments encara continuem amb aquest problema.

A més a més, m'agradaria afegir una altra qüestió que aquestes darreres setmanes també està d'actualitat, que no només els regidors tenen aquest greu problema –els regidors, regidores, alcaldes i alcaldesses–, aquest problema d'indefensió, sinó que cal afegir-hi un altre aspecte, que és la indefensió, moltes vegades, que tenen degut a la indefensió jurídica per a determinades actuacions. Cal recordar i tenir present el cas de L'Oca, aquest procés penal que hi ha hagut, totalment injust, contra un exregidor i contra un ajuntament, i, per tant, calen mesures, no només en l'àmbit de la protecció per desocupació, sinó mesures pel que fa a les responsabilitats jurídiques, que protegeixin l'actuació dels nostres regidors i alcaldes.

Molt sovint passa perquè hi ha una confusió a l'hora de regular els aspectes competencials i, dissortadament, perquè moltes vegades els ajuntaments es veuen amb l'obligació d'assumir el que són competències impròpies i, per tant, es poden trobar a vegades amb situacions, diguem-ne, desagradables.

En l'actual legislació, especialment la Llei de bases de règim local, es contempla un sistema de retribucions basat en un primer moment en la dedicació exclusiva, i després, amb modificacions posteriors, també en dedicacions parcials, i, per tant, al llarg de tot aquest procés s'han anat fent petites modificacions, malgrat que positives, com he dit abans, totalment insuficients. Es

va solucionar..., es va donar encaix dins la Llei a la problemàtica de les dedicacions parcials, i també altres millores que hi ha hagut pel que respecta a les reserves dels llocs de treball, però, òbviament, també són insuficients, perquè aquí entràrem en problemes de reciclatge i resituació del càrrec públic després de la seva reinserció en la vida laboral normal, per dir-ho d'alguna manera. Per tant, modificacions que s'han avançat però que continuen essent insuficients.

Creiem que, amb aquesta Proposta de resolució, anem al que seria el moll de l'os del problema, que és la necessitat de modificar la Llei general de la Seguretat Social. Fins ara hem tingut sentències contràries. Cal destacar potser la iniciativa que ha tingut l'excalde de Sabadell, el senyor Antoni Farrés, en aquest tema, que n'ha fet bandera i crec que ha aportat una tasca important i considerable. Com diuen aquestes sentències, el fet d'haver cotitzat a la Seguretat Social, que és el que han de pagar els ajuntaments, no habilita, dissortadament, aquestes prestacions d'atur.

També m'agradaria remarcar que crec que el que presentem és la línia amb què anem al fons del problema, la modificació de la legislació estatal, que hi han hagut altres aproximacions que també m'agradaria remarcar –són força interessants–, com és un document de l'Associació Catalana de Municipis que apunta possibles solucions, possibles avenços en la línia de la creació d'un fons social de garantia, que creiem un tema interessant i que podria ser, doncs, com he dit abans, un avenç per anar solucionant el problema, però el problema de fons continua sent la necessitat d'introduir aquesta modificació a la Llei general de Seguretat Social i, per tant, la necessitat de modificar l'actual legislació espanyola.

D'aquest document també m'agradaria remarcar alguns aspectes, perquè són molt interessants, que entren en les problemàtiques dels sous i les indemnitzacions. Potser ens veuríem obligats a la necessitat de regular-ho més, i aquí també cal esmentar alguns acords que hi han hagut, històrics, en el món local, per part de l'Associació Catalana de Municipis i la Federació de Municipis de Catalunya, alguns acords que, evidentment, no obligaven, però sí que podien permetre, permetien un cert marc a l'hora d'establir les indemnitzacions per als càrrecs electes municipals.

Dissortadament, la Llei general de la Seguretat Social exclou la protecció per desocupació dels càrrecs electes i, dissortadament, tampoc es troben sota cap altre règim especial de protecció. I, per tant, cal aquesta equiparació, contemplant no només –com he dit abans, fent referència a una modificació que va haver-hi de la Llei de bases de règim local– tant la dedicació exclusiva, com també la dedicació parcial, perquè, evidentment, també es dona d'alta de la Seguretat Social.

És una contradicció. Els ajuntaments tenen l'obligació, evidentment, de la cotització per a llurs regidors amb dedicació per aquestes retribucions que perceben, i, per tant, no sembla lògic que no puguin tenir aquest dret a percebre aquesta prestació per desocupació, el dret a cobrar l'atur. Per tant, el que modifiquem..., el que proposem és la introducció d'aquest nou apartat en l'article 205.

Jo crec que també tenim un altre argument, que és la Carta d'autonomia local. La Carta d'autonomia local no només parla de les compensacions financeres per les despeses que produeix l'exercici del càrrec; també parla de la remuneracions pel treball, i també parla, en un apartat, de la necessària cobertura social corresponent. I, per tant, en consonància amb aquestes directrius de la Carta d'autonomia local, també caldria avançar amb aquesta modificació i contemplar i reparar aquest greu històric que afectaria els alcaldes i regidors.

Per acabar, crec que ens trobem en una situació d'indefensió, com he dit abans, també afegit amb el tema de les responsabilitats jurídiques, com ha passat, s'ha posat en evidència en el cas de l'Ajuntament del municipi de Banyoles, i, per tant, jo crec que una mesura d'aquestes característiques, que espero que pugui ser aprovada per la totalitat dels grups parlamentaris, pot ajudar a dignificar la tasca dels regidors i regidores i dels alcaldes del nostre país, perquè crec que aquestes mesures són necessàries perquè puguin exercir amb més llibertat i amb més eficàcia les seves responsabilitats. Per tant, considero que és una mesura no només corporativa, sinó que és una necessitat del mateix sistema democràtic; és una mesura, també m'atreviria a dir, d'higiene democràtica, per evitar potser a vegades conseqüències negatives, i, per tant, és necessari que puguem fer aquesta modificació de la Llei general de la Seguretat Social.

Els ajuntaments, crec que són la base de les institucions democràtiques del nostre país, i és on potser caldria i és on cal, des dels poders legislatius, donar més suport i més garanties als càrrecs municipals. Molt sovint ens trobem que, sobretot en municipis petits i mitjans, l'exercici de la responsabilitat política, de la responsabilitat pública, respon a actes de pur voluntariat, i, per tant, cal que des dels poders legislatius, puguem tirar endavant aquestes mesures que dignifiquin, que ajudin a dur a terme aquesta tasca tan important que duen a terme els nostres alcaldes i els nostres regidors. Per tant, crec que, en definitiva, ens trobem amb un acte de justícia i crec que és important que aprovem aquesta mesura, perquè puguem començar a canviar aquest greu històric que arrosseguem des de l'any 79.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Oliveras. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. Ribó i Massó

Gràcies, president. El Grup d'Esquerra Republicana ens planteja una iniciativa que el senyor Oliveras sap que nosaltres l'hem plantejat reiterades vegades a les Corts Generals, que és on es pot regular aquest tema, amb escàs èxit fins ara. Una iniciativa molt justa, i és que els regidors tinguin, com qualsevol ciutadà de peu, el dret a percebre el subsidi d'atur quan pleguen en la seva tasca.

No és només pel cas Toni Farrés que nosaltres ho hem plantejat: ho vàrem plantejar *urbi et orbe* per a tota la

munió de dones i homes, de tots els colors polítics, que estan esmerçant hores i hores a defensar la democràcia i a gestionar la cosa pública i que honoren la democràcia, malgrat tot el que es pugui dir en detriment dels polítics. Ho torno a dir: de tots els colors. I és un argument que hauríem de fer servir sovint quan sentim la fàcil acusació demagògica de l'enriquiment a la política.

És veritat que l'Antoni Farrés, exalcalde de Sabadell, va voler anar tan lluny com fos possible a títol individual, forçant la màquina per regular aquesta temàtica. I li vull recordar, senyor Oliveras, que el senyor Toni Farrés va contactar tots els presidents dels grups parlamentaris d'aquesta cambra per tractar el tema. Jo li puc dir que per part nostra li vam respondre que, de nou, ho plantejaríem, i que ell ens va demanar que no ho plantejàssim si no era per acord unitari de tots els grups d'aquesta cambra, perquè no hauria de pertànyer a ningú aixecar la bandera de la defensa de quelcom que és elemental, i, si de cas, seria algú el que es volgués despenjar d'aquesta qüestió.

Li ho estic dient no amb cap afany justificador, perquè nosaltres fa anys que ho estem plantejant, sinó perquè vegi que no hem entrat nosaltres aquesta qüestió en aquesta cambra, també per aquesta negociació a partir del contacte del senyor Farrés amb tots els presidents de grup, i desconec quina ha estat la resposta per part dels grups parlamentaris.

Nosaltres li fem una pregunta a vostè, i la fem pública: per què només els regidors? És que no hi podem incloure tots els càrrecs electes? És que la diputada o el diputat, també, no haurien de tenir els mateixos drets que qualsevol ciutadà de peu?

Miri, li semblarà coqueteria política, però quan es diu que només tenim ganes de sortir als mitjans de comunicació, que només fem política per sortir a la foto, curiosament, jo m'he trobat fa uns mesos amb una petició d'una televisió que em deien: «És que no trobem ningú que vulgui sortir i t'ho demanem si ho vols fer tu» –al programa de la Mònica Terribas, que em sembla que es deia *Cara a cara*–, per defensar que els polítics eren acusats que cobraven massa. I em va tocar l'honor –semblava que per exclusió– d'anar a discutir amb el meu adversari dialèctic, en aquest cas el senyor Ureta, ell argumentant que cobràvem massa, i jo argumentant que cobràvem poc. I m'ho crec molt fermament; crec que hauríem de ser molt més capaços d'explicar de forma transparent quina és la tasca responsable, la gent que estem per elecció en determinats càrrecs, i com i quan hauríem de donar comptes a la societat.

Fa molt poc va estar en aquest Parlament un investigador de la Fundació Volkswagen. Em consta que es va entrevistar amb diversos representants dels grups parlamentaris. Feia un treball sobre la professionalització de la política, un professor alemany, i em deia: «Ens sorprèn, des d'Alemanya, la manca de professionalització que hi ha en la classe política, en els dirigents, en els elegits, etcètera.» I jo li donava la raó. No es tracta de fer de la carrera política una carrera a vida perquè un no sap fer res més i perquè va *a medrar*, que diuen en castellà, a passar-s'ho bé. Es tracta que la gent que ha d'administrar les coses públiques sigui, en assessorament, en equipament, en mitjans i en coneixements,

la gent que estigui més preparada per poder decidir sobre allò que ens afecta a tots –i aquest és un tema, el que vostè planteja, que ens afecta a tots. Així evitaríem, al meu modest entendre, que entréssim en altres defectes de la política que, com que no són plenament regulats com en qualsevol altre ciutadà, poden ser substituïts de forma opaca i poc transparent.

Paul Valéry té aquella frase tan dura que diu: «Ens fa més por el conegut que el desconegut», i crec que estem davant d'una cosa que pot ser de molta aplicació en el que treballem. Jo voldria ser tractat com una persona normal, com qualsevol persona de la ciutadania i, en aquest sentit, que càrrecs electes, regidors o diputats poguessin tenir aquesta percepció. I li parla un dels pocs privilegiats d'aquesta cambra que, com que està en serveis especials, el dia que plegui, a l'instant té plaça assegurada, sou assegurat i, per tant, no té cap mena de problema des d'aquesta perspectiva. Però no per això hauria de deixar de veure-ho com una cosa injusta.

Per tant, molt d'acord, senyor Oliveras; lamento que no s'hagi fet com el mateix Farrés ens va plantejar i com ens agrada al nostre Grup fer les coses quan es tracta d'institucionals, conjuntament, i al mateix temps, que no ho ampliï a altres tipus de càrrecs electes.

Gràcies, president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ribó. En nom del Grup Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Alícia Sánchez-Camacho.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Gràcies, senyor president. No ho tenia gaire difícil, tampoc, per saber a quin diputat ens tocava, donat que era l'única que hi era en aquests moments... Doncs, el Partit Popular, voldria parlar d'aquesta Proposta de resolució i, agafant les paraules del senyor Ribó, tractant jo crec que un dels debats que encara ens queden pendents a la classe política, i és: quin és el present i el futur dels polítics, i quines són les situacions jurídiques, laborals i de professionalització de la classe política.

És evident que els càrrecs polítics som càrrecs electes i, com a tals, venim aquí al servei del ciutadà i dediquem temps i hores a una activitat que –estic molt d'acord amb vostè, senyor Ribó– moltes vegades no està ben remunerada, a diferència del que pensen moltes persones de fora de l'àmbit polític, perquè la dedicació, l'esforç i el sacrifici que fem molts càrrecs electes moltes vegades s'haurien de tenir en compte amb relació a l'àmbit empresarial, que, en canvi, els sous i els salaris són absolutament descompensats per l'activitat que moltes vegades es realitza, en activitats similars a les que faríem els càrrecs electes.

Tenim un debat per davant, un debat de quin ha de ser després el futur de moltes persones que es dediquen a la política, que s'hi han dedicat molts anys, que tenen una llarga experiència professional i que, a més, poden donar molt al servei del país i al servei dels ciutadans, quina és la sortida d'aquests ciutadans quan surten de la seva activitat en la vida política, i no solament, se-

nyor diputat, proposant els càrrecs electes locals, sinó com molt bé li hem dit, també els càrrecs electes, en aquest cas, diputats i diputades, i també funcionaris de les administracions autonòmiques o estatal.

Estem davant d'un debat que jo crec que aquesta cambra seria bo que es plantegés en algun moment, perquè seria un debat «novedós», interessant i que en molts casos suposaria ser capdavanter en l'Administració pública i en els parlaments. Però ara se'n planteja un punt molt concret: la Proposta de resolució d'Esquerra Republicana proposa modificar la Llei general de la Seguretat Social al seu article 205, i el Grup Parlamentari Popular vol fer dues valoracions.

Una valoració política, en la qual nosaltres estem absolutament d'acord en el que es proposa en aquesta Proposta de resolució, perquè els homes i dones que s'estan dedicant amb dedicació exclusiva o parcial als ajuntaments d'arreu del nostre país necessiten unes compensacions posteriors i perquè, a més, a diferència del que ha dit el senyor diputat, no creiem que sigui un greuge històric, sinó que s'ha anat modificant substancialment el sistema de retribucions o el sistema de compensacions, i sobretot de situacions laborals, dels càrrecs electes locals, i encara queden esculls per superar, com és el de la desocupació.

Però jo els diria la segona qüestió, és una reflexió tècnica. En aquesta segona qüestió hem de recordar que molts –molts– regidors estan ara cobrant també la prestació per desocupació. Aquests regidors que es troben en situació d'excedència forçosa, la majoria els que tenen una activitat laboral prèvia, i que, d'acord amb l'article 46 de l'Estatut dels treballadors, se'ls manté en excedència forçosa, aquests treballadors, si es dona el supòsit de l'article 46, aquests regidors són considerats com a treballadors per compte aliè assimilats i, a més, cobren la prestació d'atur. És a dir, no generalitzem dient que és un greuge per a tots els regidors i regidores del nostre país, que és evident, perquè encara no està cobert amb exclusivitat, però siguem també realistes, que moltes d'aquestes persones que tenen activitats laborals prèvies i estan en els supòsits de l'article 46 tenen dret a la prestació d'atur.

Però és que l'il·lustre diputat proposant ens ha dit també una altra qüestió, i és la de modificar, en aquest cas, l'article 205. Miri, no solament s'hauria de modificar l'article 205, perquè l'únic que estem fent és modificar l'àmbit de cobertura, juntament amb els treballadors per compte aliè, el personal contractat a l'Administració pública o els funcionaris. Aquí el que s'ha de modificar també són els requisits, perquè si vostè incorpora a l'article 205 del text refós del Reial decret legislatiu 1/94, modifica, ampliant en l'àmbit de cobertura, els càrrecs electes, el que està fent és que els deixa dintre d'un supòsit, però després potser no reuneix els requisits. Per què? Perquè quan una persona se'n va d'un ajuntament no està en situació legal d'atur, és a dir, no reuneix els requisits de l'article 208.

Què li vull dir amb això, senyor diputat? Li vull dir que l'objectiu és bo, anem per bon camí, s'ha de modificar l'article 205, però, des del punt de vista tècnic, no solament el 205, perquè no farem gaire més, portant

aquesta Proposta de resolució al Congrés, sinó que després aquests regidors i regidores no tindrien i no reunien els requisits, com seria la situació similar a l'alta o com seria la situació legal d'atur, però bé, aquesta és una de les qüestions que potser si la resta de grups haguessin parlat i la resta de grups ho haguessin pogut tractar, segurament que hauríem pogut ampliar la part dispositiva d'aquest text.

I solament recordar-li, senyor diputat, i senyores i senyors diputats, que hi ha una circular actualment vigent, una instrucció de la Direcció General de l'Inem, que és la 1/1992, que ja inclou el dret a la prestació d'atur en la primera instrucció per als càrrecs electes locals que provinguin de situació d'excedència forçosa, però, a més, senyor Ribó, ho recull també per als alts càrrecs de l'Administració, per als alts càrrecs de l'Administració amb dedicació exclusiva que estiguin treballant també en les diferents administracions, no solament per als càrrecs locals, sinó també per als alts càrrecs de l'Administració. És a dir, aquesta circular va més enllà d'aquest supòsit.

Ara, estem molt d'acord, el Grup Parlamentari Popular, que no solament s'hauria d'ampliar el supòsit d'excedència forçosa sinó als regidors o regidores que no haguessin tingut una activitat laboral prèvia, que s'hagués extingit el seu contracte o en qualsevol de les altres circumstàncies.

És per això que nosaltres, el nostre Grup, donarà suport a aquesta iniciativa, perquè entenem que és una iniciativa extremadament positiva. Esperem que en el Congrés dels Diputats es pugui aprovar, això sí, recordant que no solament caldria modificar aquest supòsit, sinó altres, i també, senyor diputat, recollint les paraules del senyor Ribó, no solament els càrrecs electes locals, sinó també altres càrrecs polítics o públics, com puguin ser els diputats o les diputades, que, senzillament, per recollir la seva situació d'excedència forçosa o serveis especials ho ha de recollir el Reglament de la cambra, perquè, si no, tampoc hauríem tingut dret a aquests serveis especials o a aquesta situació d'excedència forçosa, i, com a tal, també entenem que es pot establir per conveni, però que seria bo que en aquesta mateixa part dispositiva, en la qual modifiquem la Llei general de la seguretat social, també s'haguessin inclòs la resta de càrrecs públics, la resta de càrrecs polítics.

És per això que el nostre Grup donarà suport a aquesta iniciativa en tant que entenem que millorarà la professionalitat dels nostres càrrecs electes que desitgem que hi hagi per al futur.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Sánchez-Camacho. (*El Sr. Ribó i Massó demana per parlar.*) Senyor Ribó?

El Sr. Ribó i Massó

Li demano la paraula per precisions i contradiccions.

El vicepresident primer

Molt bé, un minut.

El Sr. Ribó i Massó

Senyora Sánchez-Camacho, totalment d'acord en tot el que ha dit, menys en dues coses que jo voldria precisar. Primera, no és pel Reglament que tenim dret a la situació d'excedència de serveis especials, sinó que és per les lleis de la funció pública, i, en segon lloc, la circular, com vostè després indirectament ha revelat, a què vostè s'ha referit, inclou alts càrrecs, però no inclou càrrecs electes, eh?, i, per tant, és positiu que tinguem en compte bastant més enllà del que proposa el senyor Oliveras la situació de tots els càrrecs electes, perquè, entre altres coses, no vull menystenir gens els alts càrrecs, eh?, però voldria equiparar, li dic equiparar, com a mínim, torno a defensar-ho, la noble tasca que realitzen moltes diputades i diputats, com moltes regidores i regidors, del seu partit, de Convergència i Unió, del PSC, Esquerra Republicana i Iniciativa, malgrat el que males llengües puguin fer córrer.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Ribó. (*La Sra. Sánchez-Camacho demana per parlar.*) Senyora Sánchez-Camacho, trenta segons.

La Sra. Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyor president, per al·lusions del senyor Ribó. Dir-li, senyor Ribó, que, sens dubte, la Llei 30/84 estableix això i estableix aquesta situació d'excedència forçosa, però s'ha de recollir en els reglaments de les cambres, i també ho diu la Llei, i recordar-li que la circular 19/92 sí que estableix en la instrucció primera la situació per als càrrecs electes locals, i, a més, se l'hauria de mirar, perquè en aquesta instrucció ho recull taxativament.

Moltes gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Sánchez-Camacho. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Oriol Nel·lo.

El Sr. Nel·lo i Colom

Moltes gràcies, senyor president. El que planteja la proposta presentada pel Grup d'Esquerra Republicana és una qüestió de justícia. Com sabem, la normativa de règim local estableix que alcaldes i regidors poden percebre, parlo de l'exercici del càrrec, bé indemnitzacions i dietes o bé una remuneració equiparable al sou de treballadors per compte aliè, amb les oportunes retencions fiscals i la cotització al règim de la Seguretat Social.

Tanmateix, com també sabem, la corresponent prestació d'atur ha estat denegada tantes vegades com ha estat sol·licitada per l'administració competent. Això planteja problemes per als que, per raó de la desaparició de la seva empresa, no han pogut reincorporar-se a la vida laboral, o perquè, com ens deia ara la senyora

Sánchez-Camacho, no tenien vida laboral per compte aliè exterior.

Això xoca també contra l'esperit de la Llei i contra la mateixa Carta europea d'autonomia local, aprovada a Estrasburg l'any 85 i ratificada per Espanya tres anys després.

És això, doncs, per tant, una qüestió de justícia per a les persones afectades, i, com han dit els que m'han precedit en l'ús de la paraula, és també un impediment per a la necessària renovació dels càrrecs electes, amb els conseqüents efectes que això té sobre la salut democràtica de les nostres institucions. Per tot això, senyor president, el nostre Grup donarà suport a la proposta.

Val a dir, tanmateix, que aquesta és una iniciativa que ha estat recurrent en aquesta cambra. Si em permeten una menció personal, la primera proposició que el diputat que els parla va presentar en aquesta legislatura va ser, precisament, sobre el dret dels alcaldes i regidors a percebre subsidi d'atur, proposició que va ser aprovada per unanimitat per tots els grups de la cambra el dia 17 de maig del 2000.

Val la pena que ens aturem un momentet a veure què és el que va passar amb aquesta proposició, perquè potser pot ser il·lustratiu del que ens pot passar aquesta vegada. La resolució va ser comunicada pel llavors conseller de Treball, senyor Lluís Franco, a qui era el ministre de Treball, Juan Carlos Aparicio. No va ser pas aquest, però, qui li va respondre, sinó que va ser el senyor Juan Chozas Pedreros, *secretario general de Empleo*, que amb una carta s'adreçava al seu «estimado amigo» tot denegant de recollir les modificacions legislatives que es proposaven, argumentant-ho en el sentit que «modificar el sentido histórico de las prestaciones por desempleo destinadas a sustituir rentas salariales dejadas de percibir por la pérdida del empleo para proteger situaciones que son extrañas a los riesgos ordinarios del proceso productivo, acaso sería de difícil comprensión des del punto de vista social».

Aquesta és de témer, eh?, que pugui ser la resposta. Jo espero que el suport que en aquest moment la Proposició rep per part del Partit Popular aplanarà les coses i que tindrem més fortuna aquesta vegada al Congrés dels Diputats i que tinguem més comprensió.

Una darrera cosa: en el debat de la Proposició que vàrem presentar, el senyor Ridao, tot i donar-hi suport, parlant en nom d'Esquerra Republicana, va lamentar que en un tema tan sensible, llegeixo del *Diari de Sessions*, «la iniciativa no vagi subscripta pel conjunt de grups d'aquesta cambra o per una àmplia representació dels grups d'aquesta cambra.» Veig que, senyors d'Esquerra Republicana, el pas del temps ha temperat els seus escrúpols unitaris, però això no ens privarà pas de donar suport a la seva iniciativa.

Res més, moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Nel·lo. I, en nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Maria Roig.

El Sr. Roig i Grau

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la resolució presentada per Esquerra Republicana de Catalunya entenem que és absolutament oportuna i, a més, que posa el dit a la llaga en un dels diversos problemes que afecten els electes locals. Ja els avanço que el Grup de Convergència i Unió a la cambra donarà suport a la proposta, tot –efectivament– i els dubtes que tenim que finalment prosperi la iniciativa al Congrés dels Diputats.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Hi donarem suport, en primer lloc, perquè entenem que va arribant l'hora, i s'hi ha fet referència aquí, de parlar i plantejar sense complexos, públicament i amb llums i taquígrafs, la problemàtica de les contraprestacions econòmiques als electes locals, als alcaldes i regidors, per l'exercici del seu càrrec, i també de les prestacions socials per desocupació, per malaltia, per accident o qualsevol altra incidència que sigui protegible.

Es tracta, com s'ha dit, d'un exercici de democràcia, de la dignificació de l'activitat política també en el món local i, sobretot, de possibilitar que l'accés a càrrecs d'un ajuntament sigui obert a tothom i no només a les persones que tenen una renda particular suficient que els permeti dedicar-se a activitats més o menys filantròpiques.

Efectivament, tal com s'ha dit a l'exposició de motius, la Carta europea d'autonomia local hi fa referència quan parla del «sentit democràtic i participatiu de les entitats locals», el «dret efectiu d'elecció activa i passiva», la «proximitat i eficàcia» i el «principi de subsidiarietat». Tots aquests preceptes i principis no es podran complir si no es garanteixen les justes i adequades prestacions econòmiques i socials als electes locals. La protecció per desocupació n'és un cas, n'hi ha, evidentment, d'altres.

En segon terme, em satisfà personalment la Proposta presentada per Esquerra Republicana de modificació de l'article 205 de la Llei de Seguretat Social, perquè segueix fil per randa l'argumentació del document aprovat pel Consell Nacional de l'Associació Catalana de Municipis, que m'honora presidir, proposta que, ho he de dir, ha estat molt ben valorada per la Generalitat, per l'Estat i per centenars de municipis de Catalunya i de tot l'Estat i que, com he dit, pretén determinar les garanties socials que corresponen als alcaldes i regidors perquè el retorn –el retorn– a la vida laboral no política sigui amb un procés d'adaptació o de reciclatge segons el temps d'activitat pública prestada i l'activitat d'aquesta.

No sé si la proposta prosperarà, tampoc és fàcil, a pesar que jo veig d'una forma complaent, m'agrada, em complau, lo posicionament del Partit Popular en aquest sentit, però estic segur que la proposta farà forat, com també hem d'anar avançant solucions a situacions discriminatòries a col·lectius i persones que poden tenir igual o millor dret a la prestació de desocupació i que avui n'estan excloses per imperatiu legal, i em refereixo lògicament a casos com els dels empresaris o dels autònoms.

Lo senyor Ribó ha fet un plantejament que em sembla molt correcte com a reflexió: per què es planteja això en aquests moments a nivell dels electes locals, de regidors i alcaldes, i no es fa a nivell de la resta d'electes públics? Nosaltres estariem absolutament d'acord en la proposta, però aquí hi ha una diferència considerable que s'ha de tindre en compte des del punt de vista de l'oportunitat de la proposta, és que surt una normativa que exigeix que els ajuntaments paguen la seguretat social, paguen les prestacions per seguretat social, és a dir, el 38% de seguretat social a tots els electes que tenen una dedicació parcial o una dedicació total a l'ajuntament. Per tant, esta obligatorietat per llei que els ajuntaments paguen la seguretat social dels electes amb dedicació parcial o amb dedicació total, evidentment, no té la contraprestació pel que fa a referència a l'obligatorietat quan deixa de fer aquest servei.

S'ha fet referència a iniciatives com les d'Antoni Farres, me fa l'efecte que n'han fet pràcticament tots els grups. Vull recordar també, en aquest sentit, que, en abandonar el seu càrrec, va sol·licitar les prestacions d'atur, i foren negades, tant per via administrativa com per via judicial. Per tant, insistixo que hi ha d'haver una modificació de la legislació; si no, per aquí no s'avançaria.

Nosaltres, per part de l'Associació Catalana de Municipis, hem impulsat una nova proposta, que em fa l'efecte que és una proposta interessant i que passa per la creació d'un fons local de garantia social, que hauria de crear lo mateix Govern de la Generalitat i que podria nodrir-se de les aportacions obligatòries d'un percentatge de les prestacions econòmiques que reben els electes locals. És una qüestió nova, que podria servir..., evidentment, lo ideal fóra que es pogués ajustar a la modificació de la Llei, però és una aportació que seria objecte d'una reflexió i que nosaltres no descartem portar, des del Grup de Convergència i Unió, algunes iniciatives en aquest sentit.

Però ara no toca, aquesta proposta. Ara toca aprovar, donar suport a la Resolució per a la modificació de l'article 205 de la Llei de Seguretat Social, i en aquest sentit des de Convergència i Unió hi estem absolutament d'acord.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Anem a trucar a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, anem a votar el punt número 7 de l'ordre del dia, que és la presa en consideració de la Proposta de resolució per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de l'article 205 del text refós de la Llei general de la Seguretat Social, per tal d'estendre la protecció per desocupació als càrrecs electes de l'Administració local.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per la unanimitat dels presents.

Interpellació al Consell Executiu sobre la sanitat, especialment pel que fa a l'atenció primària (tram. 300-01081/06)

El desè punt de l'ordre del dia són les interpellacions al Consell Executiu, i la primera, sobre sanitat, especialment pel que fa a l'atenció primària.

(Pausa. El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat. Remor de veus.)

El vicepresident primer

Si us plau, senyores i senyors diputats, anem a començar amb les interpellacions. Prego silenci, si us plau, i que, si s'ha de sortir de l'hemicle, es faci amb tota celeritat.

Bé, anem a substanciar la primera interpellació, que, com abans s'ha posat en coneixement de la cambra, hi havia una alteració de l'ordre del dia; per tant, correspon ara la interpellació que duu per ordre el número 10, sobre la sanitat, especialment pel que fa a l'atenció primària. Senyor Benach, senyor conseller, senyors del Grup, també, d'Iniciativa per Catalunya Verds, senyora Comas..., em fa l'efecte que s'acumulen les dues interpellacions... D'acord. Senyor Benach, té la paraula en nom d'Esquerra Republicana.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. En primer lloc, potser justificar per què aquesta interpellació, entre altres coses perquè també l'hem presentat d'urgència... Segurament que aquesta és una interpellació que voldria anar més enllà del fet estricte de la primària o de l'atenció primària, i el que està passant en aquests moments a l'atenció primària en el nostre país. I què està passant? Doncs, està passant de tot. Vull dir, hi han coses que van bé, coses que no van tan bé; hi han llocs en què hi ha polèmica important pel fet de la gestió d'aquesta atenció primària, i hi ha llocs que la gestió no genera cap mena de polèmica ni cap mena de tensió. Però el cert és que en aquests moments el nostre Grup Parlamentari ha arribat, d'alguna manera, a la conclusió que calia fer un exercici de reflexió. I aquesta interpellació pretén, d'alguna manera, doncs, entrar o començar a entrar en aquesta reflexió i, sobretot, convidar tothom a participar-hi. I quan diem «tothom» no ens referim només als grups parlamentaris d'aquesta cambra i al Govern, sinó que ens referim al sector sanitari, ens referim als professionals, ens referim sobretot també als usuaris.

Per tant, en primera instància, remarcar la necessitat de pensar i de repensar el futur de la primària en el nostre país. Tema molt important: la reforma de l'assistència primària..., s'ha avançat molt, però no s'ha acabat. Sembla ser que la reforma de la primària s'acabarà —diuen— a final d'any. Seria una molt bona notícia, entre altres coses perquè portem un retard tan considerable que, d'alguna manera, la reforma de la primària ha perdut ja la perspectiva que tenia en el seu moment. És a dir, quan es planteja la reforma, es planteja com una necessitat global de país, que s'ha de fer d'una manera integral, però el cert és que la dilatació d'aquesta

qüestió en el temps ha provocat, doncs, d'alguna manera, que una part del sentit que tenia aquella reforma s'hagi perdut. Per tant, tema molt important: prioritat, acabar la reforma de l'assistència primària.

En paral·lel amb aquesta reforma, s'han anat buscant fórmules de gestió diferents. Per una banda, les àrees gestionades pel mateix Institut Català de la Salut, però per altra, fórmules de gestió que implicaven d'altres conceptes, d'altres institucions, d'altres organismes. És evident que el que es pretén, bàsicament, amb la gestió de la sanitat en general i de la primària en particular, cada vegada més, és un seguit de conceptes que es podrien resumir..., resumir; no dic que n'hi hagi més, segurament que n'hi ha més, no?, però resumir en quatre, almenys des del nostre punt de vista.

En primer lloc, millorar el servei als usuaris. En segon lloc –i molt vinculat amb això–, guanyar eficàcia i eficiència. En tercer lloc, millorar les condicions de treball dels professionals –i quan dic «millorar les condicions de treball dels professionals» no em refereixo només a qüestions crematístiques o de sous, sinó que també em refereixo a condicions de treball que es troben moltes vegades en els mateixos centres. I finalment, una qüestió absolutament fonamental, que és la que en el fons ha provocat el gran debat que hi ha hagut, el gran debat que en aquests moments s'està produint, que és preservar la sanitat pública, aquest concepte públic de sanitat.

Això ha provocat un debat entre sanitat pública i sanitat privada que, d'alguna manera, en aquests moments el tenim damunt la taula. Què és o quina és la sanitat pública? Nosaltres entenem que el Govern de la Generalitat té, d'entrada i per definició, una obligació per damunt de totes, que és la de preservar, per damunt de tot, el caràcter públic i universal de la sanitat que es fa a Catalunya. I penso que aquesta és la definició prèvia de tot; després podem parlar del que sigui, però aquesta és la definició prèvia de tot. I en aquests moments això està en dubte. No dic que el Govern no ho faci o no ho deixi de fer; dic: això està en dubte, per la manera com s'ha fet el debat.

A més a més, si reconeixem que bufen vents, que vénen de ponent, que són altament preocupants en aquesta qüestió –és a dir, l'actuació del Govern del Partit Popular a l'Estat espanyol en matèria de sanitat no és neutra, hi ha una certa tendència a afavorir el que seria més aquest concepte de sanitat privada–, doncs, fa que aquesta preocupació, en aquests moments, en el nostre país, sigui evident.

Jo li ho he dit alguna vegada, conseller, ho repeteixo avui aquí, i ho repeteixo perquè n'estic absolutament convençut: el debat sobre la gestió de la primària s'ha fet malament. Fem autocrítica, tots plegats: l'hem fet malament. S'han barrejat temes professionals, temes laborals, temes territorials, temes econòmics i, fins i tot, temes competencials. Ha arribat l'hora de reconduir aquest debat, perquè, si no, les conseqüències poden ser, d'alguna manera, pitjors.

Fixi's vostè que hem arribat a una paradoxa molt divertida. L'Institut Català de la Salut és públic; hi han altres organismes que també són públics, no són de la Generalitat, però són públics en tant que són municipals es-

sencialment. Aleshores, en el moment que plantejem que l'atenció hospitalària la faci la XHUP, la xarxa hospitalària d'utilització pública, ningú qüestiona que la XHUP és pública. Quan es fa el mateix sistema amb la primària –sistema similar, no exactament igual, però a partir del concert, que podria ser un sistema equivalent a l'hospitalària–, aquí hi han dubtes seriosos de com s'està fent tot això.

Per tant, què és el que falla?, el model o la gestió? Què és el que falla?, la previsió que vostès han fet o l'execució directa d'algunes de les concessions que s'han fet? En qualsevol cas, el que és evident és que s'han generat massa dubtes.

Una altra qüestió fonamental, des del nostre punt de vista: s'ha d'escollar la veu dels municipis. I aquesta no és una frase fàcil, és molt complexa; li prego que en sigui conscient, d'això. I quan un municipi diu: «Miri, escolti, les àrees bàsiques de salut d'aquesta població..., jo també hi vull dir la meua» i, per tant, si, en el cas de l'Hospitalet del Llobregat –que és potser el més recent i que ha tingut un ressò més ampli, i que el té, de fet, encara–, l'Ajuntament de l'Hospitalet del Llobregat diu: «Ecolti, jo vull continuar sent gestionat per l'ICS», s'ha de parlar, s'ha de discutir, s'ha de plantejar la cosa. No hi ha, en tot cas, des del nostre punt de vista, arguments o, en tot cas, no hi ha arguments contundents que facin pensar que hi ha una altra solució més bona, si no s'ha parlat amb l'Ajuntament.

Per tant, des d'aquest punt de vista, jo penso que aquí –és un dels problemes d'aquest debat mal fet– la veu dels municipis s'havia d'haver escoltat molt més. Em consta que en altres casos s'escolta, però en aquest cas concret, per exemple, o en d'altres casos també, en què hi ha una certa polèmica en aquests moments, és absolutament indispensable que les coses canviïn de sentit. I si l'Ajuntament de l'Hospitalet i els usuaris de l'Hospitalet i la gent de l'Hospitalet volen que l'ICS continuï, doncs, escolti'm, em sembla que el missatge és molt clar.

Però hi ha una cosa més important que tot això –hi ha una cosa més important que tot això. La primària..., quina primària volem? Aquella primària en què la gent se sent identificada amb el seu centre d'assistència primària, que participa..., i aquí parlo de participació no en l'àmbit de participació política que moltes vegades diem, sinó en l'àmbit pedagògic, fins i tot. És a dir, vostès volen que la primària funcioni des del punt de vista d'atenció social?, volen que la primària funcioni des del punt de vista de prevenció? Doncs, és absolutament indispensable que els ciutadans i ciutadanes que depenen d'una àrea bàsica de salut se'n sentin responsables, copartícpis, i que, per tant, tinguin aquesta relació propera. Això és pedagogia sanitària, en definitiva, absolutament indispensable pel que fa al plantejament de futur de l'assistència primària.

Som on som –i és evident que hi ha tot un seguit de casos polèmics–, i què podem fer, que em sembla que és l'important, no? D'entrada, posar seny i racionalitat a tot plegat, i d'entrada, també, exercir el diàleg tant com es pugui. Però nosaltres, amb la proposta de reflexió que fèiem, aniríem una miqueta més enllà. Hi ha

una reflexió que no l'hem de fer avui aquí, perquè no toca –jo només l'anuncio–, però està pendent des de fa massa temps, que és què hem de fer amb l'ICS.

És a dir, l'Institut Català de la Salut, que és un dels organismes d'una complexitat més gran en el nostre país, d'una estructura més difícil, que té aspectes molt bons i aspectes no tan bons –fins i tot dolents–, resulta que ara és la panacea per a determinats sectors de la sanitat. Dius: «Home, tampoc és això.» És a dir, ara resulta que, per defensar la gestió de determinats centres de primària de l'ICS, estem defensant un model que segurament tots plegats ens hauríem de plantejar de revisar-lo. Per tant, estem fent un debat doble que està mal fet.

Hi han centres d'assistència primària que estan gestionats per l'ICS que funcionen molt bé –molt bé; i això ho he dit aquí i ho repeteixo on calgui–, i hi han centres d'assistència primària gestionats per l'ICS que no funcionen tan bé. I al mateix temps hi ha centres d'assistència primària gestionats pel que no són centres de l'ICS que funcionen molt bé, i n'hi ha que tampoc funcionen bé, eh? Per tant, estem en una situació en què la veritat i la mentida són molt relatives, i el que cal, en tot cas, és trobar les fórmules de solució.

Nosaltres volem fer-li una proposta que, en tot cas, anunciaré ara i, si convé, a la rèplica l'exposaré amb més detenció. Nosaltres, la proposta que els volem fer, honorable conseller, a vostè i al Govern, és, tenint en compte que estem a punt d'acabar la reforma de la primària, plantejem-nos seriosament quin ha de ser el futur de la primària, cap a on hem d'anar. I plantejem-nos-ho de forma conjunta. És a dir, vostès, com a govern, en tenen la responsabilitat, indubtablement; nosaltres, com a grups parlamentaris, tenim també la responsabilitat de poder, d'alguna manera, plantejar-los coses, però en aquesta història hi ha molta més gent implicada. Hi ha implicats els professionals, hi ha implicats els sindicats, hi ha implicat el món local –i d'una manera molt important–, i, per tant, s'ha de trobar d'alguna manera la fórmula que ens permeti a tots plegats trobar una fórmula satisfactòria de futur en la primària a Catalunya.

Nosaltres li plantejem la creació d'una comissió, no tant parlamentària, sinó una comissió en la qual tinguem veu els grups parlamentaris –i acabo de seguida, senyor president–, que hi tinguin veu els sindicats, que hi tinguin veu els professionals, que hi tinguin veu els usuaris, que ens permeti dissenyar cap a on ha d'anar la primària a Catalunya un cop acabada la reforma. I li diem, a més a més, que mentre aquesta comissió no hagi fet la seva feina, doncs, ens prenguem les coses amb una mica més de calma de com estan funcionant en aquests moments. Després li concretaré què vol dir tot això.

Només una cosa per acabar i, per mi, absolutament definitiva: aquesta comissió té sentit si vostès posen tota la informació damunt la taula. I la informació què vol dir? Nivell de satisfacció dels usuaris de tots els centres de primària a Catalunya –dels ICS i dels no ICS– indicadors de salut de tots els centres d'assistència primària de Catalunya –ICS i no ICS– i satisfacció dels professionals, condicions de treball dels professionals de

tots els centres d'assistència primària a Catalunya –ICS i no ICS. Amb això damunt la taula jo crec que podem ser capaços de plantejar una alternativa seriosa de futur en la primària. Si no, continuarem tenint problemes que s'aniran reproduint en el territori, desgraciadament.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Benach.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política sanitària, especialment pel que fa a l'atenció primària (tram. 300-00392/06)

En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, també per formular la seva interpel·lació sobre política sanitària, especialment pel que fa a l'atenció primària, té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, deia ara mateix el senyor Benach que el debat amb relació a la gestió dels centres d'atenció primària s'ha fet malament. Jo no sé si s'ha fet malament, però sí que tenim clar en el nostre Grup que la millora i la consolidació del sistema públic, que és el que hauria de ser l'objectiu del Govern i l'objectiu de la Conselleria de Sanitat, no passen per potenciar la gestió privada. I això nosaltres, almenys, sí que ho tenim clar. Si això després es diu bé o no bé, ja se m'escapa.

Evidentment, parlar d'aquests temes té a veure amb la situació de la reforma de l'atenció primària i el perquè hi ha aquesta intenció per part del Govern –intenció feta efectiva– d'incrementar la gestió privada en els centres d'atenció primària. De fet, estem en un moment en què se'ns diu que s'està acabant una reforma, una reforma que calia haver finalitzat l'any 95, però que, en tot cas, nosaltres ho posem com a interrogant, perquè la reforma no és només qüestió d'haver fet els edificis i tots els instruments i elements, i el seu equipament, sinó que la reforma té a veure també amb l'existència dels equips d'atenció primària i amb la presència de tots els professionals reformats. I, com que el Govern va donar opció que fos voluntari, resulta que molts centres es troben que aquesta reforma no està feta des del punt de vista de funcionament.

Què tenim, per altra banda? Tota una sèrie de disfuncions en l'atenció primària; disfuncions que tenen un símptoma molt clar. Jo de vegades dic que el dia que les urgències en els hospitals no estiguin col·lapsades tindrem l'indicador efectiu que l'assistència primària funciona correctament. Per tant, aquest és un símptoma: els hospitals estan col·lapsats quant a les urgències. Alguna cosa falla.

Una altra: les llistes d'espera d'especialistes i proves diagnòstiques, que ens han subministrat fa pocs dies, amb unes xifres ridículament baixes, perquè no s'assemblen a la realitat, entre altres coses perquè no han

distingit les primeres visites de les successives pel que fa referència als especialistes, o no han incorporat la radiologia o les anàlisis clíniques dintre de les proves diagnòstiques. Petit detall, però bé... Per tant, llistes d'espera que tenen a veure, tot això, amb manca de recursos i tenen a veure també amb una manca d'agilitat en la gestió de l'Institut Català de la Salut.

I jo crec que en això estem d'acord molta gent, en la manca de recursos, que vol dir personal, que vol dir recursos materials..., tot això és responsabilitat de la Conselleria. Si els metges tenen poc temps per atendre els pacients; si hi ha demores a les llistes d'espera; si, com a resultat de l'objectiu del dèficit zero, s'estan retallant serveis en alguns centres d'atenció primària –i això ho saben vostès molt bé–, resulta que vostès prenen, el Govern de la Generalitat, com a decisió política, no arreglar les disfuncions i millorar allò que no funciona del sistema públic; al contrari, sembla que el vulguin ofegar –no ho reconeixen mai, no ho diran, però a la pràctica és el que estan fent–, i en canvi, en comptes d'arreglar aquestes disfuncions, el que fan és impulsar la privatització de la gestió, com si fos una panacea que ho ha d'arreglar tot. I això és en el que nosaltres no estem d'acord.

De fet, fins a l'any 95, la gestió de l'atenció primària, la duia al cent per cent l'Institut Català de la Salut, i ha sigut a partir de la Llei del 95, de la reforma de la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya –que el nostre Grup, ho recordo, va votar en contra tant del punt corresponent de la Llei com d'aquesta reforma de l'any 95, vam ser l'únic grup que hi vam votar en contra–, a partir d'aquest element, que vostès emprenen aquest encomanar la gestió privada de l'atenció primària. I és a partir d'aquests elements que jo li he dit alguna vegada, conseller, que vostès estan a la pràctica canviant el model sanitari, a partir d'afeblir el sistema públic, en definitiva.

Hi ha alguns efectes perversos que tenen a veure amb aquesta privatització, amb independència que els centres poden funcionar millor o pitjor, siguin públics o privats; en això estic d'acord amb el que deia el senyor Benach. Però hi ha uns aspectes no visibles, potser no intencionals, en cada cas concret, però que tenen a veure amb el conjunt del sistema.

La mateixa manca d'autonomia dels centres d'atenció primària: quan la gestió cau en un mateix proveïdor, la gestió hospitalària i la gestió de la primària, com és el cas que es planteja a l'Hospitalet, per exemple, o en el cas de Tarragona, posem per cas, hi ha una manca d'autonomia dels centres d'atenció primària. Per què? Perquè moltes vegades es supedita a allò que passa als hospitals. I això es nota sobretot en la derivació dels pacients, que apareix d'una manera molt clara.

També la gestió privada afavoreix la selecció adversa dels pacients. Això es negarà, però a la pràctica ho sabem, que aquells complicats i cars van a parar a l'Institut Català de la Salut. Quina casualitat!

També la gestió privada afavoreix el repartiment invers dels beneficis. És a dir, les pèrdues, a càrrec de diners públics; els beneficis, a càrrec de les entitats que gestionen l'atenció primària. Les motivacions de lucre

poden interferir en les decisions clíniques i, evidentment, també la diversitat de condicions laborals, que poden donar-se fins i tot dins d'un mateix centre, cosa que crea un clima laboral que no és precisament el que pot assegurar una millor qualitat assistencial.

I, evidentment, tots aquests efectes tenen una repercussió en el conjunt del sistema sanitari, i a nosaltres ens sembla que això no és un tema menor, sinó que és un tema molt important, perquè en realitat el que vostès estan fent és desmembrar el sistema sanitari, debilitar la seva cohesió i impedir un dels objectius més importants de la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya: que sigui un sistema integrat. Però sobretot, també, el que s'està fent és allunyar les possibilitats de control democràtic, mitjançant el foment dels centres privats, i donar el poder a gestors que defensen els interessos privats i, a més a més, imposen la moderació de les condicions salarials, perquè es considera, justament, que els costos salarials és un element de cost important dintre del balanç de resultats del sistema.

De fet, els criteris mercantils acaben pesant més que els criteris sanitaris, i allò que havíem definit a la mateixa Llei d'ordenació sanitària de Catalunya, que és l'homologació de les condicions laborals de tots els treballadors, tot aquest tipus d'iniciativa política que vostès estan duent a terme, va en direcció contrària, perquè, justament, el que potencia és l'atomització, el que potencia és la fragmentació del sistema, i això el que provoca també és la manca d'equitat, per les diferències en condicions amb què els usuaris es troben, o es poden trobar, entre uns llocs i uns altres.

Miri, nosaltres li demanem, a partir d'aquesta interpellació, diverses coses: que aturin aquest procés, que l'aturin, ja d'entrada; que el que s'està reclamant amb força a l'Hospitalet, el que s'està reclamant, potser d'una manera menys unitària, però també amb força, per determinats col·lectius ciutadans en el cas de Manresa, en el cas de Tarragona, en el cas d'altres poblacions, vostès ho parin –vostès ho parin.

Nosaltres proposarem també en la nostra moció la reforma de la Llei del 95. Volem tornar a l'esperit de la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya; volem, en aquest sentit, que el sistema públic sigui l'eix vertebrador del sistema sanitari. Vam arribar a un acord en el cas del sistema hospitalari; vam arribar a un acord perquè era, diguéssim, l'únic que permetia funcionar en el moment que es va arribar a la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya. El que no té sentit és modificar, justament, el model que es va acordar en aquell moment, per introduir una major presència de la gestió privada en l'assistència primària, com vostès estan fent.

I evidentment el que cal és –i, en aquest sentit, l'element essencial– millorar i consolidar el sistema públic, i és en aquest sentit que nosaltres també farem tota una sèrie de propostes en aquesta direcció. Entenem que cal acabar la reforma de l'assistència primària, i en aquest sentit cal acabar-la totalment, no només pel que fa a edificis, també pel que fa referència a la dedicació dels professionals.

Cal també fer-ne una avaluació. Nosaltres estem d'acord, en aquest sentit també, amb el que proposava

el senyor Benach: en el moment que es consideri que s'acaba la reforma, hauran passat divuit anys des del moment que es va iniciar; cal revisar-ne el model per introduir-hi millores i noves línies prioritàries.

Cal dotar els equips d'atenció primària de més autonomia i d'un sistema de gestió a l'Institut Català de la Salut, un sistema de gestió més àgil i flexible, més valent també, per respondre a les demandes assistencials existents.

Cal posar els mitjans per baixar els temps de demora de les llistes d'espera en especialistes i proves diagnòstiques als llistats desitjables. I en aquest sentit està treballant una comissió, però el que no cal és que aquesta Comissió treballi per temps indefinit: cal posar terminis, cal posar després els mitjans.

I, evidentment, cal millorar les condicions de treball dels professionals, perquè la qualitat assistencial estigui assegurada.

Gràcies, senyor conseller; gràcies senyors diputats, senyores diputades.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Comas. Per al torn de rèplica, té la paraula té la paraula l'honorable conseller de Sanitat i Seguretat Social, senyor Xavier Pomés.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social (Sr. Xavier Pomés i Abella)

Moltes gràcies, senyor president. Senyora diputada, senyor diputat, senyores i senyors, la veritat és que a mi em sorprèn tota aquesta remor que s'ha produït darrerament amb una suposada i –obro cometes– «perversa idea del Govern de voler privatitzar la sanitat, l'atenció primària a Catalunya» –tanco cometes–, i que això s'ha fet malament perquè no hi ha hagut un debat previ, perquè això s'havia d'haver explicat, etcètera.

Quina va ser la primera àrea bàsica de salut que no es va encarregar la seva gestió a l'Institut Català de la Salut, i en quina data? Any 1992, Vandellòs, gestionada per Sagessa, que gestionava també –i el gestiona– l'Hospital Móra d'Ebre. Quan va ser la primera àrea bàsica de salut de Barcelona?, senyora Comas, de Barcelona –crec que, en el govern de Barcelona, Iniciativa per Catalunya Verds hi té alguna cosa a dir i a fer. Any 1993, la Barceloneta. Quan, a l'Hospital Clínic i Provincial, se li van adjudicar dues àrees bàsiques de salut?, també de Barcelona.

És a dir, que ara es vingui a dir, que es comenti per la premsa, que estem fent experiments, que no es poden fer experiments, que estem privatitzant... I malgrat que vostè votés en contra de la Llei, la Llei és plenament vigent. I li torno a repetir el mateix que li vaig dir en una anterior compareixença: digui'm vostè, de totes les coses que està fent el Govern en aquests moments, quina contradiu la Llei?, quina incompleix la Llei? Ni una.

Per tant, a mi em sembla que potser el que passa és que, com que estem arribant al final de la reforma d'atenció primària, un final més llarg del que estava previst, la reforma s'havia d'acabar el 96, no el 95, el 96... Per què

no es va acabar el 96? Doncs, senzillament, per una raó molt concreta: per una qüestió d'inversions.

Quantes inversions s'han fet en atenció primària, per exemple, des de l'any 1991 fins al 2002, inclòs l'any passat, en estructura, edificis, equipaments? 340.839.836,74 euros, i si vol li ho dic en pessetes, gairebé 57.000 milions de pessetes. Evidentment..., dels quals, els últims, gairebé 7.000 milions, van ser aquest any 2002.

És a dir, fer tot aquest procés d'inversió costa no diners, costa temps també.

«Falten professionals.» Quants professionals s'han incorporat des de l'any 1996 fins ara, fins el gener del 2003 a l'atenció primària? Si vol li ho dic en hores de dedicació: de medicina general, significa 1.299.346 hores. Si vol li ho dic amb hores d'infermeria: 2.111.616 hores d'auxiliars d'infermeria. D'auxiliars administratius, 5.279.040; si vol li ho dic en xifres absolutes: 2.820 auxiliars administratius nous. Tot això –tot això–, a part de diners, requereix necessàriament temps si es vol fer i es vol fer ben fet.

Té raó el senyor Benach quan diu: «No s'ha acabat la reforma de l'atenció primària.» Sí, senyor Benach: falten exactament dos equips d'atenció primària. Per tant, sobre els 345 equips d'atenció primària arreu de Catalunya n'hi han dos que es posaran en funcionament possiblement, doncs, després de l'estiu. Jo crec que això és una xifra inversemblant. Podem dir que la reforma, en global, doncs, està acabada.

Estic d'acord amb vostè que pot ser un bon moment de reflexió, el de dir: «Ja hem acabat la reforma. Fem un seguit d'avaluacions. I, per cert, anem a preveure què farem en els propers deu anys.» Perquè és l'obligació nostra, és a dir, el sistema sanitari és un dels més canviants, és un dels que es mouen més, en funció de tota una sèrie de paràmetres –de la població, de necessitats, de consciència ciutadana, de drets, etcètera.

Per tant, d'acord a fer una avaluació, però anem a fer l'avaluació no des d'un concepte que sembla que aquí es vol introduir de dir: «Escolti, hem trigat setze anys a fer la reforma de la primària i això és un desastre.» No és veritat. La reforma de l'atenció primària ha portat moltes bones coses.

I em nego a dir que l'únic indicador vàlid de dir si la reforma és bona, o no, és un problema de pressió en les àrees d'urgències dels hospitals. Perquè li recordo que quan es va planificar la reforma de l'atenció primària es van donar altres paràmetres. Primer paràmetre, que el professional no estigui dues hores i mitja; segon, que el professional treballi en equip; tercer, que hi hagi una història clínica de cada un dels malalts; quart, que les malalties cròniques puguin ser molt més seguides i avaluades; que es puguin fer programes de prevenció; que es pugui mirar de fer una prestació racional en la prescripció del medicament, i, per cert, si és possible, també veure si es pot baixar la pressió d'urgències.

D'aquests sis paràmetres, jo crec que cinc, o si vol quatre i mig, d'alguna manera s'estan complint de forma, no raonable, de forma satisfactòria. Si no fos així, si aquesta reforma de l'atenció primària no hagués tingut

una bona qualitat assistencial, entre altres coses no tindrem la pressió de les llistes d'espera, perquè la gent no voldria anar a un sistema que no funcionés correctament. Si precisament tenim les problemàtiques que tenim és perquè la gent valora i valora en molt l'atenció sanitària que es dona en la primària.

«És obligació del Govern preservar el caràcter públic...» Sens dubte, i ho estem fent, senyor Benach. És a dir, que la gestió d'un centre no la faci l'Institut Català de la Salut..., com vostè molt bé ha apuntat, que diu: «Escolti, als hospitals només el 30% dels llits són de l'Institut Català...» I ningú qüestiona que quan va a l'Hospital Clínic va a un hospital privat. O quan va a l'Hospital del Mar. O quan va a l'Hospital de Palamós. O quan va a l'Hospital..., no sé, de Tarragona, el de Santa Tecla, no el de Joan XXIII. Oi que ningú no ho qüestiona? La XHUP no es qüestiona? Molt bé.

Per cert, no es qüestiona ara. Jo, que a l'any 1985 i 86, i 84, ja estava en el sector sanitari..., Déu n'hi do les «bronques» que hi havien en contra de la XHUP, Déu n'hi do les pressions que hi havien de determinats sectors polítics, que sembla que ara, amb el seu discurs, volen tornar a fer un discurs de l'any 1980, bastant trodat, per cert, de la «publicació» absoluta i total, fins i tot de la gestió; doncs, llavors també es qüestionava, després la XHUP ja no es va qüestionar.

A mi em sorprèn..., i, per tant, jo crec que aquí..., miri, doncs, avui plou, fa mal temps, i des del punt de vista polític, doncs, també entrem en una fase, com dirien els pilots d'aviació, de turbulències, que potser s'ha de mirar de fer certes turbulències.

Jo crec que nosaltres, amb l'experiència precisament de la xarxa hospitalària d'utilització pública, tenim la demostració palpable que no és necessari i imprescindible que tot estigui gestionat per una entitat sinó que en la diversitat existeix també una riquesa. Per cert, en el tema de primària, nosaltres com acabarem? Que el 78% de la primària continua sent de l'Institut Català de la Salut i només un 22% seran recursos gestionats, en molts casos, per institucions que també tenen el caràcter públic: consorcis, consorcis formats per ajuntaments, etcètera.

Per tant, aquí jo crec que és un debat, insisteixo, una mica absurd, perquè fa molt de temps que estem en aquesta línia.

Vostè, senyora Comas, diu que jo negaré no sé què sobre com de malament funciona determinada cosa, determinada... Miri, jo no nego ni afirmo res; jo sóc metge i jo em baso en una cosa, que és en l'evidència. I l'evidència a base de què? D'unes dades. Vostè sap, suposo, i segur que el senyor Benach també, que en un comitè de direcció del Servei Català de la Salut es va decidir que hi hagués una entitat o una institució aliena a la mateixa Administració que fes una valoració, que fes una valoració i una comparativa sobre l'atenció primària.

Es va fer un concurs públic, amb totes les de la llei, i es va donar aquest estudi a la Fundació Avedis Donabedian. La Fundació Avedis Donabedian ha entregat els seus resultats fa pocs dies. Al proper Consell de Direc-

ció del Servei Català de la Salut serà entregat aquest document.

I què diu aquest document? Doncs, aquest document parla que les coses funcionen i que les coses funcionen bé.

Quantes visites mèdiques es fan? Percentatge de visites mèdiques amb derivació: en el conjunt de Catalunya, 7,5; a l'ICS, 7,8; a no ICS, 5,8. Aquests 5,8 són només els més cars, els més greus? D'entrada, 7,8 - 5,8, dos punts menys de derivació. Per contra, en el no ICS, la sollicitud de laboratori és de 8,6 en contra de 8,2, i la sollicitud de radiologia, 3,3 contra 3,1. Potser resulta que fan alguna exploració més -quatre dècimes-, dos dècimes-, però a canvi no han de fer tantes derivacions.

Percentatge d'envasos prescrits amb valor farmacològic intrínsec elevat: 87,6 ICS; 88,2. Jo crec que res a dir. Equips d'atenció primària en pediatria a la tarda en el centre d'atenció primària, percentatge: 84,1, 90,9. Equip d'atenció primària en medicina familiar a la tarda en el centre d'atenció primària: 95,8, 97,8. Equip d'atenció primària amb horari de 8 a 21 en el centre d'atenció primària: 80,9, 93,5.

Per què això? Perquè en una banda existeix un sistema funcional, que és molt més rígid en les seves condicions laborals, i en l'altra banda, aquesta gestió, que tothom diu que és privatitzadora, que busca beneficis, que manca equitat. Doctora, senyora Comas, li demanaria que em demostrés amb què hi ha una manca d'equitat. Si no m'ho demostra amb xifres, li demano que retiri això. És molt fàcil fer, i torno a dir-ho una vegada més, la tècnica del calamar: tirar tinta, que quedi tot brut i després a veure qui es neteja. No es pot parlar de manca d'equitat si no hi han dades concretes. I li garanteixo que nosaltres treballem, precisament, per garantir en tot moment el caràcter públic de la prestació, del finançament, i, evidentment, l'equitat en el seu accés.

«S'ha d'escoltar la veu dels municipis.» Jo crec que l'escoltem; el problema és que no sé si algun municipi ens vol escoltar a nosaltres. Perquè, és clar, perquè dos parlin, tots dos han de voler parlar. I, per exemple, amb Manresa hem parlat i hem arribat a acords. Amb la Roca del Vallès, hem parlat i hem arribat a acords; per cert, en contra de determinades plataformes que hi havien. Amb l'Hospitalet no hem arribat a acords, perquè és molt difícil, perquè un dia diuen una cosa i l'altre dia en diuen una altra, un dia diuen que no volen participar en un consorci i ara diuen que sí, que hi volen participar, però, per cert, que llavors també volen manar amb un consorci en l'ICS. Què volen?, desmantellar l'ICS? Estan fent una autèntica teranyina en la qual queden ells atrapats. El tema d'Hospitalet és un tema realment penós, perquè s'està portant a confusió els ciutadans d'una manera francament, jo crec, poc ètica.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Dit això, quins són els projectes de futur? Evidentment que nosaltres volem continuar millorant l'atenció sanitària primària. Evidentment que nosaltres volem que l'accessibilitat al sistema estigui garantida en tot i per

tot. És evident que nosaltres volem que els professionals s'hi sentin implicats. Hem fet una prova pilot sobre 400.000 habitants per veure com se senten identificats amb el seu equip d'atenció primària. I els hem dit: «Miri, els donem llibertat absoluta perquè puguin canviar de metge, perquè puguin canviar d'equip.» No arriba al 3% fins ara. No arriba al 3%. Jo crec que això és un indicador, però en qualsevol cas és un bon indicador.

Amb els professionals, hi hem de treballar a fons, evidentment; ells s'hi han de sentir també identificats, ells han de sentir que hi treballen...

El president

Senyor conseller, tindrà un segon torn...

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Un paràmetre, i acabo aquí: sembla que en aquests moments els professionals tenen un major grau d'identificació, lleuger, però un major grau d'identificació, amb els equips de gestió no ICS.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor conseller. En nom d'Esquerra Republicana, i en torn de rèplica, té la paraula l'illustre diputat senyor Ernest Benach.

El Sr. Benach i Pascual

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, jo penso que, d'alguna manera, jo no he demanat ni la reforma de la LOSC ni coses massa complexes. Jo he demanat..., fins i tot penso que la reforma, la reforma de la primària..., que vostè ha dit: «No, no, queden dos EAP, i, per tant, això ja està cuit.» Fantàstic, és una bona notícia. Però l'argument meu no era tant aquest, sinó que, per una banda, era el retard en la reforma de la primària, que aquest és evident i, per tant, això ha tingut conseqüències dolentes, en el sentit que s'ha allargat massa en el temps i l'esperit inicial no és l'esperit final –en qualsevol cas, aquesta és la reflexió–..., però, bé, ara que ja s'ha acabat, doncs, molt bé, vostè diu: «Planifiquem deu anys.» És el que estava dient jo, en definitiva. Planifiquem-ho, però planifiquem-ho entre tots, entre altres coses perquè no es pugui tornar a produir això que diu vostè que passa.

Hi ha molts aspectes que encara s'han de matisar i s'han d'aclarir. Vostè parlava amb els professionals de la sanitat que els metges han passat de dues hores a sis hores, a la reformada. Tots no –tots no–, aquí hauríem de matisar, per això jo li deia: «Posin les dades damunt la taula. Sapiguem on som.» És a dir, si hi han sistemes que funcionen tan bé, jo crec que el ciutadà, usuari al final de tot, el que vol és que les coses funcionin bé i que tinguin un bon servei. I, evidentment, la seva funció és que els usuaris de la sanitat tinguin un bon servei, preservar el caràcter públic d'aquesta i a més a més dotar d'eficàcia i eficiència al màxim possible.

Un altre paràmetre important és el de la despesa farmacèutica. I aquí entrariem en aquell debat de si l'economia ha de prevaler per damunt de la salut. No, no, la

salut primer, indubtablement, però l'economia també s'ha de tenir en compte. Molt bé. Aquesta informació la tenim? En tot cas, jo celebro que vostès tinguin un estudi fet per la Fundació Avedis Donabedian i, en tot cas, sí que li agrairia que no es quedi aquest estudi el comitè de direcció del Servei Català de la Salut, entre altres coses perquè –jo hi insisteixo– aquest és un debat que hi ha damunt la taula que en aquests moments està creixent i que anirà a més i, per tant, com més aviat afrontem el tema, doncs molt millor.

Jo li agrairia que, no sé si ha de ser en compareixença de vostè a la Comissió de Política Social o ha de ser en reunió amb els grups parlamentaris o la formula que vostè desitgi, millor que poguéssim no només tenir aquest estudi, sinó també treballar-lo de manera conjunta.

Continuo pensant que el problema que tenim en aquests moments, i efectivament fa molts anys que s'han començat a fer tècniques de gestió diferents –a mi no m'haurà sentit mai utilitzar la paraula privat, entre altres coses perquè moltes de les coses que es diuen privades són ajuntaments, i els ajuntaments són tant o més públics que la Generalitat, per tant des d'aquest punt de vista no hi ha més cera que la crema, no?–, però jo d'alguna manera penso que sí que és el moment de la reflexió i el moment del diàleg i que, si hi han dubtes en aquests moments en determinats llocs, l'única manera de resoldre'ls és parlant i intentant d'alguna manera explicar la cosa i arribar a acords, i si al final en un determinat territori les coses no són com han de ser o no són com vostès les han previstes, sinó que han de reconduir situacions, doncs jo penso que han de tenir prou cintura com per fer-ho.

En qualsevol cas, per mi o pel nostre Grup el que és molt important és que la informació estigui damunt la taula, la informació tota: indicadors de salut, indicadors de salut en primera instància –que vostès els tenen–, eficàcia, eficiència, despesa econòmica, etcètera, i que també d'alguna manera puguem saber les condicions laborals dels professionals com afecten una i altra banda.

Per tant, des d'aquest punt de vista, reitero la nostra petició, la moció subsegüent serà precisament la de dir: «Escolti, ara que s'ha acabat la primària podríem seure al voltant d'una taula totes les parts implicades i planificar aquest futur durant deu anys.» I mentrestant, mentrestant que això es faci, no prenguem decisions arriscades ni perilloses i que poden condicionar moltes coses perquè, en definitiva, en determinats moments, pensi que algunes de les decisions que s'estan prenent corren el risc de ser solucions dolentes al final, no?

En aquest sentit, hi ha un últim factor que jo penso que també ajudaria moltíssim, no?, que és la transparència. Jo no li dic que vostès no hagin fet les coses amb transparència, penso que aquest és un factor que és fins i tot subjectiu, no?, es pot analitzar des d'un punt de vista de dir: «Vostè és l'oposició, i toca dir això, vostès governen...» En fi, més enllà de tot això, el que segurament si les coses s'haguessin fet d'una altra manera en alguns casos, i quan dic transparència vull dir transparència amb tota la informació damunt la taula, i tota la informació de manera pública, doncs segurament que vostès s'haurien estalviat alguns problemes que en aquests moments tenen, no? I, per tant, allò que fins ara

no ha pogut ser, doncs, tant de bo que sigui possible en el futur i que la transparència, doncs, també presideixi tota aquesta relació de futur.

Per tant, la nostra interpellació anava més enllà del que és el problema en aquests moments, anava en el sentit d'intentar promoure aquesta reflexió feta de manera conjunta i que entre tots plegats poguéssim trobar aquesta solució de futur, aquesta planificació de futur, perquè en definitiva la primària és un element fonamental per a la salut dels nostres conciutadans i conciutadanes, i trobar aquestes fórmules que ens permetessin, doncs, desllorigar determinades coses no només en la gestió; per exemple, la coordinació atenció primària - atenció hospitalària sociosanitària és fonamental en aquests moments, la visió global de tot plegat. I aquí entrem en unes dinàmiques que ja no són des del punt de vista territorial importants, ho són des del punt de vista professional; és a dir, els metges dels hospitals no tenen el mateix criteri que els metges de la primària segurament, no?, i des d'aquest punt de vista s'ha d'anar creant una certa cultura de la complicitat, no tant de la competitivitat, sinó de la complicitat i d'anar plegats per fer determinades coses. I, en aquest sentit, penso que és molt important també...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Benach i Pascual

Acabo, senyor president... Que això es pugui fer amb una certa urgència.

Per tant, honorable conseller, en la línia del diàleg en tots els àmbits de la reflexió –en tots els àmbits, parlant de primària, evidentment–, però també que, si alguna cosa no està prou bé, ens sapiguem aturar i fer-ho plantejar d'una altra manera, que ens hi trobarà encantats.

Gràcies senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. (*El Sr. Pérez Ibáñez demana per parlar.*) Sí? (*Veus de fons.*) Senyor diputat, ha estat alludit, contradit? Ni una cosa ni l'altra, segurament. (*Veus de fons.*) No, a veure, ha estat alludit?

El Sr. Pérez Ibáñez

Al seu criteri, crec que s'han fet intervencions sobre l'Ajuntament de l'Hospitalet, del qual sóc membre, no?

El president

No corresponen.

El Sr. Pérez Ibáñez

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè. Té la paraula la il·lustre diputada senyora Dolors Comas d'Argemir.

La Sra. Comas d'Argemir i Cendra

Gràcies, senyor president. Bé, a diferents poblacions s'han constituït plataformes per a la defensa de la sanitat pública. A aquesta diputada li'n mereixen molt respecte i, a més a més, en formem part Iniciativa per Catalunya Verds. En el cas de l'Hospitalet també ha sigut així, i ha sigut una plataforma que està lluitant, i molt, pel que pensa que és el que ha de defensar amb relació a la sanitat pública, i també l'Ajuntament. M'ha sabut greu, senyor conseller, que digués que hi ha manca d'ètica en tot aquest procés. En tot cas, seria elegant per la seva part desmentir-ho o dir-ho d'una altra manera.

Jo no sóc metge però em baso, també, en evidències, diferents de les que vostè treu aquí, senyor conseller, però segurament tant o més vàlides. I prefereixo parlar de persones i d'usuaris de la sanitat i de treballadors i treballadores de la sanitat que de xifres de milions d'hores que difícilment són indicadors, però en tot cas és una manera d'indicador.

Vostè em deia que parlés de situacions d'iniquitat. Evidentment, vostè ha parlat, per exemple, de tota una sèrie de paràmetres en què s'havia de basar la reforma, i un d'aquests paràmetres que vostè ha dit que s'ha complert no s'ha complert, perquè, com que en el cas dels horaris dels metges era voluntari acollir-se o no a la reforma, hi ha tota una sèrie de centres on els seus professionals no han estat reformatos, i això provoca iniquitat; provoca iniquitat entre els usuaris, per exemple, ja que no és el mateix ser atès per un o una professional reformat que segons el model tradicional, pels mateixos criteris que vostè ha dit, entre ells, per exemple, i com a cosa molt important, l'atenció pediàtrica, que només es contempla fins als set anys.

I no ho dic jo només, això. Ho diu també, senyor conseller, l'Informe del Síndic de Greuges que parla d'iniquitat entre els ciutadans de Catalunya precisament com a resultat de la manera en què s'ha fet la reforma i la manca de completar-la. O un altre exemple d'iniquitat, ABS de Peralada, resulta que les poblacions que depenen d'aquest ABS tenen dispensari mèdic i, per tant, poden ser atesos en la major part de casos en el seu mateix lloc de residència. En el cas de Cassà resulta que, gestionat per una entitat diferent –en el primer cas és una entitat de base associativa, en el segon cas, a Cassà, és una altra gestora privada, l'IAS–, en aquest cas no tenen dispensari les poblacions i han de desplaçar-se a Cassà, almenys en casos d'urgència. Bé, doncs, un exemple d'iniquitat territorial de dues poblacions situades ben a prop l'una de l'altra.

Per tant, no estem parlant de qüestions que arbitràriament estem qualificant des del punt de vista negatiu en el sentit d'entendre com la privatització de la gestió no porta avantatges per als usuaris ni porta avantatges per al conjunt del sistema sanitari, i això és el que ens preocupa. Nosaltres entenem que s'ha d'acabar la reforma a l'atenció primària, que cal fer una revisió del model per adaptar-lo a noves necessitats, que en aquest sentit l'eix públic ha de ser el que gestioni l'atenció primària, i en parlar de sistema públic no volem dir necessàriament només Institut Català de la Salut, els ajuntaments podrien ser gestors, també, d'entitats que gestionessin

l'atenció primària, però sí que descartem consorcis, fundacions, empreses, entitats de base associativa, mútues patronals, empreses de serveis que, en aquests moments, estan gestionant. I, evidentment, l'any 92, vostè ho ha assenyalat, es va fer la primera concessió d'atenció de gestió privada –va ser el seu Govern qui la va fer–, i l'any 93 a Barcelona va ser el seu Govern qui va fer la concessió, perquè que jo sàpiga els municipis no tenen potestat de fer concessions de gestió d'atenció primària.

Nosaltres ens refermem en la necessitat que tornem a l'esperit de la Llei d'ordenació sanitària, que reforcem el sistema públic, i que, en comptes de considerar com a indicadors positius, com ha fet vostè, la llista d'espera com a indicador positiu..., per favor, ho és fins a un determinat punt –ho és fins a un determinat punt–, perquè les llistes d'espera són també un element de percepció negativa que el sistema no funciona bé. O el fet que el professionals –vostè ho ha dit, m'ha semblat, cap al final–, que els professionals de l'Institut Català de la Salut prefereixen, alguns d'ells, passar a entitats d'aquestes de gestió privada. És veritat, alguns d'ells ho estan fent, i vostè es queda content amb això? No seria millor, vostè que és el responsable de tot el sistema sanitari..., vostè hauria de voler un Institut Català de la Salut ben gestionat en què tots els professionals estiguessin contents de ser-hi. I per tant, en aquest sentit, cal posar els mitjans perquè això sigui així.

I, per tant, si ara no és possible, esperem que a la propera tardor hi hagi un Institut Català de la Salut millor gestionat i en millors condicions per atendre l'atenció sanitària de tothom amb equitat.

Gràcies.

El president

A vostè, senyora diputada. Senyor conseller, té vostè la paraula.

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, breument; senyor Benach, estic absolutament d'acord que les coses s'han de planificar, i mai es poden planificar de manera unilateral. Crec que en el seu moment, quan es va fer la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya, es va fer amb gran consens i amb gran diàleg. Crec, perquè a més jo hi era, que quan es va fer tot el disseny de la reforma de l'atenció primària també es va fer amb gran consens.

Per cert, senyora Comas, si hi han professionals, metges, que encara estan a dues i mitja, evidentment que són perquè ells voluntàriament així ho desitgen, i perquè en el seu moment així es va pactar amb les centrals sindicals, i perquè així es va pactar amb els sindicats, per tant..., és a dir, diàleg amb els sindicats, diàleg amb els ajuntaments, diàleg amb els ciutadans, escolti, diàleg amb tothom, però després recordem –recordem– i complim els acords que es fan. I quan amb uns sindicats s'acaba pactant que la reforma no serà obligatòria, vostè creu que si a un professional l'obligues a fer una cosa que no li agrada funcionarà bé aquest professional?, o és millor que anem per la via de la voluntarie-

tat? Jo personalment penso que les coses com més bé funcionen és com més bé s'hi troba la gent, com més ben atesa se sent i com més ben tractada se sent. I un professional que per decret o per llei se l'obliga a canviar determinades coses, doncs, fa que la qualitat baixi. Si a conseqüència d'això, a més, a sobre encara hi ha uns acords sindicals, home, jo no defujo cap responsabilitat com a Govern, però també he de dir que això forma part d'un paquet d'actuacions i de pactes que en el seu moment es van fer.

No tinc cap inconvenient a fer tot el diàleg que sigui necessari, i tota la transparència que sigui necessària, i puc admetre, i no per això em cauran els anells –o l'anell, que només en porto un–, que algunes vegades, possiblement, el que hi ha hagut és un error de transmissió, no s'ha sabut explicar prou bé el que es volia fer i, potser, hi ha hagut gent que ja s'ha encarregat després que, si és possible, tampoc no s'entengués massa.

Els indicadors de salut? Doncs, a la seva disposició, a més es publiquen periòdicament. Traurem d'aquí a no gaire l'estudi sobre els resultats i valoració del pla de salut aquest que s'ha acabat. Estarà a disposició evidentment de tothom.

Què hem de fer d'aquí a deu anys? O què hem de fer en els propers deu anys? No d'aquí a deu anys, sinó què hem d'anar fent? Doncs tornem-ho a pactar, però després, quan faltin dos anys per acabar, o set o vuit anys, no perdem la memòria tots del que vam dir que faríem; no canviem per qüestions tàctiques o conjunturals o electorals. En el tema de sanitat –en el tema de sanitat–, escolti, sempre que ens hem assegut en una taula, tots, hem arribat a la conclusió que en sanitat tots volem el mateix. El que passa és que uns, doncs, ho farien d'una manera, uns altres d'una altra, però els objectius –els objectius– són els mateixos sempre, que és el manteniment, l'enfortiment d'un sistema sanitari universal, públic, gratuït, que garantim que cada ciutadà, independentment de la seva situació econòmica, social o *administrativa*, pugui tenir accés a aquest sistema sanitari. Per tant, en aquest sentit sí que hi estem.

I, per acabar, dos coses: la visió global hospitals - primària. Escolti, s'està fent això, eh? I, per cert, s'està fent en llocs com pugui ser el Maresme Nord, el Baix Empordà... El Consorci del Maresme Nord integra temes sociosanitaris, per exemple l'hospital sociosanitari de Lloret –l'Ajuntament–, el de Blanes –l'Ajuntament–, Calella, serveis de salut mental i centres d'atenció primària. I jo em vaig reunir l'altre dia amb el Consell Rector en què hi havien alcaldes, evidentment de diferents coloracions polítiques –Calella és Esquerra Republicana, altres són socialistes, etcètera–, escolti, a satisfacció de tothom. Doncs, és una bona línia. Per què no continuar per aquí? Amb tota la prudència que vulgui, en absolut... Jo..., escolti, ja saben que diuen que el Pomés té tres pes: la prudència, la perseverança i la paciència. Doncs, les exercito cada dia totes tres; últimament la paciència bastant més, per això.

Tot i així, per tant, anem en aquesta línia...

El president

I la perícia, senyor conseller...

El conseller de Sanitat i Seguretat Social

Moltes gràcies. (*Veus de fons.*) Vull dir, en aquesta línia cap problema.

Dos últimes coses, senyora Comas. Primer, la pediatria no és de zero a set anys, és de zero a catorze, ja fa molt de temps. Segona... (*Veus de fons.*) Escolti, de zero a catorze. I segona, vostè no està d'acord amb els consorcis. Oi que diu que no està d'acord amb els consorcis? Doncs si no està d'acord amb els consorcis, haurà de parlar amb l'Ajuntament de Barcelona, amb el seu Grup Municipal, per dir que el Consorci de Barcelona, que hi participa l'Ajuntament de Barcelona amb un 60%, haurà de retirar-se de la gestió de les atencions primàries.

Segona, i última: jo sóc el responsable del sistema sanitari, cert, de tot el sistema sanitari!, i per tant –i per tant–, la meua obligació és que aquest sistema sigui el més eficient possible, el més eficaç possible i de la major qualitat possible. No necessàriament ha d'estar únicament en el sector funcional. És a dir, la meua obligació és que el sistema sanitari, tot, funcioni, l'ICS també, però no únicament a través de l'ICS; amb l'ICS, però no únicament a través de l'ICS.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre les enquestes i estudis d'opinió (tram. 300-00863/06)

El vuitè punt de l'ordre del dia és la Interpellació al Consell Executiu sobre les enquestes i estudis d'opinió; la presenta el Grup Popular, i té la paraula l'il·lustre diputat senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Sí. Senyor president, tenint en compte que el conseller encarregat de les enquestes, el del Departament de Presidència, no es troba a l'hemicicle potser podríem posar aquest tema per un altre moment del Ple, tenint en compte que el conseller no es troba en aquests moments..., o si no qualsevol altre conseller, si assumeix la resposta...

El president

Sí. El Govern és solidari, vostè sap, i, per tant, aquesta solidaritat es fa patent.

El Sr. Sirera i Bellés

Bé. Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, governar, senyores i senyors diputats, comporta assumir responsabilitats. Governar no és tan sols viatjar i tallar cintes. Qui té la responsabilitat de govern ha d'assumir també, senyores i senyors diputats, les seves responsabilitats davant del Parlament i donar compte de la seva gestió davant dels ciutadans i les ciutadanes de Catalunya.

Per això no puc més que iniciar aquesta interpellació lamentant que no sigui el conseller en cap qui respongui davant del Parlament de totes les irregularitats detectades al voltant de les enquestes i estudis d'opinió que el Govern de la Generalitat ha encarregat en els darrers anys, tenint en compte, com deia abans, que les enquestes i els estudis d'opinió depenen directament del Departament de Presidència.

En els darrers anys, avui, avui mateix, assistim a un vergonyós degoteig d'informacions i de denúncies públiques sobre la manipulació i l'ocultació per part del Govern d'enquestes, de taules, de resultats, de sumes, de restes, de percentatges.

Al nostre Grup, senyores i senyors diputats, el preocupa molt aquest tema. Està en joc no només la credibilitat de Convergència i Unió, o d'un conseller, o d'un director general, o d'una empresa que fa enquestes; el que està en joc és la credibilitat i la dignitat del Govern del nostre país, de Catalunya.

Cregui'm, honorable conseller, que la preocupació del Grup Popular no radica en el fet que vostès, que el seu Govern fes desaparèixer de l'enquesta de juliol de l'any 2000 una dada molt significativa per nosaltres, pel Partit Popular de Catalunya, una dada que deia que Josep Piqué era conegut pel doble de catalans que Artur Mas, i que la seva valoració com a líder només estava una mica per sota de l'obtinguda per l'actual candidat de Convergència i Unió a la presidència de la Generalitat.

Cregui'm si li dic que tampoc hem presentat aquesta interpellació perquè el Govern, perquè el seu Govern, o, millor dit, una part del seu Govern, hagués manipulat una enquesta per ocultar que el senyor Duran Lleida era més valorat pels ciutadans catalans que el mateix Artur Mas just en el moment en què Jordi Pujol havia d'escollir el seu successor.

Cregui'm, també, honorable conseller, si li dic que no hem presentat aquesta interpellació per desgastar el Govern ni per treure'n tampoc profit electoral, ni tan sols per reprovar o per demanar la dimissió de ningú. No és –vostè ho sap– el nostre estil.

Volem senzillament explicacions, honorable conseller. Volem saber qui està enganyant el poble de Catalunya. Volem saber qui és el responsable polític que està utilitzant recursos públics per aconseguir uns objectius mesquins. I volem establir mecanismes, també, honorable conseller, que impedeixin que cap govern, ni el d'ara ni el de demà, pugui tornar a manipular sondejos.

Miri, honorable conseller, els he de dir la veritat, ho he estat pensant molt, i no acabo de veure, i potser vostè després m'ho podrà explicar, quin és el servei que fa el seu Govern a Catalunya o als catalans falsejant cent cinquanta respostes per aconseguir reduir en una enquesta els resultats i les valoracions de Pasqual Maragall.

Pot dir-nos quina mena d'amor per Catalunya pot portar-los a inventar-se els resultats d'una enquesta, tots sencers, sobre la valoració del president de la Generalitat?

Pot explicar-nos les raons per les quals es van retallar i ocultar preguntes i respostes referides al conflicte de

les Gavarres en l'enquesta que el Govern va trametre al Parlament l'octubre de l'any 2001?

Pot justificar davant d'aquesta cambra les raons per les quals el seu Govern no va fer pública l'enquesta sobre el golf de Torrebonica, malgrat estar obligat a fer-ho?

Honorable conseller, com veu són massa preguntes sense resposta. Els grups parlamentaris, tots els grups parlamentaris, hem presentat, hem anat presentant diferents iniciatives per tractar d'evitar la instrumentalització, l'ocultació, la manipulació de les enquestes –li ho recordo– pagades amb recursos públics. I la veritat és que li he de confessar que resulta ja una mica cansat haver d'insistir en un tema, en un fet que no succeeix en cap democràcia parlamentària occidental.

A instàncies del Parlament, i per evitar manipulacions i les utilitzacions partidistes, vam crear un registre públic d'enquestes i d'estudis d'opinió. Vull remarcar que és un registre públic al qual el Govern continua enviant enquestes –quan tenim la sort que les envia, no? Ahir mateix vam rebre una carta del director general d'Avaluació i Estudis amb un baròmetre del desembre del 98 que ha rebut el Parlament, quatre anys després, malgrat tenir l'obligació legal de fer-ho, quatre anys després d'haver estat pública.

Jo crec sincerament, honorable conseller, que aquest és un fet molt greu, és un fet gravíssim. I nosaltres, davant d'aquest fet, veiem què és el que està fent el Govern o com a mínim ho estem veient a través dels mitjans de comunicació.

Quina ha estat la resposta del Govern de la Generalitat davant de totes aquestes denúncies? Segons el secretari general de la Presidència, a partir d'ara el Govern de la Generalitat, el Govern de Catalunya, deixarà de fer sondejos.

Certament, senyor conseller, si no es fan sondejos, no poden ser manipulats, d'igual manera que si no es condueix no hi poden haver accidents de circulació i si no fem l'amor no hi podran haver malalties de transmissió sexual.

Vostè creu –vostè creu– de debò, honorable conseller, que aquesta és la solució del problema? És aquesta la resposta del Govern de Catalunya davant d'una clara, demostrada i ja assumida pel mateix Govern manipulació de sondejos?

Senyores i senyors diputats, el secretari de Comunicació de la Generalitat deia el proppassat 2 de febrer, mitjançant un comunicat públic del Govern, que no s'havia produït cap mena de manipulació en els sondejos encarregats pel Govern.

Però, i crec que això és important, deia també, el secretari de Comunicació de la Generalitat, que la Generalitat adoptaria mesures legals contra aquells que haguessin alterat el contingut de les enquestes.

Senyores i senyors diputats, honorable conseller, ja fa molts dies que el Govern hauria d'haver demanat, a petició pròpia, comparèixer en el Parlament per donar explicacions, sobretot de les informacions que han anat apareixent en els mitjans de comunicació.

En tot cas, no el conseller de la Presidència, però sí vostè, conseller portaveu, té l'oportunitat ara de donar resposta a totes les preguntes que li he formulat i que es fan molts i molts catalans a hores d'ara.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Honorable conseller, té vostè la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Felip Puig i Godes)

Moltes gràcies, senyor president; moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats. Senyor diputat, en la línia de la seva argumentació, també hi voldria afegir que, segurament, si no donés crèdit a totes les informacions que en forma de fascicle de tant en tant apareixen en alguns mitjans de comunicació, segurament no portaria vostè les conclusions a què, òbviament i lògicament, perquè llegeix els diaris i escolta les notícies, doncs, pot arribar.

Jo vinc aquí en nom del Govern a posar de manifest que, més enllà d'una certa campanya de denúncia d'aquesta suposada manipulació de les enquestes trameses al Parlament, no ha existit per part del Govern cap manipulació de les enquestes ni dels estudis que s'han efectuat en els darrers anys.

En tot cas, el Govern ha actuat d'acord amb la normativa vigent, amb criteris objectius, si bé és cert, i això no ho negaré, sinó que ho reconeixeré, que s'han produït alguns errors, algunes omissions, alguns retards en la tramesa d'informació, però en cap cas ha existit intencionalitat política ni voluntat de manipulació.

A partir de la detecció d'alguns errors en material sensible com són les enquestes, s'està intentant transmetre diferents sensacions a la ciutadania, al Parlament.

I en primer lloc vull negar que el Govern no actuï amb la transparència necessària i amb el respecte degut al Parlament de Catalunya.

Res més lluny de la realitat. Si més no l'alt volum d'informació, de tramesa de preguntes, de respostes, el volum important d'informació que s'ha tramès en aquesta legislatura, per exemple, des del seu inici fins a finals de l'any 2002, ha representat, per exemple, que el Govern hagi respost un total de més de 1.100 sol·licituds d'informació, més d'11.700 preguntes contestades per escrit. I, a part que el Parlament hagi aprovat un total de 1.400 resolucions que insten el Govern a dur a terme determinades actuacions, la gran majoria de les iniciatives parlamentàries avui han estat contestades i tan sols un 1,6% de les iniciatives del Parlament estan en aquests moments, amb raons objectives, fora de termini per al seu compliment. És a dir que estem parlant, en relació amb el respecte al Parlament de Catalunya per part del Govern, d'un nivell de compliment del 98,3, del 99% de la informació i de la tramesa de documentació que es sol·licita.

Pel que fa a les enquestes i als estudis d'opinió, existeix, a més, una normativa que regula els mecanismes

de publicitat als quals s'ha de sotmetre el Govern, i que ha estat originada per part d'aquest mateix Parlament.

Una resolució de la passada legislatura instava el Govern a trametre als grups parlamentaris les enquestes, els estudis d'opinió, relatius a la intenció del vot, la valoració dels partits i la valoració dels líders polítics, estudis fets pel Govern o per qualsevol dels organismes que en depenguin. Igualment, aquesta resolució instava el Govern a crear el Registre Públic d'Enquestes i Estudis d'Opinió de la Generalitat per facilitar l'accés del públic a les enquestes i estudis.

És en aquest sentit que el Govern va dictar l'any 98 el Decret 25 sobre coordinació d'estudis i enquestes d'opinió, en virtut del qual es va crear l'esmentat Registre i s'adscrivia al Departament de Presidència, i en aquest Registre s'hi han dipositat ja fins a l'actualitat 227 estudis, enquestes i sondejos. En el mateix Decret s'establí que quan es tractés d'enquestes i estudis d'opinió relatius a la intenció del vot, a la valoració de partits polítics i de líders polítics fets per encàrrec de la Generalitat, el Departament de Presidència transmetria al Parlament de Catalunya tots aquests sondejos.

A més, va haver-hi una nova resolució, en aquests cas ja d'aquesta present legislatura, la 1.202, en què, a fi d'aclarir el procés d'homologació de les empreses i les entitats que elaboren enquestes i els estudis d'opinió per a la Generalitat, s'establien els mecanismes per garantir que aquestes enquestes fossin lliurades als grups parlamentaris també un cop finalitzats els treballs de camp.

En compliment d'aquestes resolucions del Parlament, fa poques setmanes, el 3 de desembre, el Govern dicta un nou decret, un nou decret que determina la inscripció en el Registre de totes les enquestes, de tots els estudis d'opinió, i la seva tramesa, també pautaada, perquè sigui fet després l'assentament al Parlament de Catalunya i també a l'Institut d'Estadística de Catalunya, en suport electrònic, també, i en suport paper. Aquest ha estat un nou decret de poques setmanes, ho repeteixo, consensuat amb tots els grups parlamentaris i que creiem que reforça el mecanisme que garanteix aquesta transparència, que facilita l'accés a la ciutadania en general a través d'aquest Registre i als grups parlamentaris en particular en la mesura que es trameten al Parlament de Catalunya aquests estudis.

Des de l'11 de febrer del 98, data en què entra en vigor el Decret, el primer decret, fins al 31 de desembre del 2002, data en què entra en vigor el nou Decret, el Departament de Presidència havia d'enviar al Parlament els estudis quan es tractés de supòsits d'estudis, enquestes d'opinió, relatius a intenció de vot, valoració de partits i líders polítics, i ho havia de fer en un termini d'un mes des de la finalització dels diversos treballs relatius a l'estudi. A partir del 31 de desembre d'enguany, s'han de trametre al Parlament tots els estudis registrats al Registre i, a més, en sols deu dies un cop fet l'assentament en el corresponent Registre. Des de l'aprovació del primer Decret fins a la data d'avui s'han fet ja dinou trameses d'enquestes i d'estudis d'opinió al Parlament, i crec que..., he volgut fer aquesta primera observació per veure que el Govern, amb desplegament normatiu i també, evidentment, amb l'actuació de la

tramesa d'informació, dona compliment a les obligacions i als compromisos a què, òbviament, l'instava aquest Parlament.

Quant a la tramesa d'enquestes i estudis, és cert que a l'inici de tot aquest procés es van produir retards en la seva tramesa. És cert, també, com vostè ha fet constar avui aquí, que algun del baròmetres dels anys 98 no van ser diligenciadament tramesos com era perceptiu. L'error crec que ha estat també solucionat en les darreres hores. Ara bé, tots els baròmetres ja de l'any 2001 van entrar en els terminis establerts pel Decret vigent. De fet, en cap cas no es va exhaurir el termini, i el mateix podem dir del darrer baròmetre de l'any 2002, per exemple, que entra ja, d'acord amb la nova normativa i per correu electrònic, en el Parlament de Catalunya.

S'ha parlat d'errors en enquestes dels anys 2000 i 2001. Vull remarcar que són errors i problemes localitzats fa més d'un any i mig enrere i tots ens porta a indicar que aquests errors i aquestes mancances des d'aleshores no s'han detectat en els estudis, en els sondejos i en les trameses que s'han efectuat en els darrers mesos.

També ha parlat vostè, i algun mitjà de comunicació, de diferències entre taules, de diferent informació que s'ha tramès en primera instància o en segona instància al Parlament de Catalunya. La veritat és que jo li haig de dir que dispo dels certificats formals reclamats a l'empresa subministradora que autentifiquen i garanteixen que la informació que ofereix el Govern és la correcta, i que, en tot cas, no podem donar vàlidesa a altra informació, documentació, que no és la que consta en els registres oficials del Govern i que és la que amb posterioritat va quedar esmenada en una segona tramesa que corregia els errors inicialment tramesos per part del Govern pel que feia als baròmetres de l'any 2000 i de l'any 2001.

També s'ha parlat de manipulació de dades. Jo li haig de dir que el que ha existit han sigut errors en l'arrodoniment de les xifres i de les dades, i la veritat és que si hi hagués hagut voluntat de manipulació, això s'hauria constatat en la valoració i en la classificació dels diferents líders valorats. Segur que vostè deu poder observar que, en tot cas, es tracta d'arrodoniments d'una dècima —d'una dècima—, al senyor Pascual Maragall d'un 6,6 a un 6,7, al senyor Duran d'un 6,3 a un 6,4, al senyor Montilla d'un 5,2 a un 5,3, el senyor Mas un 6,2 un 6,2, però que, en cap cas, aquesta alteració de l'arrodoniment, en cap cas, va significar l'alteració de la classificació i del lloc que ocupaven les diferents valoracions.

També vostè ha fet referència a l'aparició o no-aparició, i també s'ha posat en evidència, de determinades preguntes en alguns baròmetres. Li haig de dir que totes les preguntes relacionades amb els baròmetres de l'any 2000 amb relació als líders polítics catalans són les que figuren a les enquestes i a la informació, que també tenim certificada, i que, evidentment, el que hi ha hagut ha estat, ho repeteixo, no pas una mala intenció per part del Govern, sinó una mala intenció per part d'alguna informació que circula paral·lela i que no és l'oficial, ho repeteixo, de què disposa el Govern i que està inscrita en el Registre.

I, si em permet, també existeix, i se'n pot donar una explicació estrictament tècnica, científica i demoscòpica..., amb relació a la no-perpetuació d'errors estadístics que es poden donar en tant que en la realització d'una enquesta en un univers finit es donen a partir de taules científiques que ja eliminen les respostes i les solucions, pels quals, per exemple, en l'estudi sobre la línia elèctrica de Llagostera no es van ja validar les respostes de dues preguntes, perquè estaven ja en uns marges d'error que científicament, doncs, superen qualsevol...

El president

Senyor conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

...validesa. I vaig acabant aquesta primera intervenció dient-li, senyor diputat, que després li detallaré el que s'ha fet i el que pensem fer a curt termini per intentar evitar errors com els que vostè ha posat en evidència, però li haig de dir que d'errors estadístics d'arrodoniment i de quadrament de taules n'existeixen avui en totes les enquestes que s'estan efectuant per institucions, per partits polítics i per altres entitats. Puc manifestar-li, vostè ja les coneix, informacions d'enquestes del Centre d'Investigacions Sociològiques de l'Ajuntament de Barcelona, de la mateixa Generalitat, del mateix Partit Socialista, en les quals els errors d'arrodoniment en les taules que es poden contrastar i validar existeixen amb la mateixa mesura, amb la mateixa magnitud i amb la mateixa profusió que en els estudis que, de ben segur, a partir d'ara seran encara analitzats amb molt més detall en el futur.

Moltes gràcies, senyor diputat; moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies a vostè, senyor conseller. Té la paraula il·lustre diputat.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, no és bon sistema per a un govern seriós engegar el ventilador, i vostè és el que ha tractat de fer ara en l'última intervenció. Jo li recordo que fa pocs dies el president de la Generalitat deia a Washington que les enquestes del CIS eren les més serioses del país. Per tant, si hi han problemes en ajuntaments, denunciï-ho –denunciï-ho– com a conseller de la Generalitat.

Vostè parla..., i ha parlat del fet que no ha existit cap manipulació; ha parlat d'errors involuntaris i també d'omissions en les enquestes, no? Jo li pregaria, honorable conseller, li pregaria, de debò, eh?, que es retrobés amb un bon diccionari de llengua catalana, no?, per trobar una millor definició del que, en realitat, ha fet el seu Govern amb aquestes enquestes i amb aquests estudis d'opinió. Un error no és més que una equivocació, i una omisió és deixar-se alguna cosa. Totes dues coses poden passar, i, de fet, passen. Tots, honorable conseller, tots, som humans.

Però és que en aquest cas, honorable conseller, no estem parlant ni d'errors ni d'equivocacions. Inventar-se tots els resultats d'una enquesta, honorable conseller, no és ni un error ni és una equivocació; agafar totes les respostes del «no sabe, no contesta» del conseller Mas i sumar-les a les que el valoren amb un 8 o amb un 9 per incrementar la seva valoració global no és, honorable conseller, una errada o una equivocació; agafar tots els «no sabe, no contesta» de Duran Lleida, de Maragall o de Piqué i sumar-los als que els valoren amb un 2 un 3 per reduir la seva valoració global tampoc és, honorable conseller, una errada involuntària o una omisió.

Honorable conseller, aquí no estem dient si les preguntes que es fan són més o menys encertades, més o menys partidistes; no estem dient, tampoc, que algú ha fet malament les sumes o els percentatges. Senyor conseller, no estem parlant d'arrodoniments; del que estem parlant és d'una autèntica manipulació per part d'alguna persona que treballa en els sondejors i que té la capacitat política per cuinar-los. No es tracta, honorable conseller, com vostè ha tractat de dir en la seva primera intervenció, d'un invent d'un diari o d'un periodista. No, no ho és. Honorable conseller, qualsevol ciutadà pot baixar en aquests moments a la biblioteca del Parlament, demanar les enquestes d'opinió a les quals estic fent referència i adonar-se en primera persona del que està dient, només cal saber sumar i només cal saber que «el no sabe, no contesta» en alguns casos es suma en positiu a favor del senyor Mas, i en el cas del senyor Maragall, del senyor Piqué o del senyor Duran Lleida es resta per tenir-ne una valoració negativa.

Vostès, senyor conseller, han assumit perfectament aquestes manipulacions. Si no, no entenc per què el secretari de Presidència anuncia a bombo i platerets que el Govern deixarà de fer sondejors. Si són només errades, per què ha dit el seu Govern, honorable conseller, que deixaran de fer sondejors?

El que volem saber, i vostè en aquesta primer intervenció no ha estat capaç de contestar-ho, i espero que pugui aprofitar el segon torn per contestar tot el reguitzell de preguntes que li hem formulat, és, per una banda, volem saber, què fa el Govern, de debò, més enllà de perseguir les persones que d'alguna manera estan posant sobre la taula totes aquestes manipulacions; volem saber què fa el Govern per tallar de soca-rel qualsevol manipulació futura de les enquestes encarregades i pagades amb diners de tots els ciutadans de Catalunya.

I, per altra banda, el que volem saber també, i vostè tampoc ha estat capaç de contestar-ho, és saber quines mesures ha pres. El senyor Madí anunciava l'altre dia que s'obriria una investigació interna i que, fins i tot, anirien a una demanda judicial per esbrinar qui havia fet aquestes manipulacions, no? Volem saber, senyor conseller, quines accions ha pres de debò el seu Govern, el Govern de la Generalitat de Catalunya, per depurar les responsabilitats polítiques o jurídiques derivades de tota aquesta polèmica i perseguir els autors d'aquestes, no errades, no omissions, sinó d'aquestes gravíssimes manipulacions que ha fet el Govern.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor diputat. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, jo lamento sincerament que vostè i el seu Grup s'apunten a una estratègia que, més aviat, acostuma a posar en marxa algun altre partit de l'oposició, que és... (*Remor de veus.*) Sí, els ho explicaré –els ho explicaré. Veig que riuen perquè ja saben que els hem descobert el truc. (*Rialles i forta remor de veus.*) És una estratègia que es basa –és una estratègia que es basa– a repetir reiteradament una falsedat per intentar –per intentar– que algú se l'acabi creient, i jo li haig de dir, senyor diputat, que, li torno a insistir, el Govern reconeix que hi han hagut errors que s'han publicat en algunes de les enquestes i que s'han esmenat, que hi han hagut omissions en la tramesa i en la celeritat de la informació al Parlament i als grups parlamentaris.

Hem actuat, i vostè em tornava a demanar què hem fet. Hem eliminat els retards en les trameses, vull destacar que totes les trameses de l'any 2001 i 2002 han estat efectuades amb l'adequada celeritat i promptitud.

Hem corregit alguns errors, vostè mateix..., i ho volem reconèixer aquí, de tramesa d'algun baròmetre que no s'havia presentat en el passat –en el passat–, i parlo de l'any 98... Per cert, veuran que no hi ha cap mala intenció: no es va trametre al Parlament, però es va enviar a l'Institut d'Estadística de Catalunya, on també ja era des de l'any 98 disponible per a tots els ciutadans; per tant, es constata no una mala voluntat, sinó, ho repeteixo, una omisió.

S'ha contractat un nou equip i un nou responsable de l'Àrea d'Estudis per tal de millorar l'eficàcia en el treball, la diligència en la informació.

S'ha publicat un nou decret del registre públic d'enquestes i d'estudis d'opinió que, amb data 3 de desembre, el Govern aprova i ha sortit ja publicat al *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*. S'ha resolt un concurs per homologar les diferents empreses, que, des del Govern de Catalunya, poden ser susceptibles d'encarregar enquestes, estudis, i per tenir uns nivells d'homologació de qualitat i de solvència, en el qual han quedat acreditades divuit empreses per efectuar aquests estudis.

S'estan preparant nous acords de Govern: un acord de Govern per crear una comissió interdepartamental de coordinació i dels estudis que encarreguen els diferents departaments i poder tenir una millor canalització, així com, també, uns criteris i uns requisits per crear, mantenir i difondre les bases de dades de la Direcció General d'Avaluació i Estudis.

S'està preparant un nou format informàtic perquè les fitxes tècniques que s'inscriguin en el registre siguin de major capacitat de preparació i de facilitació de la informació. S'han corregit alguns errors que s'han observat en els assentaments dels registres i, ho repeteixo, hi ha la voluntat que algunes de les mancances que s'han detectat en el passat no tornin a succeir en el futur.

Però vull tornar a insistir-hi: no hi ha, ni hi ha hagut, mala fe ni manipulació per part del Govern de Catalu-

nya en cap de les enquestes. No hi ha hagut cap manipulació ni alteració dels estudis i de les enquestes. (*Veus de fons.*) Torno a insistir-hi, senyor diputat, té a la seva disposició els certificats de les empreses que efectuen aquests estudis, els certificats que autentifiquen quines són les taules, quina és la informació validada que va corregir en un moment donat una informació tramesa al Parlament i que és l'autèntica i la que està a la seva disposició per poder-la contrastar. Però, més enllà d'això, ja li avanço, també, la intenció del Govern de Catalunya de fer un pas nou de cara al futur. De cara al futur, estem estudiant la creació d'un institut, d'un organisme autònom –d'un organisme autònom– que canalitzi la realització d'estudis i d'enquestes.

Perquè vostè m'entengui, i ho entendre, estem plantejant que proposarem al Parlament de Catalunya la creació del CIS català, d'un centre d'investigacions sociològiques amb la categoria d'un organisme autònom que sigui l'organisme que pugui canalitzar la realització, la difusió i la informació de tots aquests estudis.

Moltes gràcies, senyors diputats.

(*Remor de veus.*)

El president

Moltes gràcies, senyor diputat.

Se suspèn la sessió fins a dos quarts de cinc d'aquesta tarda.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i dotze minuts i es reprèn a dos quarts i cinc minuts de cinc de la tarda. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficiala major i el lletrat Sr. Santaló i Burrull.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller en cap, la consellera de Justícia i Interior, els consellers d'Economia i Finances, de Governació i Relacions Institucionals, la consellera d'Ensenyament, els consellers de Cultura, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, Indústria, Comerç i Turisme, la consellera de Benestar i Família i els consellers de Medi Ambient i d'Universitats, Recerca i Societat de la Informació.

El president

Es reprèn la sessió.

Preguntes

Pregunta al president de la Generalitat sobre quines qüestions de l'actualitat hi ha entre les seves prioritats polítiques (tram. 317-00547/06)

La primera pregunta adreçada al president, la formula l'il·lustre diputat senyor Pasqual Maragall i Mira del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, que té la paraula.

El Sr. Pasqual i Mira

Senyor president, tots sabem que no tenim competències davant de la situació de guerra que estem a punt de viure, ni per tant responsabilitat directa en aquesta qüestió. Però jo crec que ens hem de preocupar i ens podem preocupar de les seves conseqüències sobre Catalunya i potser podríem actuar sobre elles. Sobre les causes no tenim cap mena de dubte, les causes s'han d'anar a buscar en l'espai que va des del sud del Mediterrani fins a l'Orient Mitjà, amb el punt àlgid del conflicte Israel - Palestina, que és una causa permanent d'atíament de les passions en el món islàmic i que és el marc dels conflictes dels quals neix l'agressió brutal de l'11 de setembre del 2001.

Les conseqüències de la guerra seran en aquest entorn nostre, senyor president, en el Mediterrani, pitjors que enlloc, probablement pitjors que enlloc. El Procés de Barcelona, nascut a 400 metres d'aquí, l'any 95, es pot donar pràcticament per fracassat. No seria prudent, senyor president, una modesta acció en la línia de la pau preventiva abans que esclati la guerra preventiva? No seria prudent fer arribar als escenaris collaterals més afectats la nostra preocupació i la nostra amistat pensant en després? Estic parlant del Magreb: del Marroc, d'Algèria, de Tunis; estic parlant també, evidentment, d'Israel i Palestina, encara que els objectius són en aquest cas més difícils d'escatir; estic parlant de Turquia i de Grècia, on tenim bons amics en posicions rellevants, rellevants per la proximitat al conflicte i també per la presidència grega d'Europa, en aquest moment.

Senyor president, estic disposat a ajudar-lo, si ho considera pertinent, a la realització d'una sèrie de contactes i de visites, si s'escau, que vostè està perfectament legitimat políticament i personalment a fer, amb la finalitat d'enfortir llaços d'amistat i bona relació amb els dirigents i les societats que viuran amb més intensitat els efectes del conflicte.

Si volem la pau, preparem-la. Estem a punt de retrocedir deu anys, o quinze o vint...

El president

Senyor diputat.

El Sr. Maragall i Mira

...en la consecució d'un Mediterrani pacífic i pròsper (*remor de veus*) per causes que ni vostès ni nosaltres compartim.

El president

Senyor diputat.

El Sr. Maragall i Mira

Compti, senyor president, que el Partit Socialista Obrer Espanyol recolzarà les accions que vostè pugui emprendre en aquesta línia.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Sr. Jordi Pujol i Solel)

Com vostè sap, el Govern de la Generalitat i jo mateix sempre hem mirat d'estar presents des del punt de vista internacional i ser al més positius que hem pogut, però vostès sap perfectament quin és el nostre pes. S'ha donat la circumstància que vostè diu que hauríem d'anar a contactar amb gent, que jo he pogut contactar últimament sense ajut de ningú, doncs, per exemple, si no és el secretari general de les Nacions Unides... Naturalment, jo no faré tant el ridícul de pensar que la meua intervenció pot ser molt decisiva, però, en tot cas, això que vostè diu que ara hem de fer ja fa bastant temps que el Govern de la Generalitat i jo mateix ho estem fent, utilitzant els molts dèbils recursos que tenim, evidentment, doncs, certs contactes a nivell de Nacions Unides o amb alguns països mediterranis, per exemple, el Marroc, d'una manera especial.

Però, després, el que hem fet sobretot és una cosa molt important també, que és no fer electoralisme en això. És a dir, no apuntar-nos a allò que pot ser simpàtic i, en canvi, dir les coses pel seu nom i tal com són. I per ocupar-nos, a més, per tot el que hi ha entorn d'això, per exemple, no únicament el tema de la guerra, que se'ns escapa totalment, sinó que també se'ns escapa, però que potser hi podem fer alguna més, que és el gran risc que hi ha de la divisió dintre de la Unió Europea, que aquí potser podem fer alguna coseta més –alguna coseta més.

Un altre gran problema que hi ha que és el trencament, la ruptura que hi ha en això que n'havíem dit fins ara –i no sé ho podem seguir dient– l'Occident, per tant, la ruptura entre els Estats Units i Europa, la qual cosa evidentment seria dolenta. I fins i tot hi ha una altra ruptura que és la que hi pugui haver entre els Estats Units i les Nacions Unides, tot això significaria en realitat la ruptura, l'exclusió, l'esclat del sistema de seguretat que al món s'havia donat després de la Segona Guerra Mundial.

D'això en som perfectament conscients i en allò que nosaltres podem sense, naturalment, fer-ne bandera política, electoral, i sense, diguem-ne, fer jocs de mans ni focs d'artificis, però almenys explicant amb el màxim que puguem de pedagogia en aquest sentit per no deixar-nos arrossegar a cap mena de plantejament radical en cap sentit. Això ho hem fet i ho seguirem fent.

El president

Moltes gràcies, honorable president.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre l'ús social del català (tram. 317-00549/06)

La següent pregunta la formula també al molt honorable president de la Generalitat l'il·lustre diputat senyor Josep-Lluís Carod-Rovira del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, que té la paraula.

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president. Em sent bé des d'aquí, senyor president? Gràcies.

El nostre Grup volia conèixer quina és la seva apreciació sobre l'actual ús social de la llengua catalana després de pràcticament un quart de segle d'oficialitat del català i de l'existència d'un govern nacionalista a la Generalitat.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Doncs simplement l'ús social de la llengua catalana ens preocupa, perquè així com en canvi en molts aspectes, que també són socials, perquè tot el que fa referència a ràdio, a televisió, tot el que fa referència a publicacions, tot el que fa referència a l'ús de la llengua a l'Administració, etcètera, això també és d'ús social, però sí que és cert que si s'entén per ús social, diguem-ne, l'ús directament entre els ciutadans, entenem que el progrés que hi ha hagut no ha estat suficient i que en alguns sectors, fins i tot, ha reulat. Però bé, això degut a molts motius, que no fan al cas ara i que si de cas ja li contestaré a la segona part de la pregunta.

El president

Moltes gràcies, molt honorable president. Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Carod-Rovira

Gràcies, senyor president. Crec que estem vivint aquestes darreres setmanes una situació d'alarma, de preocupació en alguns sectors de la societat catalana –fixi's que dic alguns–, fins i tot d'un cert pessimisme davant la presència real de l'ús social de la llengua catalana. Sobretot, crec que nosaltres no podem fer veure que no sabem què és el que passa. Estem en una situació en la qual mai com ara al llarg de la història tanta gent havia entès la llengua catalana, però també mai com ara al llarg de la història havia tingut un ús social amb uns percentatges tan baixos proporcionals al pes de la població que tenim.

Com diuen els experts, per exemple, en l'àmbit escolar resulta que potser hem guanyat l'aula, però hem perdut el pati. Potser hem guanyat l'oficialitat de l'ensenyament, però hem perdut una certa espontaneïtat del català com a llengua viva, i podem fer un cas relatiu a les enquestes, sobretot aquests últims dies, perquè certes enquestes no tenen un nivell gaire elevat de credibilitat.

De fet, fa tot l'efecte, com ens comentava no fa gaire una immigrant equatoriana, que el català s'ha anat convertint, per desgràcia, davant certs sectors de la societat, en un idioma antipàtic, poc atractiu, amb la percepció de ser vist com a obligatori en el mateix territori, en el mateix país, cosa que no passaria en cap altre lloc del món, i alguns deien que fins i tot no els deixaven ser catalans quan per exemple s'anaven a matricular de cursos públics de català i es trobaven amb uns quants centenars de persones que ja no es podien matricular perquè hi havia molta més demanda que no pas oferta.

Avui veiem com és la bona gent que tira endavant la presència al català en determinats àmbits, però veiem com, en canvi, allò que no depèn de la bona gent, que és el català com a llengua moderna a les indústries de la cultura, el català a l'etiquetatge no artesanal, el català realment en els productes de masses al mercat i de l'Administració de Justícia, massa sovint és encara en el propi país una llengua despenalitzada i, en alguns casos, marginal.

Aquí fa falta també, senyor president, l'exemple públic dels càrrecs públics capaços de parlar català...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Carod-Rovira

...a Sitges, a ESADE i a tot arreu. Potser fan falta altres lleis i probablement altres governants que es creguin la llengua i se l'estimin. Potser que no ens preocupi tant i ens ocupi més...

El president

Senyor diputat, moltes gràcies. Té la paraula, molt honorable president.

El president de la Generalitat

Segurament que és un tema per no ser resolt amb preguntes i respostes de dos minuts i mig, no? I menys amb, diguem-ne, aquesta mica de connotació que gairebé, doncs, sembla que és inevitable que alguns hi posin connotació de tipus partidista i de tipus polític, perquè la cosa és massa seriosa.

Miri, de fet, des de molts punts de vista hi ha hagut un progrés, i de la mateixa manera que vostè diu que no podem silenciar el que no va bé, no hem de silenciar el que va bé, perquè naturalment des d'una perspectiva partidista i una miqueta sectària de vegades resulta que allò que va bé se silencia i aleshores l'únic que li fa il·lusió a determinada gent és anar gratant les ferides i parlar que això no va bé... I és veritat que hi ha coses no van bé, però hem millorat molt en premsa comarcal, hem millorat molt en emissores de ràdio en català en els últims quatre anys, del 39% al 48%; hem millorat molt en..., hem millorat en la retolació comercial, per exemple en les grans superfícies –el 80% de la retolació de les grans superfícies s'adapta a la llei, que no vol dir que sigui tota en català, dic que s'adapta a la llei, i la llei que es va aprovar fa uns anys, no? Hem millorat poc, perquè naturalment estàvem a zero, però hem millorat en documents notariais del 3 al 10%; hem millorat en documents judicials del 2 al 12%; hem millorat –i no és mèrit de la Llei– en premsa nacional, del 8% al 25%; hem millorat, fins i tot, en qüestions –les més difícils– d'etiquetatge, encara que d'una manera, diguem-ne, lenta.

I aquí el que demano és que la gent en comptes de simplement..., o alguns sectors..., hi ha sectors que es complauen en el pessimisme, a rascar-se les ferides, a furgar-se al mal, doncs, en fi, amb això tinguin en compte que tot el que es faci serà un progrés lent, perquè natu-

ralment lluitem en una situació –fins i tot demogràfica– difícil, i en la qual finalment el tema no serà només lingüístic, sinó que hi ha el tema de concepte de crisi de perspectiva de futur de país que puguem oferir a la gent, i en això estem treballant. I jo crec, jo segueixo tenint fe que en això aconseguirem donar-hi el tom, però sí que reconec que en aquests moments hi ha dificultats. Perquè, escolti, vostè diu: «No ha de ser només la bona gent.» Hi ha coses que només pot fer la bona gent, és a dir la gent...»

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

L'Administració, les lleis, el Parlament, els governs, l'oposició no ho poden fer, ho ha de fer la gent si està convençuda de la necessitat de defensar la pròpia llengua.

El president

Moltes gràcies.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre quina valoració fa de la posició conjunta de la Unió Europea envers la crisi de l'Iraq (tram. 317-00551/06)

La següent pregunta que es formula també al president de la Generalitat, la formula l'excel·lentíssim senyor Alberto Fernández Díaz del Grup Parlamentari Popular, que té la paraula.

El Sr. Fernández Díaz

Sí, senyor president. Com valora la posició conjunta del Consell Europeu de Brusselles sobre la crisi d'Iraq?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Jo ho valoro bé, i per això concretament Convergència i Unió va votar al Congrés dels Diputats, el que passa és que entenem que després el president Aznar, en la seva actuació, no s'ha ajustat exactament al que va ser la lletra i l'esperit d'aquella votació.

El president

Moltes gràcies. Senyor diputat té la paraula.

El Sr. Fernández Díaz

Sí, senyor president. Les conclusions del Consell Europeu de Brusselles han demostrat diverses coses: la primera, que l'objectiu de la Unió Europea respecte a l'Iraq és el desarmament total i efectiu, d'acord amb les resolucions de les Nacions Unides. La segona, que Europa no renuncia a tenir iniciativa pròpia, que Europa no renuncia a tenir una posició pròpia a l'hora,

d'una banda, d'exigir aquest desarmament i de l'altra de donar compliment a aquestes resolucions amb què el Consell Europeu es va pronunciar. I el que és més important, malgrat tot allò que podia semblar inicialment, ho ha fet per unanimitat; tota la Unió Europea ha votat conjuntament una mateixa resolució, tots els governs europeus, també l'espanyol, també el Govern d'Espanya, també el Govern del Partit Popular, perquè tots coincidien, tots coincidim que la guerra no és inevitable, perquè ningú ho pot desitjar, cap ésser humà pot desitjar la guerra i perquè la pau és possible.

I això és el que varem votar tots plegats al Consell Europeu, i això hauria de ser lògic, també, que tots ho penséssim, també, al Congrés dels Diputats i en aquest Parlament de Catalunya, i malauradament això no està essent d'aquesta forma, i ho és perquè a Catalunya i a tota Espanya hi ha un partit socialista que en aquests moments està posant més l'accent, no pas en un discurs de la coherència a favor de la pau, sinó que està posant el discurs de fer electoralisme i de distorsionar aquest sentiment, aquest anhel absolutament majoritari i unànim de la nostra societat catalana i espanyola a favor de la pau.

Perquè hi ha un partit socialista que prefereix deixar sol el Partit Popular (*remor de veus*) que no pas afegir-se a aquest consens europeu. I per això, senyor president, jo li demano a vostè que no faci de socialista, que faci de president del Govern i de la federació nacionalista (*remor de veus*), que continuï en aquesta línia de donar suport a les... a aquestes resolucions del Consell Europeu perquè probablement hi ha un partit socialista que es troba molt còmode intentant deixar sol el Partit Popular, però no intentaran deixar sol el senyor Tony Blair a la Internacional Socialista, si fossin coherents farien el mateix, i per això vostè, que li he sentit dir coses molt sensates i molt assenyades –també, malauradament, hem sentit coses molt absurdes i molt allunyades de la realitat a alguns membres del partit i el seu Govern–, el que li demano és que continuï en aquesta línia que vostè abans acaba de defensar...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Díaz

...acabo, senyor president–, que quan els Estats Units i Europa actuen conjuntament en favor de la pau i la seguretat, la pau i la seguretat surten enfortides...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fernández Díaz

...surten garantides perquè pau i seguretat és l'objectiu de tothom.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Bé, escolti, jo..., els socialistes ja contestaran els socialistes, i jo, als socialistes, ja els he contestat i ja els he dit a més que no em volia anar a fer la foto, perquè, doncs, amb el senyor Maragall mai no se sap després quin ús es fa d'una foto, entenen? Per tant... (*Rialles.*) No, és clar, vull dir... Això de servir per a foto de calendari no va amb mi, saben? (*Rialles.*) O sigui que el senyor Maragall més val que es faci la foto amb algú altre. Bé. Aleshores..., als socialistes ja els he contestat, no?

Bé. Aleshores, quant a vostè, jo el que els vull dir és el següent: nosaltres vam votar aquesta Resolució. En canvi, després, quan s'ha tornat a votar al Congrés de Diputats, no hem pogut votar amb el Partit Popular. Per què? Perquè tot això que vostè diu no encaixa amb el que ha passat. És a dir, es va votar la Resolució, però després el president del Govern s'ha llançat en una línia que potser, des d'un punt de vista estrictament formal, pot defensar-la, però, des d'un punt de vista polític evident, no és la que va inspirar el vot nostre –i també crec que deu ser el vot del PP. I hauria pogut, i crec que hauria hagut d'inspirar el vot del PSOE, en el sentit de fer nostra, absolutament nostra, la Resolució europea.

Perquè amb la Resolució europea hi seguim estant d'acord, el que passa és que, per desgràcia, s'ha trencat aquella unitat que va ser molt fràgil, que es va produir concretament el dia... –no sé quin dia..., fa deu o dotze dies–, però nosaltres seguim estant amb allò: «Ens comprometem que les Nacions Unides siguin el centre de l'ordre internacional. Reconeixem que la responsabilitat fonamental per tractar el desarmament iraquí correspon al Consell de Seguretat. El desarmament total i efectiu, etcètera. La guerra no és inevitable, la força hauria d'usar-se com a última instància, etcètera.»

També és cert que la Resolució deia: «Tanmateix les inspeccions no poden continuar-se de forma indefinida sense la plena cooperació iraquiana. Iraq té una última possibilitat de solucionar passivament la crisi, etcètera.» Amb això, nosaltres hi estàvem i hi seguim estant, i el que passa és que les coses, cada vegada més, van per un camí, diguem-ne, preocupant.

Nosaltres, mínimament, ja ho he dit abans, amb tot allò que està al nostre abast, si més no fent pedagogia sobre el nostre país –això sí que ho podem fer sempre–, doncs, hem de defensar tant com puguem la unitat de la Unió Europea, que està en perill –era un bé preciós que havíem aconseguit–, hem de mirar que no es trenqui, diguem-ne, la relació dels països occidentals, Estats Units i Europa, o que no es malmeti molt dintre les Nacions Unides, i que, per tant, doncs...

El president

Senyor president....

El president de la Generalitat

...aquest sistema que havíem aconseguit de seguretat mundial no es converteixi en no-res.

El president

Moltes gràcies.

Pregunta al president de la Generalitat sobre quina opinió té de la situació política i social de Catalunya i dels esdeveniments previstos per a les setmanes vinentes (tram. 317-00556/06)

La següent pregunta, la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds, l'il·lustre diputat senyor Rafael Ribó, que té la paraula.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor Pujol, vostè està informadíssim de l'enrenou que hi ha a l'entorn de les enquestes pagades amb diner públic: que s'han retallat enquestes quan hi havien preguntes amb resposta de l'opinió pública crítica amb el Govern; que s'han ocultat enquestes –ha arribat al Parlament, fa hores, una enquesta de l'any 98, quatre anys i mig de retard–; que s'han canviat les valoracions dels líders, s'ha decidit que al calendari no hi sortís el senyor Duran i Lleida, que és el que volia la gent, sinó que hi sortís el senyor Mas, segons l'enquesta que vostès han manipulat, per exemple.

Bé. El senyor Puig, aquest matí, ens ha dit que això eren errors, omissions, retards... Algú és responsable d'això en el Govern? Siguí per negligència o per inútil, algú n'és el responsable?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Que bo que em faci aquesta pregunta, no? (*Veus de fons.*) Sí, sí, li ho agraeixo, perquè la responsabilitat de tot el que passa a la Generalitat, i més si té alguna cosa a veure amb el Departament de Presidència, és meua. I, per tant, és bo que jo li pugui dir que...

Bé. He mirat això, cosa que, efectivament, no n'estava al corrent, però ho he mirat i li puc dir amb detall el que ha passat. I el que puc dir és que les errades que hi ha hagut alteren mínimament, es pot dir que imperceptiblement, els resultats.

I també li puc dir, i això és el més important de tot, que s'han pres les mesures necessàries perquè no es repeteixi, entre les quals –li ho he de dir– no hi ha prevista cap dimissió. (*Remor de veus.*)

El president

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Ribó i Massó

Senyor president, no vulgui actuar d'escut humà. Vostè hauria d'entendre que és, malgrat el tema, greu enganyar la ciutadania, greu enviar al registre públic enquestes

manipulades i és greu enganyar el Parlament de Catalunya, fer-ho com una acció sistemàtica, perquè no parlem d'una, ni de dues, ni de tres enquestes; sistemàticament enganyar el Parlament de Catalunya és greu. I això, a qualsevol democràcia, senyor Pujol, a qualsevol democràcia d'aquestes que vostè es vanta de conèixer, significa, elementalment, assumir responsabilitats, fins i tot per inútil –fins i tot per inútil.

Perquè vostès saben perfectament que quan es fa un engany tan reiterat com això, ens podem qüestionar altres coses si també són objecte del mateix engany. I enganyar-se sobre el que diu l'opinió pública..., és que, a més, és ridícul, perquè l'opinió pública ja ho ha dit, o sigui, pensar-se que vostès canviaran l'opinió pública canviant els resultats que ha donat l'opinió pública, això és absolutament ridícul.

Sigui seriós com vostè és i afronti de cara que en el seu Govern, en el Departament de Presidència –que aquest matí ha estat desaparegut en la interpellació que hi ha hagut, ha vingut el senyor Puig–, al Departament de Presidència, el conseller de Presidència, senyor Mas, assumeixi ell o qui sigui, sobretot ell, que tingui aquesta responsabilitat, el que en política se'n diu senzillament «donar comptes de l'acció». Són diners públics, són cambres democràtiques, s'ha manipulat aquesta gent i a tota la gent que ens escolta, i ho han fet diverses vegades.

Gràcies, president.

El president

Gràcies a vostè, senyor diputat. Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Vull dir..., a més, té tota la raó. Si algú hagués de plegar, que ja li dic que crec que no, ho hauria de fer per inútil o per «tonto», no per res més. Perquè, és clar, vejам, quines alteracions hi ha hagut? Sí, home sí..., doncs que donava una valoració a l'enquesta del 6,2, d'en Mas, i les dades que es van enviar al Parlament deien 6,2; la d'en Maragall passava del 6,7 al 6,6, i la d'en Duran, del 6,4 al 6,3. I aquest..., i potser no s'alterava ni el rànquing..., jo crec que trobaria molt absurd que algú hagués fet aquests canvis mínims, d'una dècima i sense alterar el rànquing, pensant que afavorien algú; evidentment, no afavorien ningú.

Per tant, més que preocupar-me del perquè d'uns canvis mínims, ho repeteixo, d'una dècima de fa tres anys, i que, per tant, estava molt i molt i molt lluny de les eleccions i de prendre segons quines decisions importants de cara a les eleccions, del que em preocupo és que ara, aquestes errades, que vostè té raó són més «tontes» que altra cosa, però que ho són, aquestes errades, que ho són, i que assumeixo perquè, escolti, jo no sóc un escut humà, sóc el president, i el president assumeix la responsabilitat, i quan són coses que afecten la Presidència de la Generalitat, les assumeix més encara.

Bé. Doncs, aquestes errades d'aquest tipus les assumeixo, per mínimes que siguin, i el que dic és que això no tornarà a passar, d'això sí que en dono..., d'això sí que en dono –no tornarà a passar– garantia. (*Remor de veus.*)

El president

Moltes gràcies, honorable president.

— Pregunta al president de la Generalitat sobre la introducció de les tecnologies de la informació i la comunicació (TIC) en l'ensenyament (tram. 317-00558/06)

La següent pregunta, la formula l'il·lustre diputat Antoni Castellà, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que té la paraula.

El Sr. Castellà i Clavé

Gràcies, senyor president. Molt honorable president, els canvis que s'han produït amb la introducció de les noves tecnologies de la informació i del coneixement suposen, més que una simple revolució tècnica, la completa transformació d'allò a través del qual la humanitat capta el món que l'envolta i que la percepció verifica i expressa.

Senyor president, des del Grup de Convergència i Unió pensem que, per avançar en la capacitat socialitzadora de les TIC, hem de desenvolupar una formulació política que evidentment tingui present les necessitats de la societat. Assistim, doncs, a canvis que estan transformant aspectes fonamentals de la societat que sempre han estat presents en el desenvolupament integral de les persones, com ara les oportunitats econòmiques, les llibertats polítiques, les forces socials, l'efectivitat de les administracions o els sistemes d'educació.

És en aquest últim àmbit, l'ensenyament, que el Grup de Convergència i Unió considera prioritària i estratègica la utilització de les TIC en el desenvolupament dels sistemes d'educació del nostre país. I és en aquest sentit, honorable president, que li volem preguntar sobre les prioritats del Govern sobre la introducció de les TIC a l'ensenyament.

Gràcies, senyor president.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula, molt honorable president.

El president de la Generalitat

Bé. Efectivament, això, la introducció de les tecnologies de la informació i de la comunicació a l'ensenyament és una opció de futur, una aposta de futur absolutament essencial que el Govern de la Generalitat ja va agafar fa molts anys, i el primer va ser amb allò que se'n va dir el PIE, que vol dir «Programa d'informàtica educativa», exactament, fa deu, dotze, tretze o catorze anys, fa molts anys. I això ha fet possible que, per exemple, l'any 99, nosaltres, ja, tots els centres els tinguéssim connectats a Internet a través de la xarxa digital de serveis integrats; això, per una banda.

Però, ja més recentment cap aquí, el que li puc dir és que, a finals del mes d'abril, totes les escoles i serveis educatius públics de Catalunya estaran connectats a Internet amb banda ampla; actualment ja n'hi ha 1.523 centres públics que tenen la instal·lació amb ADSL.

Si comparem amb altres països, per exemple..., bé, concretament amb la Unió Europea, en general, no?, centres amb accés a Internet: Catalunya, el 98,5%; al conjunt de la Unió Europea, el 89%; centres connectats amb xarxa local: 83 contra el 47, i els centres amb pàgina web: el 51 contra el 44.

Bé. Això, que veig que suscita menys interès per part del Parlament que altres coses que estan molt més lluny de nosaltres, perquè això sí que depèn de nosaltres i aquí sí que complim al cent per cent el que és la nostra obligació, amb això el que els volia dir és que, per exemple, en aquests moments, nosaltres tenim la relació d'alumnes per ordinador és de les més altes d'Europa: 16, concretament a primer ensenyament; 15, a segon ensenyament. A primer ensenyament només ens superen els finlandesos i els luxemburguesos, i a segon ensenyament, aquests mateixos, i, a més, també Irlanda.

Els volia dir que, a més, aquest no és un problema, diguem-ne, només de presència a tot arreu, o sigui quantitativa, sinó qualitativa. Tant és així, concretament, que el portal educatiu Edu365.com, del Departament d'Ensenyament, concretament, ha rebut distincions importants, internacionals; per exemple, la distinció de qualitat e-Governement Label de la Comissió Europea, concretament, el novembre del 2001.

I ara també, concretament, hem estat finalistes, no hem guanyat, dels Stockholm's Nobel Prize per a la societat de la informàtica. I, després, concretament, en canvi, sí... —i ara haurem d'anar, precisament, algú haurà d'anar a Sant Francisco a buscar-ho, doncs—, el premi que ens ha donat també l'Academic Council Members, precisament, per la modernitat i per l'efectivitat d'aquest sistema que ha estat creat de dalt a baix, concretament, aquí a Catalunya.

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...a part d'això, hi ha...

El president

Moltes gràcies. Senyor diputat, no vol replicar? (*Pausa.*) Voldria fer avinent a les senyores i als senyors diputats que, a petició de l'il·lustre diputat senyor Francesc Boya, han estat retirades les preguntes presentades pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, que figuren amb els números 18, 19 i 20, i que també, a petició de la il·lustre diputada senyora Carme Figueiras, ha sigut, també, retirat el punt número 12.

— Pregunta al Consell Executiu sobre els resultats del Pla de xoc d'habitatge i sòl del Departament de Política Territorial i Obres Públiques relatiu a l'habitatge protegit (tram. 310-00350/06)

Passem, per tant, ara a les preguntes al Consell Executiu: primer, la que formula l'il·lustre diputat senyor Robert Edgardo Labandera, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, sobre els resultats del

Pla de xoc d'habitatge i del sòl del Departament de Política Territorial i Obres Públiques relatiu a l'habitatge protegit, que té la paraula. (*Remor de veus.*)

Esperi's un segon, senyor diputat.

(*Persisteix la remor de veus.*) Prego a les senyores i als senyors diputats i als consellers corresponents que facin silenci! (*Pausa.*)

Pot començar, senyor diputat.

El Sr. Labandera i Ganachipi

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, l'any 2000 se'ns va presentar el Pla de xoc d'habitatge i sòl del Departament de Política Territorial i Obres Públiques per part de l'anterior conseller, i hi havia una sèrie d'objectius —que jo recordo en aquests moments, senyor conseller, bàsicament per centrar la meua pregunta— en què es parlava de la construcció, de la promoció de quaranta-dos mil habitatges protegits en el període 2000-2003, entre tots els agents, tots els actors, dels quals deu mil eren, o foren o s'haurien de fer promoguts directament per l'Incasol.

Quins són els resultats d'aquests objectius, senyor conseller?

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula, senyor conseller.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Sí, moltes gràcies, senyor president. Gràcies, senyor diputat. Sí, el Pla de xoc de l'any 2000, que preveia unes actuacions per part del Govern entre els anys 2000 i 2003, en concret, dintre de la previsió de desenvolupar en alguns dels diferents règims de protecció pública un total de 41.932 habitatges, la Generalitat va fer una previsió, a través de l'Institut Català del Sòl, de promoure 10.651 habitatges, dins d'aquest període, i, per tant, amb finalització durant aquest període, al llarg d'aquest any, de desenvolupar i d'iniciar, doncs, 10.651 habitatges, dels quals, la previsió de desenvolupar habitatge en règim de lloguer a càrrec de la promoció directa de l'Institut Català del Sòl era de 1.865 amb destinació jove.

Bé. Doncs, contestant la seva pregunta li puc dir que els objectius de 10.651 habitatges promoguts per l'Institut Català del Sòl i de 1.865 habitatges en règim de lloguer destinats a joves, es compliran dins d'aquest termini.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller. Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Labandera i Ganachipi

Sí... Senyor conseller, aquesta resposta que es compliran dins d'aquest termini, realment no és la resposta que jo esperava de vostè, donat que vostè és donat a enviar xifres, a publicar xifres i a dir xifres. Per exemple, tinc un document, que va presentar vostè ahir, amb

el senyor conseller en cap, en què parlen d'alguns resultats d'aquestes promocions. En tot cas, us haig de dir que les xifres que vosaltres faciliteu, que facilita el seu Departament, sumades a les de la compareixença d'ahir, donen que, en matèria de promoció pública de l'habitatge, no s'ha arribat al 47% dels resultats objectius que us havíeu plantejat.

I això denota, senyor conseller, una cosa que hem denunciat en aquesta cambra més d'una vegada: aquest és un pla de xoc que no té els instruments suficients perquè pugui ser exercitat, és un instrument del tot insuficient –del tot insuficient–, i el Govern, senyor conseller, no està posant les mesures perquè funcioni. És cert que no ha acabat el 2003, però difícilment –difícilment–, sense mesures complementàries, aquest Pla es pugui complir.

I aquestes xifres són exactament 24.331 habitatges de protecció oficial entre l'any 98, 99, 2000, 2001 i 2002. I a mi em surt que, evidentment..., això, el 47% dels objectius –el 47% dels objectius.

Si anem al tema, senyor conseller, vinculat a la promoció pública de reserves estratègiques de sòl, li torno a repetir que també estaven incloses en aquest Pla i que estan vinculades a la promoció pública..., que només heu finançat, de les 9.241 actuacions previstes, de 9.241, 90, senyor conseller...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Labandera Ganachipi

...per tant, torna a ser insuficient la seva resposta.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor diputat. Senyor conseller té la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies, senyor president. Miri, senyor diputat, en aquests moments l'Institut Català del Sòl ja ha acabat pràcticament més de 3.000 habitatges, és a dir, concretament 2.922 habitatges ja acabats i entregats; en té més de 2.628, exactament, en execució d'obres; 1.159 pendents ja d'adjudicar i, per tant, de començar les obres al llarg d'aquests propers mesos, i 3.590 en fase ja d'últimació del que són els projectes tant des d'un punt de vista constructiu com des d'un punt de vista de desenvolupament del sòl. Això fa un total de 10.299 habitatges, més 350 més que estan en aquests moments en fase de negociació amb convenis amb altres ajuntaments. Per tant, dintre de les previsions d'iniciar 10.651 habitatges, la Generalitat complirà els seus objectius.

En règim de lloguer també li puc dir el mateix: 690 ja acabats o acabant-se de construir, 355 pendents d'adjudicar i 1.121 acabant ja tots els tràmits per poder començar les obres al llarg d'aquest any. Per tant, superarem amb escreix els 1.865 destinats... El Govern compleix.

La iniciativa privada, per situació del mercat, i, li ho haig de dir, els ajuntaments també, algun dels quals ha abandonat una línia que durant molts anys van desenvolupar molts ajuntaments, de promoció pública, són els que no han tirat endavant també alguns dels seus deures en el camp de la promoció pública i en el camp del sòl; què li haig de dir?, no li recordaré l'actuació de molts municipis, que vostè coneix molt bé, en el camp del sòl, mentre la Generalitat de Catalunya aquest any està urbanitzant 240 noves hectàrees de sòl per urbanitzar.

I per acabar...

El president

Senyor conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

...l'Ajuntament que vostè bé coneix, senyor president, de Vilafranca, ens diu que no fem més promoció pública, que ja estem fent massa promoció pública, la Generalitat de Catalunya, en el seu municipi, i el coneix molt bé.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies a vostè, senyor conseller.

Pregunta al Consell Executiu sobre els propòsits de capteniment del Departament de Política Territorial i Obres Públiques relatiu al foment de l'habitatge de lloguer (tram. 310-00351/06)

La següent pregunta, també la formula l'il·lustre diputat senyor Roberto Edgardo Labandera, també al mateix conseller, l'honorable senyor Felip Puig, sobre els propòsits de capteniment del Departament de Política Territorial i Obres Públiques relatiu al foment de l'habitatge de lloguer.

Té la paraula, senyor diputat.

El Sr. Labandera Ganachipi

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, anem ara al tema del lloguer i deixem Vilafranca que allà hi ha un grup per..., està representat el seu grup polític, per cert, en minoria, i ja hauria de fer les preguntes que no fa al ple municipal...

En tot cas, jo aquí li vinc a demanar que vostè respongui per l'acció política del Govern de la Generalitat, o, millor dit, en matèria de política d'habitatge, la insuficient política del seu Govern.

El tema de lloguer. El tema de lloguer, home, amb 1.865 habitatges –1.865 habitatges– en quatre anys..., és una xifra evidentment molt escassa; ja li ho vam dir en el seu dia. Però és que vostè, amb les xifres que dona públicament, ara explica aquí que segurament compliran els terminis, però acaba de lliurar una pregunta, un altre grup d'aquest Parlament, que parla que han fet 900 habitatges.

Primer les dóna malament, maquillades, hàbit que es veu que és del Govern, maquillar les xifres, maquillar les enquestes, a l'igual, fent un símil, del que fa el seu conseller en cap, però després em diu, senyor conseller, que les xifres aquestes..., promet unes xifres que no es compliran.

Jo, de totes formes, li vull demanar concretament en el foment de l'habitatge de lloguer, no només els 1.865 habitatges «de marres», sinó en el foment de l'habitatge de lloguer que fa el Govern de la Generalitat.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Senyor conseller, té vostè la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Sí, ja li he comentat, senyor diputat, que el Govern va impulsar l'any 2000 un pla de xoc que contemplava la promoció directa de 10.651 habitatges, dels quals 1.865 eren en règim de lloguer.

Estem acabant aquest Pla de xoc, que complirem dins d'aquest any, però ja en el marc del Pla català de l'habitatge per al període 2002-2007 impulsem noves mesures, entre les quals ens proposem potenciar d'una manera molt clara, amb diferents programes i amb diferents iniciatives, l'habitatge de lloguer, entre les quals destaca la promoció d'habitatges en règim de lloguer protegits, també la intervenció en el mercat immobiliari i, per tant, de facilitar la posta a disposició en el mercat d'habitatges de lloguer per part dels propietaris, així com també intervenir en el mercat secundari adquirint pisos i conveniant amb els ajuntaments la seva disponibilitat en règim de lloguer a molts ciutadans.

Aquestes són les prioritats que durant els propers anys, en el marc del Pla català de l'habitatge impulsarem des del Govern de la Generalitat.

El president

Gràcies, senyor conseller. Senyor diputat, en torn de rèplica...

El Sr. Labandera Ganachipi

Sí. Vostè respon, senyor conseller... *(Pausa.)* Vostè respon, senyor conseller, amb relació a les xifres, i, li ho torno a dir, amb relació a les xifres, a aquestes pobríssimes xifres d'objectius del Pla de xoc en matèria de lloguer.

Jo li recordaré una cosa: sap vostè quants habitatges de lloguer per a joves ha fet promoguts directament per l'Incasol en quatre anys, més ben dit, entre el 1998 i el 2002? La seva xifra, per a joves, eh?, 126. Sap vostè quants n'ha fet exclusivament l'Ajuntament de Barcelona? 413, tres vegades i mitjà més. *(Pausa.)* Sí, senyora consellera, no faci així amb el cap que és veritat. Els ajuntaments són els únics que creuen en el tema de l'habitatge de lloguer. La Generalitat fa això: 126 pisos, en cinc anys, de lloguer per a joves: Vostès no creuen en la política de lloguer, senyor conseller, no hi creuen. Però, a més a més, no es tracta de produir, no es tracta

de fer exclusivament producció d'habitatge de lloguer, es tracta de dir: mesures fiscals –se les ha oblidades–, mesures administratives –se les ha oblidades–...

El president

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

El Sr. Labandera Ganachipi

Això no és fer política de lloguer, senyor conseller.

El president

Moltes gràcies. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Miri, em sembla, senyor diputat, que, les xifres, les mirem com a cadascú, suposo, li interessa, però jo li recomano que modifiqui la visió de les respostes que jo li dono.

Fa molts pocs dies li hem pogut demostrar que la Generalitat en els darrers cinc anys ha construït el doble, ha promogut ella mateixa, sola, el doble d'habitatges en règim de lloguer que la totalitat dels ajuntaments de Catalunya. I nosaltres continuarem amb aquesta línia. En el Pla que varem presentar precisament ahir amb el conseller en cap, ja anunciem que promourem cada any 2.050 habitatges en règim de lloguer protegits; ens proposem intervenir en el mercat a través de la garantia d'Adigsa, l'empresa immobiliària de la Generalitat, amb un parc de 9.000 habitatges que entrin en el sector i en el mercat de lloguer; així com també comprar un «cupó» de 300 habitatges per destinar-los també en règim de lloguer. I estem proposant mesures fiscals perquè també es penalitzi l'habitatge buit o al mateix temps es promoció i es potenciï més l'habitatge de lloguer per part de la iniciativa privada i per les polítiques econòmiques i fiscals.

Però, escolti'm, també, més enllà de les grans declaracions, jo li prego que la propera vegada que ajuntaments importants, per cert, socialistes, promoguin habitatge residencial, doncs, per exemple, en un sector molt proper a aquí, de 2.400 habitatges nous que s'han promogut al sector de Diagonal Mar, doncs, que en promoguem algun de protecció oficial –zero; 2.400, zero de protecció oficial–, i, evidentment, els lloguers que ha promoció, suposo, el Partit que li dóna suport *(sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció)*, a 300.000 mil pessetes...

El president

Senyor diputat, perdó...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

...de lloguer al mes, que em sembla que no és el que necessita la ciutat.

Moltes gràcies.

El president

Senyor conseller, gràcies.

Pregunta al Consell Executiu sobre els resultats del Pla de xoc d'habitatge i sòl 2000 del Departament de Política Territorial i Obres Públiques relatiu als objectius establerts per al foment de l'habitatge (tram. 310-00352/06)

La següent pregunta, també la formula el mateix il·lustre senyor diputat, senyor Roberto Edgardo Labandera, i la formula, també, a l'honorable conseller senyor Felip Puig, sobre els resultats del Pla de xoc d'habitatge i sòl 2000 del Departament de Política Territorial i Obres Públiques relatiu als objectius establerts per al foment de l'habitatge.

Té la paraula, senyor conseller...

El Sr. Labandera Ganachipi

Gràcies...

(Veus de fons.)

El president

Perdó, senyor diputat.

El Sr. Labandera Ganachipi

Gràcies, senyor president.

El president

Suposo que ja m'ha entès.

El Sr. Labandera Ganachipi

Sí, sí... Gràcies, senyor president. En definitiva, senyor conseller, jo crec que nosaltres el que hem de fer respecte a la ciutadania, als votants i al Parlament de Catalunya és no entrar exclusivament en aquesta guerra de xifres, «jo he complert el que he promès», etcètera.

El problema és que la seva política no té ambició –la seva política no té ambició. Perquè si hi ha 65.000 llicències d'habitatges, que es van demanar l'any 2002, el que vostè va dir ahir en la roda de premsa és que s'havien fet..., d'aquests 65.000, 5.900 eren de protecció oficial. Per tant, estem per sota del 10%. Un de cada tres habitatges, senyor conseller, ha de ser un habitatge protegit, un de cada tres habitatges; el que diuen els experts, no ho diu el Partit Socialista ni el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, ho diuen els experts.

I vostè queda tan cofoi dient que sí, que ja està, que ja fa, que ja ha complert. I, per tant, el que fem és una operació que és enganyosa de cara a la població, que és exclusivament electoralista i que, a més a més, a vostè en diverses compareixences no li quadren les xifres –no li quadren les xifres.

Ara, jo me n'he anat a veure què fan les altres comunitats autònomes, senyor conseller. Vostè ahir anunciava que aquest any, 2003, es comprarien 1.300 habitatges per destinar-los al lloguer. Però és que l'any passat aquests 1.300 no els va complir. Diu vostè que no va complir..., només que el 52%. Per tant, vostè no està complint els objectius que ens planteja.

Però, en canvi, si anem a veure quant ha construït, per exemple, en protecció oficial Andalusia, Andalusia ha complert el 166% dels objectius que s'havia plantejat; havia plantejat un objectiu de 5.000 habitatges, com el seu, i, en canvi, en va fer 8.350. Si ens n'anem a veure l'adquisició d'habitatge existent, ens trobem que la Comunitat Valenciana va complir el 133% dels objectius; vostè només el 50%. I així podríem seguir.

Falta d'ambició en aquesta política, una política d'habitatge que el posa a les portes de la reprovació, que demà es discutirà, senyor conseller, i que realment el que ve a dir és que el seu Govern no té resposta per a la ciutadania i que el seu Govern hauria de fer un plantejament absolutament radical en aquesta política, i, per això, jo li demano que rectifiqui amb urgència, que convoqui les forces socials, que convoqui els agents privats i públics i que...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Labandera Ganachipi

...realment donem una resposta a la ciutadania en matèria d'habitatge.

Gràcies, senyor president.

El president

A vostè. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Senyor diputat, no se'n vagi tan lluny, perquè si se'n va cap a Andalusia segurament sentirà les veus que darrerament surten prop d'Andalusia, d'Extremadura, del que pensa el seu Partit sobre la sensibilitat i la política espanyola i la representació del país, que aquí també té importància –també té importància. Perquè nosaltres, quan anem, és a Madrid, a negociar amb el Govern, a aconseguir que es modifiqui el marc de la protecció oficial per fer possible que els objectius que se'ns marquen (*pausa*) i que tenim «cupos»..., s'aduguin més –no em distreguin– a la realitat del mercat immobiliari de Barcelona i la seva regió metropolitana. Perquè des de Madrid, amb les veus del senyor Ibarra, del PSOE, no s'han adonat encara que és molt diferent comprar habitatges en el mercat immobiliari a Barcelona i al seu voltant que no pas a Andalusia o que no pas a Extremadura.

Aquest és el problema que a vegades no s'aconsegueixen complir segons quins objectius que es fixen des de Madrid, on anem nosaltres i aconseguim, pactant, pactant a vegades amb vostès, a vegades amb el Partit Popular, que es modifiqui això, que s'incrementi el mòdul i que puguem continuar promovent l'habitatge en règim de lloguer.

I això és el que farem. Hem aconseguit que es modifiqui el mòdul en l'habitatge protegit de cara a l'any que ve i aquest any en més d'un 20, i continuarem treballant, un 30 i un 40%, perquè sigui possible que més famílies s'aduguin en aquest programa.

Ara bé, el que sí que ja li dic que no farem nosaltres és participar en aquest espectacle que el seu Partit, el PSC, Partit de la Subhasta Contínua, està promovent reiteradament. (*Remor de veus.*) S'han subhastat tot el sòl a les grans ciutats i ara ens cedeixen –ara ens cedeixen– els sòls d'equipaments perquè la Generalitat hi construeixi habitatge de lloguer.

I després, també, evidentment, en el que nosaltres no participarem mai és a dir el que no fem o a fer el que no diem. Nosaltres fem i diem que fem una política diversificada d'habitatge, que estem llançant dinou programes –dinou programes–, com els que vam presentar ahir, per promoure l'habitatge protegit i l'habitatge social, i continuarem treballant, de veritat, sense participar en aquest espectacle de subhasta de xifres d'habitatge, perquè la gent pugui accedir més fàcilment al seu habitatge.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

— Preguntes al Consell Executiu sobre l'advertiment de les greus anomalies del sistema de vigilància de la presó de Can Brians fet per la companyia Esse a la Direcció General de Serveis Penitenciaris i de Rehabilitació (tram 310-00364/06) i sobre si és cert que no va reforçar la seguretat de la presó de Can Brians malgrat les greus anomalies del sistema denunciades per la companyia Esse (tram. 310-00365/06)

La següent pregunta, la formula l'il·lustre diputat senyor Àlex Masllorens, del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'adreça a l'honorable senyora Núria de Gispert, consellera de Justícia i Interior, sobre l'advertiment de les greus anomalies del sistema de vigilància de la presó de Can Brians fet per la companyia Esse a la Direcció General de Serveis Penitenciaris i Rehabilitació.

Té la paraula l'il·lustre diputat.

El Sr. Masllorens i Escubós

Gràcies, senyor president. Voldria acumular les tres preguntes, amb el seu permís, amb el temps de què disposem, és a dir, amb la meitat del temps, perquè comprenc que l'altra meitat és per a l'honorable consellera.

En primer lloc, consellera, m'haurà de disculpar...

El president

Perdó, en podrà acumular dues només. Dues, sí.

El Sr. Masllorens i Escubós

Bé, en tot cas..., bé, d'acord. Honorable consellera, m'haurà de disculpar que faré una mica de política, i li ho dic perquè m'ha semblat entendre –potser ho he entès malament– que el president Pujol retreia que en el Parlament féssim política. Potser és que ho entès

malament, però, en tot cas, a mi em semblava que era una de les funcions que tenim els representants del poble d'aquí, de fer aquest control del Govern en aquest cas, i, per tant, això és el que hem de fer, i lògicament amb contingut polític en el control del Govern.

Quan vam formular les preguntes que avui estem aquí tractant, després d'algunes fugues que vostè recordarà, encara que en aquell moment no era consellera de Justícia i d'Interior, ho vam fer a la vista de diverses informacions, i ho vam fer, lògicament, en forma de preguntes. Jo avui, si no fos perquè estem ocupant aquest espai concret que és de preguntes al Govern –i així es diu–, més aviat m'atreiria a treure-li alguns d'aquests interrogants, perquè avui m'atreixo a dir que és cert que hi va haver una companyia, que era l'encarregada de la seguretat electrònica de la presó de Brians, que va advertir, abans de l'estiu del 2001, quan es van produir alguns d'aquests fets, la Direcció General de Serveis Penitenciaris i Rehabilitació de les greus anomalies en el sistema de vigilància i que va alertar dels perills de fuga real que existien.

També m'atreixo a dir que, a la vista de com van anar les coses, el Govern no va actuar davant d'aquest advertiment, i, més encara, que també hi va haver informes que no eren pròpiament d'aquesta companyia de seguretat, la qual cosa ja hauria estat, al nostre entendre, molt greu, sinó que, per part de la mateixa direcció del centre, es van reiterar alguns d'aquests informes, fins i tot perquè hi va haver algun intent de fuga, dies abans de la que finalment es van consumir –la més important i la que va donar punt a presentar aquestes preguntes–, es van produir aquests intents de fuga, i en aquell moment, fins i tot verbalment, hi ha constància que alguns dels directius del centre penitenciari de Brians li van dir a la directora general, que en aquell moment era present allà, que s'havien donat aquests intents i que hi havia perill que es reproduïssin, com efectivament va passar al cap de quatre dies.

La pregunta, doncs, tal com estava formulada, és si realment no es va fer cas d'aquests informes que existien per part del Govern.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'honorable consellera.

La consellera de Justícia i Interior (Sra. Núria de Gispert i Català)

Moltes gràcies, molt honorable president. Senyor diputat, amb caràcter general, les empreses que tenen el contracte de manteniment de la seguretat de les presons, el que fan és un informe anual o semestral, en funció de les necessitats, i és un informe que està pactat dins del contracte i en el qual estableixen quines són les mesures, els canvis que s'han de fer o les millores que, en algun cas, poden ser necessàries per als sistemes de seguretat. És, en general, un informe de seguiment amb els resultats de la revisió de tots els sistemes i de les actuacions fetes, i en cada informe es reflecteix l'estat de situació i, com en qualsevol sistema complex, com és el de la seguretat de les presons, es detallen aquelles dades de funcionament amb suggeriments de millora.

En cap cas van advertir d'un perill, en cap cas. I, a més a més, l'informe d'aquesta empresa obeïa una petició d'informe de la que aleshores era la Direcció General de Serveis Penitenciaris. La companyia encarregada de la seguretat electrònica del centre de Brians, el que va fer és recomanar, fer una sèrie de recomanacions relatives a la seguretat del centre penitenciari de Brians.

Per tant, de cap manera al·ludien a un perill imminent, de cap manera, ni imminent ni relatiu, sinó a unes necessitats que s'havien de fer per millorar el sistema penitenciari, tal com a ells els corresponia com empresa de manteniment i, per tant, com a empresa que tenia un contracte amb la Direcció General de Serveis Penitenciaris per assegurar el manteniment d'aquell centre penitenciari.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera. Senyor diputat, torn de rèplica...

El Sr. Masllorens i Escubós

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, naturalment, si vostè ho diu així, jo haig de suposar que és d'aquesta manera. També haig de dir que algunes fonts han dit –i públicament, a més a més– i han confirmat que, certament, aquests informes, que és obvi que es produeixen amb una certa regularitat, havien denunciat, poc temps abans, que hi havia dèficits estructurals de construcció i de seguretat perimetral.

De fet, aquesta mateixa pregunta se li va fer en un programa del Canal 33 a l'anterior conseller de Justícia, sobre si efectivament sabia que hi havia aquests informes, i ell va dir que a ell no li constava que s'haguessin produït aquests informes, cosa que d'alguna manera sorprenia, sobretot tenint en compte que són, com vostè diu, uns informes, unes informacions que es passen amb regularitat, i, per tant, a ell ni tan sols li constava, segons va dir en aquell moment, que hi haguessin els informes, ni tampoc que haguessin tingut aquest contingut del qual estem parlant, que, aparentment, podrien haver cridat l'atenció respecte d'alguns dèficits suplementaris que hi havia respecte del que puguin ser les informacions que es puguin anar produint d'una manera sovintejada.

Al mateix temps, jo li deia que hi havia hagut un intent de fuga uns dies abans, concretament un dimecres –després, la següent es va produir..., ja, la que efectivament es va produir va ser diumenge de la mateixa setmana–, i que hi va haver la directora general que es va personar, després d'aquest intent, en el centre penitenciari, i allà se la va informar no solament recordant-li el que deia el darrer informe de la companyia i de la mateixa direcció, sinó que hi havia hagut aquest intent i que se'n podia produir algun altre.

La qüestió que ens ha de preocupar, al meu entendre, senyora consellera, és si la situació que s'ha posat de manifest repetidament de problemes de seguretat, tant estructurals, com dèiem, com de seguretat perimetral..., continuen en aquest moment estant vigents i, per tant, la situació d'inseguretat continua sent possible, perquè això és el que realment ens ha d'amoïnar en aquest moment: que es puguin tornar a produir fugues com les que es van

produir, malgrat algunes despeses que s'han fet darrerament en seguretat, a instàncies d'aquesta mateixa cambra, però que no han estat totes, precisament, en les mateixes mesures que es posava de manifest que...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Masllorens i Escubós

...que mancaven. Gràcies, senyor president.

El president

A vostè. Senyora consellera, té la paraula.

La consellera de Justícia i Interior

Gràcies, president. Senyor diputat, jo repeteixo el que li he dit abans: l'informe d'aquesta empresa, el que recollia era un seguit de recomanacions, de suggeriments per optimitzar algunes de les mesures de seguretat electrònica existents. En cap cas l'informe utilitza en la seva redacció cap to «apremiant», ni l'existència d'anomalies greus, ni, per descomptat, fa cap referència a un perill imminent d'evasió. Per tant, és un informe que es fa semestral o anualment, que es fa en virtut d'un contracte de manteniment i que, a diferència d'altres informes que pot demanar i que, de fet, demana la Direcció General, que són auditories de la seguretat dels centres penitenciaris, doncs, aquest, les auditories demanades i els informes semestrals o anuals són els que serveixen perquè la Direcció General estableixi una prioritat quant a les obres de seguretat que s'han de fer als centres penitenciaris.

Però també li vull dir una altra cosa. Aquestes preguntes van venir, doncs, a conseqüència d'alguna de les fugues que van tenir lloc en els centres penitenciaris de Catalunya durant l'any 2001. Aquell any van haver-hi cinc fugues; l'any 2002 n'hi han hagut dues; l'any 2000, n'hi van haver vuit... Vull dir que sempre hi han fugues, perquè el risc de fuga és un concepte molt complex, i una gran part de la població reclusa que tenim a tots els centres penitenciaris a Catalunya, a Espanya, al nostre entorn europeu, una gran part d'aquesta població reclusa, el que pensa és «de quina manera puc fugir» i, per tant, busca qualsevol manera, tradicional i no tradicional, per fugir.

L'obligació de l'Administració penitenciària és intentar resoldre tots aquells problemes que hi puguin haver en matèria de seguretat, interna i externa, per evitar la fuga. I dic «interna i externa» perquè avui hem parlat només de les mesures de seguretat, però les internes són aquelles mesures de rehabilitació que donen esperança a la població reclusa per sortir en llibertat, i a vegades les mesures enduridores de l'anterior Codi penal, del del 95, fan que moltes d'aquestes persones perdin aquesta esperança i busquin molts més ressorts per fugir.

És cert que la nostra obligació es mantén la seguretat, interna i externa, i això és el que estem fent. I, de fet, hi ha un pla plurianual aprovat pel Govern de la Generalitat, ja iniciat l'any 2001 –ara, el 2002 i el 2003 es continuarà–, en el qual el que es fa és, a partir de la

revisió sistemàtica que es fa a tots els sistemes de seguiment, afegir-hi algunes altres mesures que fan molt més difícil la possible fuga dels centres penitenciaris.

El president

Moltes gràcies, senyora consellera.

Interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques per a barris que requereixen atenció especial (tram. 300-01028/06)

Acaba el termini de preguntes, i passem al novè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre les polítiques per a barris que requereixen una atenció especial. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel canvi, la presenta l'il·lustre diputat senyor Oriol NeHo, que té la paraula.

El Sr. NeHo i Colom

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyors diputats, que formen la reduïda però escollida companyia que tenim aquesta tarda... Senyor conseller, els darrers mesos es parla molt de la problemàtica d'habitatge: de l'esforç econòmic, cada vegada més elevat, que les famílies han de fer per tal de pagar-lo; de les dificultats que sectors socials molt extensos tenen per satisfer el dret constitucional a la casa; del retard consegüent en l'edat d'emancipació dels joves, etcètera.

El nostre Grup mateix va presentar en el darrer ple, com vostè sap, una proposició de llei amb mesures concretes per tal de paliar aquesta problemàtica: amb el foment del lloguer, amb l'habitatge protegit, amb la rehabilitació, amb el bon ús del parc construït... I el va interpellar respecte a la passivitat i els incompliments del Govern davant d'un problema que afecta, cada vegada de manera més directa, molts ciutadans.

Veig que ahir, senyor conseller, es va decidir a presentar a la premsa algunes mesures en aquesta matèria; a la premsa, no pas davant del Parlament, que és al lloc que la Llei li manava i que vostè ha incomplert. El Parlament continua esperant la Llei d'habitatge que vostè està obligat a presentar i que no ha presentat.

Voldríem avui cridar l'atenció de la cambra i, si fos possible, també la seva, senyor conseller, respecte a com l'evolució del sector immobiliari, combinat amb alguns altres factors, està transformant no només la possibilitat de les famílies d'accedir a l'habitatge, sinó també els nostres barris, les nostres ciutats; una transformació a què el seu Govern assisteix impassible i que a mitjà termini podria fer de les nostres ciutats àmbits menys segurs, menys cohesionats, més problemàtics.

Tots sabem que la possibilitat de triar habitatge està avui en funció de les rendes de les famílies. És per això que el mercat immobiliari actua alhora com dues coses, com a motor i com a filtre, en els desplaçaments territorials dels grups, no?, dels grups socials. Motor, per què motor? Perquè aquells amb més dificultats per accedir a habitatge es veuen obligats a desplaçar-se d'uns barris per anar cap als altres. Filtre, perquè aquells bar-

ris cap on es poden desplaçar són, com és lògic, aquells que tenen preus més baixos.

Tot això podria temperar-se, és clar, amb una política més activa per part del Govern, que permetés l'existència d'habitatge protegit i de lloguer en tota mena de municipis. Però, com sabem, aquesta política, simplement, no existeix; exactament el contrari d'allò que predica els seu eslògan: «Fets, i no paraules.» Aquí tenim paraules, paraules, paraules, però, de fets, ben pocs.

Quin és el resultat? Doncs, que la població amb menor poder adquisitiu i amb major demanda de serveis socials tendeix a concentrar-se en determinats barris. Quins són aquests barris? Doncs, aquells que, per raó de la seva inferior qualitat urbana –inferior respecte d'altres–, tenen els preus més baixos, i en particular aquells barris que, segons els experts, requereixen intervencions que en diuen «de rehabilitació especial».

Són molt nombrosos, aquests barris? Home, vegem-ho amb dades del seu mateix Departament, del Departament de Política Territorial i Obres Públiques, relatives a la regió metropolitana de Barcelona: el 7% de la superfície residencial, 180.000 habitatges, 400.000 ciutadans implicats. No res, com pot veure; una població que és l'equivalent a la de la província de Lleida.

Quins són, aquests barris? Són cascs antics, són polígons d'habitatge dels anys seixanta i setanta, àrees d'urbanització marginals, situades dins de la regió metropolitana, però també a fora de la regió metropolitana; una cinquantena de barris de tot Catalunya que no esmentarem, perquè no es tracta precisament d'estigmatitzar-los, però que tothom tots vostès, senyores i senyors diputats, poden tenir al cap. És aquí on es concentra la població amb menor capacitat adquisitiva i, en particular, és aquí on es concentra la nova immigració.

En aquests barris –atenció–, tot i la puja general de preus, els preus avui es troben estancats, i en ocasions fins i tot baixen. Baixen no només en termes reals, sinó en termes nominals, per a desesperació d'aquells que tenen en l'habitatge el seu únic patrimoni.

Deixin-me parlar-los d'un cas concret que vaig visitar fa pocs dies. Polígon d'habitatges dels anys setanta, molt millorat per l'acció dels ajuntaments i per la pugna dels veïns, habitat per gent treballadora, ja gran, la majoria procedent de la immigració dels anys seixanta i dels anys setanta. Tipologia: planta més quatre, sense ascensor, la típica que en aquell moment es permetia. El cinquè pis és, doncs, aquell que sempre queda buit i que es lloga o es ven més barat. Estant com estan les coses s'hi posen a viure no una família sinó dues, a vegades tres o a vegades propietaris sense escrúpols el lloguen a tant la peça. Resultat: els veïns del quart no hi poden viure, no hi poden viure perquè és molt molest, etcètera. Què fan? Venen, i en vendre venen de pressa, venen a preu més baix, amb això atrauen encara més població amb capacitat adquisitiva més baixa i així es va degradant la finca, i així es van concentrant els problemes i així es va degradant el barri sencer.

Em dirà el senyor conseller: «NeHo, amb quines coses véns, no? Quins problemes tan petits, quins temes tan prosaics.» Ni petits ni prosaics, són els mecanismes

reals i concrets a través dels quals aquí, a Catalunya, a començament del segle XXI s'estan formant guetos. Jo no sé si s'adona, senyor conseller, de la injustícia que representa per això per a molta gent que ha vist millorar el seu barri i que ara veuen que es torna a enfonsar, que han vist que han apostat pel seu patrimoni en l'habitatge i que veuen que ara es desvalora. Jo no sé si s'adonen del problema de convivència que això pot crear entre els nou arribats i les persones que ja hi eren, no sé si s'adonen que molts dels nous arribats són, precisament, immigrants i no sé si s'adonen del potencial de conflicte que impliquen, per tant, situacions com aquesta. O és que no són Catalunya aquests barris? O és que vostès han decidit fer com la reina Victòria, no?, que diuen que quan passava amb el seu tren pels barris dels miners feia baixar les cortines per no veure'ls?

Senyor conseller, el nostre Grup ha proposat diverses vegades fórmules d'intervenció en aquests barris. Vàrem portar al Ple, fins i tot, una proposició de llei per a la creació d'un fons de suport als municipis perquè plegats, amb la Generalitat, perquè això s'ha de fer plegats, ajuntaments i Generalitat, poguéssim dur a terme operacions de rehabilitació integral; un fons que funcionaria com el programa Urban de la Unió Europea que tants bons resultats ha donat; és a dir que hi hagués un fons en el qual els ajuntaments poguessin recórrer amb els seus projectes, que vostès poguessin escollir els projectes que són més rellevants, els que són més interessants, aquells que responen a situacions més delicades, i llavors intervenir-hi. Vostès ho varen rebutjar.

En la Llei d'urbanisme vàrem tractar-ho de nou, i vostès es van negar de nou a incloure previsions específiques per a aquests barris. Només van acceptar d'incloure-hi una disposició final i que s'hi fessin algunes previsions al respecte. Aquesta disposició final, la vuitena, té dos punts. El primer li deu resultar familiar, senyor conseller, perquè és aquell que ha incomplert vostè de manera absoluta i palmària, és aquell que el mandatava presentar abans del dia 31 de desembre de l'any 2002 un projecte de llei d'habitatge. Som a 26 de febrer i seguim esperant-lo. I així compleixen vostès les lleis.

La segona part de la disposició obligava el Govern, també dins de l'any 2002, a fer una sèrie d'accions relatives als barris que requereixen atenció especial: realitzar i presentar estudis per la identificació de quins són aquests barris; dos, definir les mesures que calgui aplicar-hi; tres, concertar les actuacions amb totes les administracions implicades i en particular els ajuntaments. S'han fet, senyor conseller, aquests estudis? Quins són? Espero que no em digui que són aquelles tres pàgines del Pla d'habitatge, en fi, del mal anomenat Pla d'habitatge que vostè va presentar ahir i que reiteren per enèsima vegada les previsions reiteradament incomplertes del Pla d'obres 1996-2004 d'Adigsa. Si s'han fet aquests estudis, per què no s'han presentat com corresponia al Parlament? Quines mesures efectives s'hi preveuen? Amb quines administracions les han concertades? Ja donarà, senyor conseller, si és que vol, si és que li deixa temps allò que ha de fer, de referir-se a com ho fan de malament els ajuntaments, etcètera, dic, ja donarà vostè les explicacions si és que vol. Però un govern

catalanista, un govern catalanista digne d'aquest nom no hauria d'assistir impàvid i insensible a la degradació de parts importants dels pobles i ciutats de Catalunya. Un govern pot errar de tant en tant, i això es pot, fins i tot, perdonar, però el que no es pot mostrar és insensible a les preocupacions dels ciutadans.

Res més, moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. Té la paraula l'il·lustre..., perdó, l'honorable conseller senyor Felip Puig.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies, senyor president.

El president

La paraula il·lustre inclou honorable, i l'honorable, il·lustre.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Per descomptat, president, que em sento perfectament tractat sense...

El president

Són dos sinònims quasi.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

...amb l'apellatiu, amb la honorabilitat que vostè em vulgui atorgar.

El president

Gràcies.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Senyores diputades, senyors diputats, senyor president, intentaré ser –no ho aconseguiré– el més humil possible. Ha anat a topar, senyor diputat, amb un conseller que abans de ser conseller d'Obres Públiques i conseller de Medi Ambient, durant més de vuit anys com a director general de Serveis Comunitaris, com a conseller delegat d'Adigsa, com a president d'aquesta empresa pública, ha estat treballant colze a colze amb molts ajuntaments, amb moltes associacions de veïns, amb molta gent, prop de 300.000 ciutadans de Catalunya, per a la reconstrucció, la rehabilitació, la reforma, la remodelació, la recuperació, la integració, en definitiva, per garantir la incorporació de molts ciutadans de Catalunya i de molts barris i de molts trossos del nostre territori en el progrés i el benestar general del país que hem anat aconseguint entre tots. I d'aquells barris que vostè, amb aquesta, diguem-ho, doncs, excessiva caricaturització, quan parlava de la reina Victòria em sembla, no?, intenta estigmatitzar amb un govern que des del primer moment –que des del primer moment– ha donat més que mostres de treballar per als 6 milions de ciutadans, per als 940 i escaig municipis de Catalunya, per tots els barris de Catalunya. No li parlaré –sí, en tot cas, m'ho reservo per al final o per al torn de rè-

plica— de la Llei d'habitatge, que no s'amoïni, que presentarem ben aviat, i vostè ho hauria de saber que, a vegades, doncs, els propòsits dels diputats i les diputades i els acords del Parlament, doncs, són molt encomiables però la preparació d'una llei té graus de complexitat i de necessària concertació que fan raonable que, en lloc d'haver-lo entrat el 31 de desembre, l'entrem, doncs, a mitjan març, aquest Projecte de Llei, sempre que sigui una llei positiva per al país, doncs, que tingui algun retard.

Si vol m'estendré, si és que li interessa, sobre algun dels programes dels dinou projectes que varem presentar ahir en el marc de la política d'habitatge per a l'any 2003, el conseller en cap i jo mateix, per tal d'incidir d'una manera clara en les polítiques d'habitatge en el nostre país, algunes de les quals molt decidides i amb imports molt importants pressupostaris, doncs, van adreçades a aquests barris i a aquests sectors socials del país.

Però deixin-me que li faci alguna referència a allò que vostè ja hi ha posat una mica la bena abans de la ferida, i ja ho entenc perquè, evidentment, vostè ja era conscient que amb aquesta interpellació, doncs, alguna referència segurament es podia fer a la desídia que s'ha tingut durant molts anys en la recuperació del barri de la Mina; del barri de la Mina, per part de..., el deixament de responsabilitats i de compromisos per part de l'Ajuntament de Barcelona. O vol que parlem de qui va ser el que va impulsar la definitiva remodelació i integració a la ciutat de Barcelona del barri del Governador?, amb uns infrahabitatges de catorze i de vint metres quadrats? O vol que parlem, encara, després de vint-i-sis anys d'aprovació del Pla general metropolità de Barcelona, dels nombrosos PERI, plans especials de reforma interior, que no s'han desenvolupat en vint-i-sis anys i que no s'han impulsat? O, per fer-ho positiu, si vol parlem de qui ha agafat el compromís, malgrat resistències i reticències, que al llarg d'aquest any, per exemple, els barris de Ciutat Meridiana, de Can Cuyàs, de Vallbona, de Torre Baró tinguin metro per l'impuls, també, de la Generalitat de Catalunya?

Bé, en tot cas, el que sí que vostè deu conèixer suficientment i a bastament, i només m'hi torno a referir perquè ja ho he comentat abans, segurament el que vostè coneix millor són les actuacions, això, d'impulsar un nou barri de 2.400 nous habitatges, dels quals no n'hi ha cap de protecció oficial, el preu de venda d'aquests habitatges no baixa dels 100 milions de pessetes i el règim de lloguer no baixa de les 250.000 - 300.000 pessetes al mes.

La nostra política d'habitatge, la nostra política de remodelació de barris ha anat amb una altra línia, amb una altra prioritat, amb no tantes declaracions formals ni propostes legislatives, sinó amb el treball concret de treballar colze a colze —ho repeteixo— amb més d'un centenar, de cent cinquanta barris. Per cert, el convido formalment, i ho faré arribar, doncs, a la trobada de barris d'habitatge social que aquest mes de març tindrem, una vegada més, amb totes..., amb centenars de persones, amb desenes, amb més d'un centenar d'associacions de veïns, de barris, d'aquests barris als que vostè es referia, i veurà com, encara amb mancances,

amb necessitats infraestructurals, però hem garantit que avui siguin ciutadans de primera categoria, al costat de tots els ciutadans de Catalunya, amb l'acció decidida des d'Adigsa, amb uns pressupostos molt importants que cada any hem destinat a la remodelació i a la rehabilitació d'aquests barris, en els darrers quinze anys, més de 85 milions d'euros només en actuacions i en obres d'inversió, de rehabilitació d'aquests habitatges; 85.000 milions de pessetes, 508 milions d'euros —disculpi l'error en la transcripció—, o els més de 500 milions d'euros en actuacions també de remodelació, de reconstrucció nova de barris com el Turó de la Peira, Via Trajana, Trinitat Nova..., més d'una desena de barris que avui estan en aquests moments en processos importants de recuperació de l'habitabilitat i de la urbanització i de l'actuació social.

Adigsa, com a empresa immobiliària i com a empresa rehabilitadora, amb un pla director d'obres —ho repeteixo— que avui està donant resposta a unes necessitats molt importants que, sortosament, entre tots hem superat.

Li suggereixo, senyor diputat, que parli amb algun dels seus companys d'escó, amb alcaldes que avui saben quina és l'actuació i la intervenció de la Generalitat de Catalunya coordinadament, concertadament, amb molts municipis, amb molts barris de Catalunya que estan veient com aquesta realitat, com aquesta recuperació, com aquesta integració és avui una garantia de cohesió social i d'impuls i de dinamització de tots aquests barris.

Els plans de desenvolupament comunitari també han estat uns instruments que al voltant d'intentar donar resposta als problemes d'exclusió, als problemes de manca d'equipaments, a les possibilitats de trobar accions concertades entre els ajuntaments, les entitats, les associacions, la Generalitat, puguin permetre també una revitalització dels diferents barris des d'una òptica i d'una visió integral. I evidentment, també, tirar endavant, com li he dit, en més de vint-i-dos municipis, més de cent plans directores, plans de desenvolupament comunitari en aquests municipis, que, per cert —ho dic de passada—, a vegades ens diuen que només treballem per una part del país o que el Govern de Catalunya té una visió o una actuació sectària. Miri, durant l'any 2002 s'han desenvolupat vuitanta-un plans de desenvolupament comunitari —vuitanta-un plans de desenvolupament comunitari— a vint-i-dos municipis de Catalunya. D'aquests vint-i-dos municipis de Catalunya hi han participat d'una manera activa, conveniada, dinou ajuntaments, tres ajuntaments no han pogut o no han volgut, en alguns casos no han pogut col·laborar i cooperar amb la Generalitat de Catalunya. Sap quins són aquests dinou ajuntaments? Pel color polític —ho dic perquè a vegades hi ha aquesta estigmatització del vot, de l'adscripció política, ideològica, de l'adscripció territorial i social—, quinze ajuntaments conveniats, concertats, treballant colze a colze, quinze ajuntaments governats pel Partit Socialista: Badalona, Badia, Barcelona, Figueres, Gavà, Girona, l'Hospitalet, Igualada, Lleida, Manresa, Olot, Reus, Sant Boi, Santa Coloma, Terrassa. Convenis concrets de desenvolupament de plans de desenvolupament comunitari: Banyoles, amb Esquerra Republicana; Prat del Llobregat i Rubí, ajun-

taments d'Iniciativa; Ripoll, un ajuntament de Convergència i Unió. Ho dic perquè a vegades hi ha l'intent, algú –com he dit abans aquest matí, allò de repicar reiteradament una falsedat i acaba intentant ser una veritat–, per veure que aquí hi ha un intent i una clara vocació de treballar amb tot el país d'una manera intensa i decidida.

Plans de desenvolupament comunitari que estan donant –ho repeteixo– uns molt bons resultats. I estem complint el que ens va mandat el Parlament. Ja hem encarregat i ja tenim els estudis i els treballs d'aquest Pla estratègic d'intervenció als barris que l'any 2002 vàrem encarregar i que s'està acabant ja de concretar, i que ens ha de donar, encara, noves i millors respostes en l'àmbit de les noves tecnologies, en l'àmbit de la urbanització més sostenible, en l'àmbit de la rehabilitació i de la situació dels habitatges, en l'àmbit de les actuacions en el camp sociològic, en l'àmbit de les ràtios d'equipaments, de la mobilitat, en definitiva, en l'àmbit de tot allò que té a veure amb el nivell de qualitat de vida, amb el nivell de benestar i amb el nivell de progrés de tants i tants barris de Catalunya, en els quals, des del primer moment, la Generalitat, el Govern de Catalunya, el Govern nacionalista de Convergència i Unió, ha tingut una especial, una intensa, i continuarà tenint, una clara prioritat d'actuació i d'intervenció.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor conseller. Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Nello i Colom

Senyor conseller, per al Govern de la Generalitat no hi ha d'haver ajuntaments socialistes, d'Esquerra o Convergents, hi ha ajuntaments catalans i prou. Deixi de parlar d'allò que fan els altres i doni, més aviat, explicacions d'allò que no fan vostès. Però si no saben parlar d'altra cosa!, que si Barcelona per aquí, que si l'Hospitalet per allà. Qui té competències d'habitatge són vostès, doni explicacions d'allò que no fan. Si vostès tenen vocació de regidors d'oposició a l'Ajuntament de Barcelona, presentin-se a les eleccions municipals, però no ens vinguin a explicar aquí això!

(El president s'absenta del Saló de Sessions i el vicepresident primer el substitueix en la direcció del debat.)

El qui permet que s'estigmatitzin barris, el qui permet que hi hagin barris que s'estiguin convertint en guetos, són vostès amb la seva inactivitat. Això que en diuen «programa de barris» és una entelèquia, una construcció de l'esperit, una suma de partides d'aquí i d'allà, sense cap vinculació entre elles, sense cap unitat de criteri en la seva aplicació i que, a més, molt sovint no s'apliquen.

Deixi'm posar-li'n un exemple: ahir érem a Tarragona; allà tenen vostès els tres barris del polígon de Camp Clar, administrats per Adigsa, ja que vol parlar d'Adigsa: el Gaià, el Francolí, el Vidal i Barraquer; 2.500 habitatges, 100.000 persones. L'estat de conservació d'alguns d'aquests, de dos d'aquests, és francament insatisfactori. Doncs bé, en aquest moment hi ha un retard en l'ex-

cució d'obres de manteniment, obres que ja són insuficients, superior als sis mesos; blocs ocupats il·legalment; més d'un centenar de pisos buits pendents d'adjudicació sense que hi hagin intervingut de manera efectiva, i això de les adjudicacions no era una situació privativa d'aquests barris, sinó que d'Adigsa en el seu conjunt. Segons les informacions que ens donen promotors i veïns, fa sis mesos que pràcticament no hi ha adjudicacions. Sembla, diuen, que degut a un problema informàtic. Sis mesos sense adjudicacions d'Adigsa, estant com està el problema d'habitatge, i vostè proposava mesures per posar els pisos buits al mercat. Quants pisos buits té Adigsa, senyor conseller? Quants dels seixanta mil pisos que té Adigsa estan buits? Vol que seguim amb els exemples? Vol que parlem del barri de la Pau, on ara, després de tres anys, anuncien que adjudicaran la primera fase de la reforma estructural? Vol que parlem del barri de Perera?, un dels tres cents locals... Sí, sí, oh, no, sí, sí, no, no se m'esveri, del..., sí, sí, vol que parlem dels barris d'Amposta, de Tortosa?

Cal una nova política. El que cal són programes de rehabilitació integral destinats no només a les façanes, no només a les qüestions cosmètiques, adreçats a l'habitatge, a l'espai públic, al comerç, a l'accessibilitat, programes basats en projectes i aplicats amb els ajuntaments, conjuntament entre Generalitat i ajuntaments, que de projectes i d'illusió n'hi han, i el que cal no és subvencionar problemes, com fan vostès, quan actuen, sinó impulsar projectes.

La seva insensibilitat respecte als problemes de l'habitatge, respecte als problemes dels barris, clama al cel: han incomplert la realització dels estudis sobre els barris que la Llei d'urbanisme els manava fer –si més no, no han contestat; no han posat en marxa un programa específic; han incomplert la presentació de la Llei d'habitatge, estant com està la qüestió de l'habitatge; en el Ple passat, quan el nostre Grup aportà un text, tan millorable com vulgui, però que representava una base de treball per tal que la nova normativa es pugui aprovar en aquesta legislatura, abans del mes de juny, no només la rebutgen, sinó que vostè, responsable del Departament, no es digna ni a estar present en el debat, no es digna ni a estar present en el debat de la Proposició de llei que substituïa la Llei de que vostè ha incomplert la seva presentació, com està emanat d'aquí el Parlament. I quan se li demanen explicacions, senyor conseller, ni tan sols es disculpa; no es disculpa per l'incompliment ni es disculpa per la descortesia.

Senyor conseller, després de vint-i-tres anys de Govern de Convergència i Unió, els joves no poden accedir a l'habitatge i hi ha barris que es degraden. Si demà al matí, aquest Parlament el reprova per aquesta actuació, si el reprova per segona vegada en aquesta legislatura, espero que obri en conseqüència.

Res més, moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Nello. Per al seu torn de rèplica, té la paraula l'honorable conseller senyor Felip Puig.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Moltes gràcies, senyor president. Senyor diputat, surto a la tribuna amb un doble sentiment: d'una banda, d'una immensa alegria, i, de l'altra, d'una profunda tristor, descoratjament.

Immensa alegria perquè pel nivell de coneixement, d'aproximació, de coneixement de la realitat, m'adono que no vint-i-tres, estarem molts més anys al govern de Catalunya. De profunda tristor i descoratjament..., és que veig que això d'estar com a conseller a l'ombra el priva de veure la realitat i de conèixer de veritat la realitat. Miri, un exemple, agafant-li les seves paraules, disculpi que el corregeixi: el barri de Camp Clar no té tres grups, en té quatre: Vidal i Barraquer, Gaià, Francolí, i s'ha oblidat de Sant Magí i Santa Tecla. Sí, sí, és clar, oh!, però això és el mateix nivell de coneixement que tenen vostès que l'Eix del Llobregat s'ha de desdoblar des de Vic cap amunt; és el mateix nivell de coneixement de la realitat del país –de la realitat del país– que tenen vostès, que, segurament, s'han atrofiat i anquilosat a l'oposició i que no n'encerten ni una –ni una. Deixin-me que els ho digui amb tanta –tanta– rotunditat, perquè jo li suggereixo que s'estiguin molts més anys intentant això, conèixer que Sant Magí - Santa Tecla també és un grup del barri del Camp Clar; que conegui la realitat de Sant Josep Obrer; del barri de Sant Pere, a Ripoll; del barri de Sant Pere i Sant Pau de Torreforta, a Tarragona; de Sant Josep Obrer, a Reus; de la Pau –de la Pau–, que no s'ha posat en marxa ara la primera obra de remodelació, jo vaig tenir l'oportunitat de tirar endavant els primers blocs nous –els primers blocs nous– ja fa més de cinc anys al barri de la Pau, o, evidentment, de tirar endavant, per exemple, l'Ecobarri, un nou projecte d'edificació i d'urbanització més sostenible a Trinitat Nova.

Escolti'm, portem molts anys treballant en aquesta realitat. A vegades tinc la sensació que jo tenia quan estudiava la meva carrera. Escoltava alguns professors d'àlgebra o de teoria d'estructures i no els entenien. Va ser després, quan vaig començar en el laboratori, amb la realitat pràctica i concreta a practicar ja d'enginyer, que vaig adonar-me que entre la teoria i la pràctica sempre hi ha una, diguem-ho així, separació. Vostès encara..., vostè no ha superat l'àmbit de la teoria, de la idealització. Toqui de peus a terra, conegui de veritat quins són els plans de desenvolupament comunitari que s'estan desenvolupant en molts barris de Catalunya, concertadament amb molts alcaldes, que estic convençut que no l'acompanyen aquí perquè s'adonen de quin allunyament de la realitat tenen segons quines manifestacions fan vostès des d'aquest faristol, de la realitat concreta que cal..., amb l'alcalde de Sabadell, d'aquí a pocs dies, anar a veure com barris de casa seva s'estan desenvolupant, s'estan incorporant en el progrés del país, i per alguna cosa deu ser, ho repeteixo, que hi ha un sentiment generalitzat que la Generalitat en molts llocs, amb coordinació, amb cooperació i amb consens amb els ajuntaments, ha tirat endavant moltes i moltes actuacions de recuperació, de reinserció i d'integració urbanística i social. És clar, vostè no em parla, ho repeteixo, dels més de 500 milions d'euros d'obres que s'han fet de rehabilitació, dels més de 500 milions d'euros que s'estan invertint en aquests moments

de remodelació, de substitució d'habitatge, dels processos de transformació de la realitat de moltes famílies de Catalunya, dels punts Òmnia que s'estan impulsant en molts barris de Catalunya per garantir –per garantir– la incorporació a les noves tecnologies de molts joves, de moltes persones, en aquests barris, per tal de garantir que no només la rehabilitació dels habitatges i l'arreglament de la façana, sinó la realitat social, educativa i profunda d'aquestes comunitats, doncs, també tinguin totes les oportunitats que estem impulsant, dels nombrosos equipaments escolars, assistencials, educatius, sanitaris, que s'han impulsat en aquests barris i dels processos, ho repeteixo, de transformació real i profunda.

En definitiva, des del Govern de Catalunya continuarem escoltant les propostes que se'ns facin sensates, reals, que coneguin bé el territori; continuarem col·laborant i concertant amb tots els ajuntaments, amb els seus alcaldes, amb els responsables públics, que, al cap i a la fi, tenen la quotidianitat del dia a dia de les realitats d'aquests barris, però li ho garanteixo: encara hi ha molt camp a córrer des d'aquesta part de l'oposició per acabar d'agafar el Govern de Catalunya en aquesta prioritat de fer que Catalunya sigui un sol poble, una sola nació, i que també això es noti en tants centenars de barris que avui podem afirmar amb tota rotunditat que gràcies a l'acció de la Generalitat de Catalunya estan incorporats al nivell general de qualitat, de progrés, de benestar, i que conjuntament també participen d'aquesta ambició col·lectiva de la nostra societat.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre les construccions escolars (tram. 300-00438/06)

El dotzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Consell Executiu sobre les construccions escolars, que, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, presenta la il·lustre diputada senyora Maria Assumpta Baig.

La Sra. Baig i Torras

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable consellera, crec que en el darrer període d'aquest mandat correspon ja començar a fer balanç.

Cal dir que en l'inici d'aquesta legislatura vostè va obrir unes perspectives diferents. Moltes de les persones del món de l'educació van confiar que, realment, el seu pas per aquesta Conselleria serviria per variar algunes de les polítiques que ens havien portat a l'atonía pedagògica i, possiblement, a un certa frustració del que ha de ser l'educació a Catalunya.

També li diré que en aquest moment hi ha molta desorientació, hi ha molt malestar, perquè no ha cobert, ni molt menys, les perspectives. Crec que en un aspecte com el de veure si podia fer una adequació i una derivació de quines eren les polítiques de concerts, doncs,

vostè hi ha col·laborat, hi ha col·laborat donant-ne encara alguns de massa significatius, que no hauria d'haver passat mai. Vostè, crec que ha estat una mica presonera, o molt, però això no ho podrà reconèixer, del seu propi Govern.

Però avui ens sembla que en aquest quadrienni, a més, doncs, de totes aquestes situacions, això s'ha vist agreujat per aquesta Llei del PP, que, sortosament, per variació del marc polític, no va arribar a votar en el Congrés de Diputats Convergència i Unió, doncs..., situen un període bastant decebedor, bastant en la línia que podríem dir negra.

Però avui, si li fem aquesta interpellació, el nostre Grup, és per qüestions concretes, pels petits compromisos que vostè va fer en el seu programa a l'inici de legislatura, el programa 2000-2004, i són petits aspectes, però que són prou importants en el món de l'educació, i en aquestes petites qüestions pensem en la planificació. Nosaltres estàvem convençuts que vostè, que havia sigut la directora general de planificació educativa, sí que, com a mínim, hauria fet efectiu el seu compromís amb el pla de xoc dels barracons, aquell pla de xoc a què va comprometre's, de trenta-quatre centres, l'any 2000-2002. Vostè ara em podrà dir: «Sí, però després en vam 2003, 2004...» Bé, això sempre sembla un xiclet que es va allargant.

També volem conèixer què ha passat amb aquell compromís que hi havia hagut del conseller Hernández, trenta mil places noves d'escola bressol. Per tant, construccions i difusió de l'escola bressol, i a què vostè va comprometre's, i vam, nosaltres, dir: «Aquesta és una consellera que està amb les competències bàsiques», dient: «En farem sis mil cada any en cinc anys», sis per cinc, trenta, perfecte. Això semblava que també anava ben encaminat.

Però avui voldríem conèixer com tenim aquests temes, com i de quina manera s'ha desenvolupat el pla quadriennal de millora d'instal·lacions, i de tallers específics, i de seguretat, dels centres de formació professional de titularitat pública, que també era un compromís que hi havia en aquest programa. Com i de quina manera ha complert les dotacions per al manteniment dels centres?, manteniment de centres que, no estic dient pel seu funcionament, sinó pel manteniment, que acaba fent la dignificació d'un centre, però que també s'inclou en el que en podem dir posar al dia, eh?, segons els reglaments dels diferents departaments de la Generalitat, tots els centres i edificis que depenen de la Conselleria. Per tant, els centres de secundària, eh?, aquelles quaranta-dues escoles bressol que encara són també de titularitat de la Generalitat, que cal dir que no se n'ha creat ni una de més.

Ens agradaria conèixer si realment hi ha una radiografia o un dictamen de l'estat del parc escolar, tant en infraestructures com en equipaments, perquè els anys passen i tenim uns edificis, eh?, que es van passant, també, amb el pas dels anys i molt més quan no hi ha una política de cura perquè això no succeeixi. És evident –i penso que cal constatar-ho– que els centres de primària, eh?, el que és CEIP, en ser de competència municipal, el seu estat és força millor que el dels cen-

tres de secundària. Hi han algunes llars d'infants d'aquestes de titularitat de la Generalitat que val la pena que les pugui anar a veure.

No sé si en molts casos vostès pensen que els directors o directores ja faran aquesta feina, eh?, però és que és difícil que aquest sigui un treball que puguin resoldre els directors i directores, en molts moments, per desconeixement tècnic de les normatives, perquè no és feina de les direccions d'una escola fer direcció d'obres, fer el manteniment dels edificis o la posada en normativa; per la manca de recursos econòmics que destinen del pressupost cap als centres perquè això pugui ser possible i d'altres també per manca d'aspectes tècnics.

Molts centres –i vostè ho coneix bé– ni tan sols tenen plànols i molt menys un llibret orientatiu o una fitxa tècnica per a la conservació que cal fer-hi. Estem demanant als directors dels centres un treball i una dedicació cap a un tema que no és el que ells haurien de fer i, per tant, estem invertint en diferent lloc on hem de pitjar.

(El president es reincorpora al seu lloc.)

Tot aquest desgavell ens fa afirmar que, per al Govern de Convergència i Unió, no és cap prioritat educativa mantenir els centres escolars docents en condicions, ni en condicions arquitectòniques, ni reglamentàries, amb normatives, ni en el tema del manteniment. I si no ho fan als seus propis centres, no sabem o desconeixem –i per això ens agradaria el seu posicionament també– si ho fa en els centres privats, en els privats privats o en els privats concertats. Malgrat que ens dolgui, perquè ens agradaria molt més tenir tots aquests temes endreçats i poder fer incidència en altres aspectes educatius, avui hem de fer aquests aspectes concrets, aquests d'infraestructures, perquè, després de vint-i-tres anys de Govern de Convergència i Unió tenim un parc d'infraestructures docents escàs i poc conservat; escàs, hi ha mancances, no es planifiquen les noves construccions. És més, sembla que ens esparveri ja parlar de mapa, hi ha un marcat només compromís de Pla de xoc 2000-2002 i desconeixem el seu grau d'acompliment, però és que ens sembla que és baix, pel que nosaltres sabem.

I ens pot dir: falten recursos econòmics. Miri, deixant clar que sempre en educació –sempre– es podrà dedicar més esforç econòmic, ens sembla que en aquest moment aquest no ha sigut el problema, perquè segons les liquidacions de pressupost, hi han hagut diners; no ens hem gastat totes les partides que hi han en el pressupost per al tema d'obres en centres docents, en el que és l'article 61, que inclou obres de centres docents i GISA. Hi ha hagut una desviació entre crèdit inicial i l'obligació reconeguda d'un 36,35% del total que no s'ha gastat. El mateix ha passat respecte a tot el pressupost global del seu Departament, i així podríem anar dient.

Per tant, senyora consellera, concreti'ns avui, en aquesta interpellació, quin és el grau d'acompliment d'aquells petits compromisos que vostè va prendre en el programa 2000-2004.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyora diputada. Té la paraula l'honorable consellera.

La consellera d'Ensenyament (Sra. Carme-Laura Gil i Miró)

Gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, senyora Baig, vostè, aprofitant que Barcelona va néixer enmig de dos rius, avui, en una interpellació, intenta fer una radiografia d'aquests quatre anys; radiografia absolutament esbiaixada del que fa el Govern en matèria d'educació, i que la societat catalana ho sap perfectament.

Però vostè parla i ens volia parlar de construccions escolars, suposo. Això és el que deia la seva interpellació i, d'alguna manera, també n'ha parlat. I jo crec que en l'exercici del debat parlamentari, senyora diputada, en tot allò que es diu en un debat s'exigeix una comprensió dels mecanismes, i, en aquest cas, dels mecanismes de la gestió no educativa, sinó de la gestió d'allò que anomenem escolarització. Vostè hauria de conèixer quina és la història d'aquest país en equipaments escolars.

Vostè, que és diputada, i ben segur que viatja per Catalunya per conèixer millor del que coneix el nostre país, hauria de conèixer quin és el nostre equipament escolar, que fins i tot el president, avui, amb un alt president d'un grup polític –el president o el secretari general d'un grup polític que està aquí entre vostès i que vostès desitjarien proper–, ha dit que el millor de l'actuació del Govern de la Generalitat és l'arquitectura i l'equipament escolar.

Jo crec que li haig de fer un breu pròleg per tal que pugui comprendre, amb tota la seva l'extensió, l'esforç –enorme– del Govern de la Generalitat en matèria d'equipaments escolars; un esforç econòmic, tècnic i de gestió que a cap país d'arreu del món s'ha fet amb la intensitat i la qualitat que ha fet el Govern de Convergència i Unió en aquests vint-i-tres anys.

Vostè hauria de recordar que l'any 1980, en el moment de l'assumpció de les competències estatutàries en matèria educativa, hi havia un dèficit tan important d'equipaments escolars que ens obligà a esforços considerables. Durant els molts anys de dictadura –ho sap tothom–, fins a l'any 1980 hi havia una escassa activitat d'equipaments públics a Catalunya, i, en l'àmbit escolar, aquesta es traduí en una repetició seriada de projectes estàndards, sense cap adaptació pedagògica, sense cap funcionalitat, i, a sobre, a més, sense cap interès arquitectònic.

Ben lluny d'aquell segell, que potser vostè ha admirat alguna vegada, escadusser i impactant, dels anys 1915 al 1931, en les obres de Goday, de Florensa o també alguna dels anys trenta del GATCPAC. Miri, l'obra del nostre Govern en matèria de construccions escolars és ingent; no hi ha altra paraula: ingent.

Ja vam fer, a l'any 1985, un pla quadriennal, amb el qual es van edificar cent setanta-vuit escoles i que substituïen centres obsolets i degradats d'ensenyament primari; aquests que els ajuntaments han tractat sempre tan bé.

El segon pla va començar l'any 1988 i es van fer reformes, ampliacions, millores de centres i, a més, es van iniciar aquelles construccions que s'havien d'adequar a la Llei del 1990; llei –li ho haig de recordar– que nosaltres vam seguir estrictament, amb gran entusiasme, quant a construccions també escolars i que va venir d'un govern socialista –sento dir-li, però és veritat, vostès també tenen pecat original i fort– sense ni una pesseta darrere. No només ho fa el Govern del Partit Popular, ho va fer fa deu anys el Govern Socialista, a l'Estat espanyol.

Què hem fet? Escolti, vostè ho sap. Vostè és mestra o ho era i vostè ho sap. A l'escola primària vam posar els alumnes de tres - sis, hem fet els gimnasos, l'aula d'idiomes, les de psicomotricitat, aules d'agrupament fusibles, aules informàtiques.

I als instituts, què vam fer, des de l'any 90? Que entressin tots els nens i nenes de dotze anys, que entressin als nostres instituts; a tots els instituts, batxillerat i cicles formatius, perquè no n'hi hagués de formació professional i de batxillerat: aules de filologia, aules d'informàtica...

Però encara més, vostè sap que des de l'any 91 al 2001 hem fet més de sis-centes escoles i ho hem seguit fent; no és un eslògan, és una realitat, que nosaltres no fem eslògans, fetes de mentides. Nosaltres, ni eslògans, fem, però és una realitat que es pot constatar, i li puc enviar tota la documentació, però vostè ja la té i ho sap: més d'una escola cada setmana. Això que ha fet aquest Govern, cap altre Govern de cap país no ha fet aquest esforç a favor d'una societat, a favor de l'escola, a favor de l'educació pública.

I li diré més encara, vostè hauria de recordar que a partir dels últims quatre anys, quan vostè parla de mapa, a partir dels últims quatre anys hi ha uns fenòmens nous al nostre país que ningú –perquè en aquest país només potser sabrien el futur poetes i profetes, i ni vostès ni jo ni el Govern és ni poeta ni profeta– no sabíem que ocorrien, dos *inputs* importantíssims –importantíssims– en el món de l'educació i de la construcció escolar, que és el flux migratori intern i el flux migratori extern.

Miri, la gestió del creixement vegetatiu ens hauria avorrit enormement, enormement a Catalunya, ens hauria avorrit, no hauria calgut fer res. Sap quin és el creixement vegetatiu –que vol dir el saldo que resulta de les defuncions i els naixements– en els últims cinc anys, padró tancat de l'any 2001? Doncs, miri, 23.964 persones més; creixement vegetatiu en cinc anys.

Si haguéssim pensat això no caldria que cada any haguéssim posat 30.000 milions de pessetes per fer escoles en un acord. No caldria que l'acord que ahir va aprovar en comissió econòmica el Govern hagués aprovat 30.000 milions per a l'any 2003 en construccions escolars, si hagués estat per aquest creixement vegetatiu.

És que algú era capaç de saber què passa quan la societat catalana es va movent, va sortint de la seva ciutat i se'n va a ciutats properes o se'n va a altres llocs més llunyans de casa seva? Sap quants són? Ja no parlo d'estrangers. Sap quin és aquest moviment migratori català? Sap vostè què representa? Quin impacte té sobre una suposada planificació escolar? En té alguna idea?

Com que jo no l'haig d'interpellar a vostè, sinó que sóc la interpellada, li donaré la informació perquè l'estudiï, la reflexioni i acabi veient l'enorme esforç i qualitatiu del nostre Govern.

Miri, només a l'any 2000 –apunti– 137.171 persones de la població catalana emigra a altres municipis, 137.171. No avisen, no s'avis, no s'avis, no se sap, per això no em parli de mapa, no es pot parlar de mapa. Donem resposta a les necessitats d'escolarització en això, que no està passant arreu, tampoc a aquest fluxos migratoris interns, i per això li estem donant resposta.

Coneixen algun lloc que es facin –parlo en pessetes, perquè ens entenguem– 30.000 milions? Saben que aquest any 2003 tindrem gairebé setanta escoles i construccions noves? Sap que en els últims deu anys n'hem fet més de sis-centes, que tenen nom, cognoms i ubicació? Com ens poden dir això? Hi ha algú que fa més d'una escola a la setmana? Doncs, això és el que s'està fent en tots aquests anys de Govern nostre. I d'això sí que jo crec que haurien d'estar també vostès orgullosos, però no en poden estar, clar, perquè ho ha fet el Govern nacionalista de Convergència i Unió. (*Remor de veus.*)

El president

Moltes gràcies, senyora consellera. Té la paraula la il·lustre diputada.

La Sra. Baig i Torras

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable consellera, jo no sé si parlant que Barcelona està entre dos rius, eh?, he parlat d'altres aspectes, però em sembla que li he demanat compromisos concrets, i molt concrets; d'aquells que vostè va prendre –va prendre– i ens els va donar per escrit i ens va semblar que allò era una música diferent. Es recorda d'aquelles paraules de la música diferent? I, fins i tot, va explicar les seves aficions per la música. I per tant, nosaltres... (*Remor de veus.*) Home!, el jazz, jo crec que és una part de la música. Bé, doncs, nosaltres li estàvem demanant, en aquest moment, que ens digués exactament com anava aquest tema d'aquests compliments, i ha sigut una llàstima que se m'acabés el temps perquè m'havia apuntat amb unes lletres molt grosses perquè no me'n descuidés, però me n'he descuidat, que sobretot no ens parlés des del primer moment de les escoles que es van construir en el primer Pla de construccions i, m'havia anotat fins i tot, «i no s'apunti les de la República». Bé, veig que vostè s'ha apuntat les del 1915, les del 1930, i se les apunta totes aquest Govern.

Bé, i sap per què m'ho havia apuntat això? Doncs m'ho havia apuntat precisament perquè aquelles escoles del primer pla, degut a què no s'ha fet un manteniment adequat, ara cal anar-les a veure també, aquells instituts. Sí, senyora consellera, vostè crec que va i visita escoles, visita les que s'inauguren, eh?, i, és clar, aquelles estan prou bé, però també si en mirem alguna que hem pogut visitar per Europa veuríem que també són bastant diferents. Però és igual, nosaltres tenim la nostra realitat, ja està bé les que inaugurarem, però és que jo

li demanava, jo li estava demanant, per favor, per aquelles que hi havia vostè pres compromís en el pla de xoc; pla de xoc que eren 34 centres, dels quals podríem dir que 7 estan acabats –7–, 10 en obres, a 6 encara els falta adjudicar les obres però ja està adjudicat el projecte, i a 11 no se'ls ha adjudicat ni el projecte, només han iniciat aquells primers passos. I aquestes són les 34 del pla de xoc que vostè es va trobar totalment en barracots, però cal dir que se n'han creat de nous, de centres, perquè en una resposta parlamentària de l'any passat vostè n'anunciava 11 de nova creació, que ara estan en barracots i que no estan en aquest pla de xoc.

I pregunto, com i de quina manera vostè ha complert –bé, vostè i el seu Govern– la Resolució 79/VI, que es va aprovar per tots els grups polítics d'aquesta cambra, que diu: «El Parlament de Catalunya insta el Govern a declarar d'urgència la construcció dels instituts d'ensenyament secundari que hi ha instal·lats en barracots.» La urgència és que només n'hi hagin l'any 2003 set? El que avui correspondria a vostè haver anunciat és dir que en el que queda de l'actual legislatura vostè adjudicarà totes les obres d'aquells centres que estan totalment en barracots, perquè no n'haguem de tornar a parlar, això és el que li hauria pogut correspondre.

I evidentment que nosaltres coneixem que hi ha una emigració, jo ho he anotat, perquè tinc les competències bàsiques també ben apreses, el nombre exacte que emigra a altres municipis. Però sap com se soluciona aquest tema? Que potser hi ha d'haver alguna instal·lació provisional, però al costat, el seu projecte de construcció definitiu, i a vegades això solucionaria molts i molts dels problemes amb què ens trobem a Catalunya.

I vostès això no ho fan, arrossegueu any darrere any aquest tema. No dediquen esforços al manteniment dels centres, que se'ns estan fent vells els centres. No fan els plans d'emergència que els pertocaria segons les normatives, i encara ens volen dir que n'hem d'estar allò realment satisfets.

Miri, l'altre dia, el 17 de febrer, llegia a *El País* un filòsof argentí, Néstor García Canclini, que deia: «Si se retiran fondos de la educación, la respuesta que se está dando es que eso sólo interesa como lugar de negocios privados. Defenderlo como público implica reconocerlo como escena de construcción de lo que interesa a todo el mundo.» És aquest el camí, i donar resposta, en aquest Parlament, de quins van ser els seus compromisos, petits vam creure, però nosaltres fins i tot ens havíem pensat que petits els compliria i ens sembla que ni d'aquests en pot donar comptes.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

A vostè, senyora diputada.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, senyora diputada Baig, per a nosaltres no hi ha compromís petit ni gran, hi ha compromisos, i els compromisos del Govern es compleixen, i és evident. I nos-

altres ho vam donar per escrit: Programa 2000-2004, i aquesta legislatura acaba i acabarà amb tots els compromisos tal com estan exposats, complerts. I, si no, la propera legislatura quan jo pugui aquí per explicar-li-ho, espero, doncs, ja veurà vostè com li podrà fer el dels quatre anys, i vostè ho sabrà perfectament, tindrà ocasió d'escoltar-me, ben segur.

Bé, jo dic, miri, això que diu vostè que hauríem de fer, bé, no sé, potser és igual que el que també diuen vostès o alguns ajuntaments de la Federació de Municipis socialistes, que diu quin serà el seu programa, doncs, per crear noves places de llars d'infants; precisament diuen el mateix que estem fent nosaltres, és obvi, no?, vull dir que ho fem bé i és lògic. Jo me n'alegro molt, vull dir que la Federació de Municipis i que el Partit Socialista, doncs, com no pot fer un programa propi, agafi el nostre. Ja em sembla bé, perquè és molt bo per a Catalunya, és evident. I hem demostrat que Catalunya, doncs, va bé i, per tant, és bo.

Però tots els compromisos estan fets. Miri, acords d'ahir de Govern. Si vostè això creu –de noves obres, acord de Govern, 30.000 milions– que no és suficient, si vostè no sap que cada nom d'aquests, aquest correspon, no és només que correspongui a euros, correspon o bé a unes necessitats d'escolarització, que és lògic, per migracions internes, per creixement demogràfic d'un municipi, etcètera, però correspon a això. Això és planificació també d'avançada.

I quan vostè diu el pla de xoc, el pla de xoc s'està complint, i s'està complint i n'hi hauran d'aules prefabricades, n'estem posant, perquè quan hi ha una necessitat s'han de posar aules prefabricades i mentre es fa el projecte; és el que estem fent, si no no caldria que estiguéssim fent tot això. Govern d'ahir, acord, i fa un any exactament el mateix, eh?, amb noms diferents.

Seixanta-quatre noves actuacions. Per favor, no ens parlin de construccions escolars.

Miri, no és debades, senyora diputada. No ens parlin d'aquesta manera. No és debades, senyora diputada, que la societat catalana és una de les més benestants d'Europa. Ens agradaria que encara ho fos més. No ho pot ser. No ho pot ser perquè l'Estat espanyol, com tothom sap, és un dels més pobres de la Unió Europea, per tant, per això rep fons estructurals dels països rics. I, malgrat això, Catalunya, la nostra nació, que és com l'Alemanya de l'Estat espanyol, és una de les regions més benestants de la Unió Europea.

Escolti, això no és per casualitat. Això és per l'esforç, ben segur, societat civil, ajuntaments, institucions, grups polítics, també òbviament del Govern, però el que no és debades és que aquesta societat catalana, que és una de les més benestants d'Europa, aquesta Catalunya regió europea, que és un país reconegut arreu, aquests, jo li he de dir que en aquests vint-i-tres anys d'aquest..., els primers vint-i-tres anys d'aquest Govern, del nostre Govern de Convergència i Unió, s'ha construït aquest grau de benestar. No hi era, s'ha construït. I com diu sempre el nostre president, el de tots i totes nosaltres, el president diu sempre que s'ha fet amb l'esforç de tothom. Sempre ho diu: «De la societat civil, dels ajuntaments, també del Govern», diu modes-

tament. Però, miri, és incontestable que l'obra magnífica, esplèndida d'equipaments escolars del nostre país, la construcció de més d'una escola cada setmana, no ha estat obra de la societat civil, no és obra dels ajuntaments, sinó que és obra exclusiva del nostre Govern.

(Remor de veus.)

El president

Moltes gràcies, senyora diputada.

Interpellació al Consell Executiu sobre la gestió i el tractament de purins (tram. 300-685/06)

La següent interpellació la formula al Consell Executiu l'illustre diputat senyor Josep Maria Fabregat sobre la gestió i el tractament de purins. Té la paraula el senyor diputat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable conseller de Medi Ambient, en nom del Grup Parlamentari Popular per interpellar-lo sobre la gestió i tractament de purins que, sens dubte, en els últims mesos i en els últims anys, en les últimes setmanes ha estat motiu i és motiu de controvèrsia en el territori, és motiu de debat i és motiu, jo crec, de tots els grups parlamentaris i, evidentment, també del Grup Parlamentari de Convergència i Unió i del Govern de la Generalitat, de prou interès per la problemàtica que ha anat suscitant al llarg dels últims anys, com li deia.

Deixi'm abans, en nom del meu Grup Parlamentari, fer una sèrie d'afirmacions, almenys afirmacions que nosaltres creiem i que m'agradaria conseller que vostès, el Govern de la Generalitat, compartíssim o poguéssim compartir perquè jo crec que és bo, creiem en el Grup Popular que és bo per al conjunt de la ramaderia catalana.

Els purins no són un residu, els purins són un adob i, en tot cas, l'excedent dels mateixos i la mala gestió dels mateixos es converteix o es pot convertir en un problema, en una problemàtica, és a dir, en un residu; residu que, sens dubte, fa i pot fer contaminacions sobretot en el que són els aqüífers subterranis i sobretot pel que fa referència al que és els nivells de nitrats en l'aigua i, principalment, d'aquests aqüífers subterranis. Aquesta seria la primera que m'agradaria que compartíssim, honorable conseller, entre el Grup Parlamentari Popular i el Govern de la Generalitat.

La segona que m'agradaria compartir, conseller, és que el pagès i, per extensió, també, el ramader ha estat i és un veritable garant del medi ambient. Evidentment, hem de parlar d'excepcions i de tristes excepcions, però que en el seu conjunt el pagès i el ramader de Catalunya ha estat i és un garant del medi ambient.

I fetes aquestes afirmacions, en nom del meu Grup Parlamentari, que creiem que són importants per centrar tota la temàtica que anem a desenvolupar, li voldria abans, també, no des del vessant solament mediam-

biental, sinó també des del vessant del que representa tota la riquesa del sector porcí a Catalunya, donar algunes dades que vostè coneix, no?, entre el 23 i el 29%, segons com el classifiquem, sobre el conjunt de l'Estat espanyol, 6 milions de porcs que en aquest moment s'estan engreixant i són a Catalunya, una indústria càrnia que sacrifica més d'11 milions de caps a l'any, una indústria agroalimentària que representa a la vegada un 13% de tota la fabricació de pinsos, només per al porcí, en alimentació animal, i també un 30% del producte final agrari pel que fa referència al sector porcí; és a dir que estem parlant d'un tema d'una gran magnitud, de milions i milions, no d'antigues pessetes, sinó milions i milions d'euros.

Jo voldria recordar, conseller, quan hi va haver la problemàtica o es va provocar una certa controvèrsia pel que feia referència a les declaracions de zones vulnerables. Setze comarques en tot Catalunya, en aquest moment 203 municipis, les últimes dades, zones vulnerables per contaminació de nitrats.

I vagi una altra afirmació, també. No solament han estat els purins i són els purins procedents del porcí els culpables de les contaminacions per nitrats dels aquífers subterranis de molts municipis i de moltes comarques de Catalunya. D'altres pràctiques, algunes d'elles industrials, i algunes d'elles males pràctiques d'aplicacions i de la gestió agrària, per exemple, amb alguns sistemes i alguns adobs, han fet també contaminacions per nitrats; és a dir, no solament ha estat els temes dels excedents aplicats pel que fa referència als purins provinents del porcí.

Dit tot això, conseller, al llarg dels últims anys el Govern de la Generalitat ha promulgat decrets, ha seguit directives, hi han hagut ordres i, finalment, hi ha hagut un decret amb un acord entre el seu Departament i el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, el Decret 220/2001, on hi ha dos clares línies d'actuació. Una primera, un pla de gestió de dejeccions ramaderes i un llibre de gestió que totes les explotacions ramaderes que estan afectades en les zones vulnerables i en aquestes comarques i en aquests 203 municipis de Catalunya tenen l'obligació de dur a terme i d'executar.

I sabem que hi ha un percentatge elevadíssim, un percentatge elevadíssim que han complert. Però hi ha un percentatge que no han complert. I m'agradaria, conseller, formular-li una pregunta respecte a això. Què és el que pensen fer?, què és el que farà el Govern de la Generalitat al llarg de les properes setmanes, al llarg dels propers mesos respecte a aquelles explotacions ramaderes que no han demanat ni cap tipus de moratòria i que, en definitiva, tampoc han presentat el seu pla de gestió de dejeccions ramaderes?

Un altre aspecte important dins d'aquests municipis i que també m'agradaria, conseller, que ens en poguéssim fer referència, el Pla de gestió de fertilitzants nitrogenats i també els llibres de gestió que s'han de dur.

I, en tot cas, conseller, amb aquest acord entre el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i el seu Departament, creiem nosaltres que hi ha un pas endavant, i un pas important, que és saber –i empro paraules que vostè ha dit en més d'una ocasió públicament–

quina és la radiografia, com tenim exactament el territori pel que fa referència als excedents, a les pràctiques, com tenim també el sòl de Catalunya, com estan –perquè aquest també és un tema que depèn del seu Departament– el conjunt d'aigües subterrànies i un llarg etcètera. I a partir d'aquí, vostè ho ha dit també en més d'una ocasió, podem cercar diferents solucions. I m'apunto això de «diferents solucions» perquè aquí no hi ha una sola solució.

Fa uns anys el Govern de la Generalitat va treure, jo crec que amb tota la bona intenció, no ho puc entendre de cap altra manera, una fórmula que semblava una fórmula magistral –deixi'm fer una certa ironia–, que era fer basses reguladores de purins. Però les basses es van omplir. I o es fa més basses, que no era la solució, o en tot cas els ramaders que..., o els pagesos i ramaders, que hi havia una idea d'anar a recollir purí en aquelles basses i aplicar-lo en els diferents conreus... Això no va succeir, això no ha succeït, com almenys estava previst, sí que en alguns casos, però no com estava previst, perquè els mateixos ramaders han anat aplicant, alguns amb excedents, sobre els seus conreus aquests purins.

Després van parlar fa uns anys, el seu antecessor, l'honorable conseller Felip Puig, del que semblava una altra solució, i una molt bona solució, i que és una solució que nosaltres encara compartim avui, com són les macroplantes de tractament de purins. La realitat és que només n'hi ha tres funcionant en tot Catalunya, encara que sembla que hi ha dos plantes que iniciaran ben aviat, com és la planta de Miralcamp, al Pla de l'Urgell, i, la segona planta, al municipi de Juneda, a la comarca de les Garrigues, el que és la seva construcció. Però en tot cas només n'hi ha tres i n'havien de fer més de vint.

I també som coneixedors..., i també som realistes sobre el que ha succeït: darrere d'aquestes plantes, d'aquests sistemes importantíssims sobre el tractament, hi ha un tema d'energia elèctrica; on hi ha una aportació també, normalment, de gas, hi ha hagut una pujada del preu del gas per a aquestes plantes, i també a la vegada hi ha hagut una rebaixa que s'ha solucionat, i voldria recordar-li-ho, en més d'un 8%, últimament, respecte a les diferents tarifes de venda d'energia elèctrica, concretament en plantes de cogeneració, en aquestes plantes de cogeneració, pel que fa referència a temes de purins.

Nosaltres ja li vam dir en el seu moment, quan es va presentar aquest Pla de macroplantes, que creiem que no eren suficients més de vint plantes a Catalunya. Tampoc 203 plantes a Catalunya, a tots els municipis. Però tenim un risc sanitari en el transport dels purins d'un lloc a un altre i a la vegada tenim una problemàtica lligada amb els temes de l'energia elèctrica en aquestes mateixes plantes. I s'ha demostrat, conseller. Nosaltres creiem que s'ha de seguir amb el que són projectes de macroplantes, però en tot cas s'ha de pensar en més plantes adaptades en el territori, i aquestes plantes adaptades també al que és la realitat municipal d'alguns municipis amb suficient cabana ramadera per poder fer-ho.

I finalment –i vaig acabant i deixaria per a la segona part de la meua intervenció algunes altres preguntes i

inquietuds i algunes propostes que els voldríem fer—, alguns aspectes també relacionats amb el que és el tractament a les mateixes explotacions ramaderes.

Sembla que ara vostès, Govern de la Generalitat, dins d'aquestes solucions, estan fent una aposta perquè hi hagi ajuts a aquestes explotacions ramaderes. Vostè mateix, i gent de la seva Conselleria, i també diputades i diputats d'aquesta cambra, vam fer un viatge i vam poder veure experiències a nivell d'altres indrets, i concretament a la Bretanya, on hi haurà un greu tema de contaminació per nitrats i declarada tota la Bretanya com a zona vulnerable.

En tot cas, conseller, quins són els recursos que empraran des del Govern de la Generalitat per ajudar aquestes explotacions ramaderes? Amb quins sistemes ho faran? Seran separacions solament de sòlids i líquids? Aniran més enllà? M'agradaria, honorable conseller, que abans que arribés aquesta ordre que sembla que han de publicar, que ens poguessin fer alguna explicació al respecte.

I finalment —i acabo, senyor president—, també ens agradaria que ens diguessin quines són les relacions que tenen amb les organitzacions professionals agràries i també...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Fabregat i Vidal

...—acabo, senyor president— amb el sector fabricant de pinsos, és a dir, amb el sector integrador de Catalunya, respecte de tota aquesta problemàtica.

Gràcies, senyor president.

El president

Gràcies, senyor diputat. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller de Medi Ambient (Sr. Ramon Espadaler i Parcerisas)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., senyor diputat, haig de començar, no només per cortesia, sinó perquè de veritat així ho he d'expressar, per agrair el to constructiu de la interpellació, perquè em sembla que estem davant d'un problema que vostè ha definit amb claredat; ha estat objecte de debat en aquesta cambra, en les comissions i ho continuarà sent, evidentment, doncs, en el futur. Però en qualsevol cas del que es tracta és que siguem capaços tots plegats de trobar-hi solucions, assumint cadascú les responsabilitats que li pertocuen. I el Govern en té una, i de ben important, a què no ha renunciat ni renunciarà mai en el seu exercici. Però en qualsevol cas vagi per endavant un agraïment al to i a la manera com vostè enfoca aquest problema.

M'ha fet un conjunt de preguntes que intentaré no deixar-me'n cap al tinter. I vagi per endavant també que coincidim en algunes apreciacions que vostè feia; tant hi coincidim, que, algunes de les manifestacions que vostè s'ha posat en boca, jo també me les havia posat

en boca en altres ocasions. Però en qualsevol cas és bo, és bo que ho diguem una vegada més; mai està de més de dir: «Compte!, els purins esdevenen residu a partir del moment en què se'n fa una mala gestió, a partir del moment en què no poden ser aplicats a la terra, per tant, a partir del moment en què en tenim un excedent.» Fins aquest moment, hem de dir-ho amb claredat, el que són és el millor adob, molt probablement, per a moltes i moltes terres. Aquesta és una realitat que cal sempre posar a damunt la taula i cal sempre clarificar.

Segona afirmació. No crec que hi hagi cap grup d'aquesta cambra que la fes en sentit diferent: els ramaders, els agricultors són garants del medi. I aquesta és una realitat que cal posar de manifest. M'hauran sentit a dir en més d'una i més de dues ocasions que hi han actituds que s'han de penalitzar. Així ho hem fet quan ha convingut: des del propi Departament de Medi Ambient hem pres mesures prou dràstiques i prou, doncs, contundents. Però en qualsevol cas és important deixar clar que hi ha un aspecte molt important de gestió del medi. I aquesta és una realitat que cal deixar-ne constància. I aquí també coincidim.

Coincidim també en les dades perquè aquestes són objectives de què representa. I tant és així que el Pla de suport a la gestió de les dejeccions ramaderes que ha aprovat el Govern darrerament té una primera part en què es reflecteixen les dues realitats: la primera, el que representa econòmicament, quantitativament, el sector, especialment el sector porcí, per a la renda agrària, per al producte agrari final, a l'entorn d'un 30% del producte agrari final. Aquesta és una xifra que no podem perdre mai de vista.

Però en peu d'igualtat amb això hi posem la necessitat de fer aquesta transició..., i a mi m'hauran sentit a parlar moltes vegades d'una transició cap a una ramaderia, evidentment, més sostenible. Perquè no és menys cert que la mala pràctica agrària..., i aquesta és una realitat, doncs, que tenim, perquè, a partir del moment que tenim més ramaderia que no pas terra per rebre aquest adob, aquesta mala pràctica ens condueix a situacions realment complexes i realment preocupants.

Tenim un problema, i no l'hem amagat mai, en els aqüífers en molts i molts indrets de casa nostra. Per tant, aquest és l'objectiu central de la política, del que vostè deia, d'aquest acord —només faltaria que no fos acord— entre dos departaments. Aquesta és una acció de Govern de la Generalitat, la de donar suport a una correcta gestió de les dejeccions ramaderes.

Hi ha un decret. Hem dit: «No cal posar més marc legal.» Tenim un marc legal que és bo, que és útil, que és suficient: el Decret que vostè ha esmentat. La Llei d'intervenció integral d'administració ambiental també ens ajuda a avançar en aquesta direcció. El que hem de fer són bàsicament —i sintetitzo molt l'esperit del Pla— dues coses; fer complir, per tant, posar aquells instruments que ens ajudin a fer aquest compliment, que bàsicament són de dos grans àmbits: un l'econòmic —i després m'hi referiré—, és a dir, intentar donar aquest suport, una part del qual ja està sobre la taula i està funcionant, suport a l'elaboració dels plans, suport a la implementació d'aquests quan aquests són col·lectius i estan, doncs, a mans de cooperatives, etcètera, i en altres aspectes que

tot li seguit esmentaré; i sobretot informació –sobretot informació.

I en aquest sentit tenim un primer marc de referència, que és el protocol que vàrem signar amb el Departament d'Agricultura i Ramaderia, el nostre Departament de Medi Ambient, una part dels sindicats agraris, una part important, substantiva, doncs, dels productors. Vàrem també marcar-nos com a objectiu –i això ho recull el Pla de suport, que ha aprovat darrerament el Govern, a la gestió de dejeccions ramaderes– de poder arribar als ramaders, donant informació sobre quin és el marc legal, quins són els ajuts, què és el que es pot fer, què és el que no es pot fer, com, de quina manera es pot fer què. I arribar al detall, arribar a la lletra petita, arribar a tots i cadascun dels racons i tots i cadascun dels ramaders.

Perquè certament –i vostè n'ha fet esment– això ho hem de fer en paral·lel a l'exigència de fer complir els decrets que tenim sobre la taula. I la primera exigència, que ens semblava fonamental –i vostè s'hi referia fa un moment–, és la de tenir els plans de gestió. Perquè el Pla de gestió, que no és un document que haguem de posar en una prestatgeria un cop lliurat i que allà quedi, és el que ens ha de permetre tenir això, aquesta radiografia precisa: saber quant purí generem, quanta terra pot assumir aquest purí i, per tant, quant purí excedentari tenim. I a partir d'aquí obrir un ventall d'infraestructures per tal de poder fer aquest tractament, un conjunt d'estratègies per fer aquest tractament.

I és precisament en aquest sentit que ja hem desplegat una part de les mesures. Hem desplegat les mesures de donar suport: a tots aquells ramaders que estan en zona vulnerable, que tenen l'obligació de fer el pla, els hem donat ajut econòmic per fer aquest pla. També els hem donat ajut d'informació, donant els models de com s'han de fer aquests plans. Aquests plans, en un 90%, s'han posat sobre la taula.

Ens queda, certament, un 10%, i vostè s'hi interessava. Què hem de fer amb relació a aquest 10%? Doncs hi ha una casuística complexa en aquest 10%; una casuística que moltes vegades no és tant una voluntat expressa de no complir les obligacions mediambientals com una impossibilitat *de facto* per qüestions unes vegades urbanístiques, per ubicació de granges, doncs, a dintre dels nuclis... Per tant, estem en aquests moments en fase de diàleg amb els ajuntaments per baixar més al detall de què està passant exactament amb aquest 10% que no compleix.

Sap que vàrem posar sobre la taula un instrument que va ser molt cridaner, molt probablement, i que va ser interpretat de molt diverses maneres, que era unes línies específiques d'ajuts a l'abandonament d'aquesta activitat. Creiem que, aquest abandonament, que encara no en tenim una resposta –vam dir que ho demanaríem a la Comissió Europea, a veure si això ho podríem fer i en quins termes ho podríem fer–, d'aquest abandonament, l'hauríem de focalitzar en aquells casos, doncs, que moltes vegades no tindran massa solucions.

Per tant, pensem orientar-ho de la forma més positiva que puguem i també de la forma més dialogada de què

siguem capaços, també en molts casos, doncs, amb els ens locals, amb les organitzacions agràries.

I sí que tenim resposta –i aquesta em sembla una dada molt i molt important, que a més a més és una resposta molt recent– a l'altra pregunta que vàrem fer a la Comissió Europea. I el comissari Fischler ens ha contestat. Ens ha contestat donant-nos la raó. Hi havia qui ens deia: «Europa no us ho deixarà fer.» I Europa sí que ens ho deixa fer. I aquesta és la resposta que avui porten en aquesta cambra, i que implementarem acte seguit, i que serà al carrer al mes d'abril. Estem en condicions, perquè la Unió Europea ens ha donat llum verda, de poder instrumentar ajuts per a les inversions en metodologies de tractament. Per tant, ens obrim molt més enllà del que són les plantes de tractament. Aquests ajuts, màxim, podríem arribar fins a un 25%; els hauríem d'acotar a les zones vulnerables. Condició *sine qua non*: tenir un pla de gestió, evidentment, tenir un pla de gestió aprovat, sigui individual o sigui col·lectiu. Orientar aquests tipus d'ajuts a diferents tipus d'infraestructures, com poden ser els emmagatzematges. Els sistemes d'emmagatzematge, les basses, ens permeten estacionalitat, per tant, podrien ser destinatàries d'aquests ajuts, com ho podrien ser les plantes de separació de sòlids i líquids, com ho podrien ser els tractaments fisicoquímics, com ho podrien ser els tractaments biològics, com ho podrien ser les plantes de compostatge, és a dir, totes aquelles infraestructures que avui dia, a diferència, doncs, d'altres tractaments com la metalització o la cogeneració, no reben cap tipus d'ajut. Per tant, orientarem cap aquí, obrirem el ventall de possibles tractaments, i, per tant, implementarem aquesta línia d'ajuts.

Aquesta és una resposta recent de la mateixa Comissió Europea que ens dóna, certament, llum verda; és un pas més en el compliment del protocol que vàrem signar un conjunt ampli d'organitzacions, conjuntament amb el Departament d'Agricultura, i que podem posar aquest nou instrument damunt la taula. I esperem, doncs, ara que ja tenim aquesta llum verda, en l'horitzó del mes..., aproximadament a mitjans del mes d'abril, que tinguem ja aquesta ordre al carrer per tal de donar aquesta resposta.

Les plantes són una part de la solució del problema. Amb les plantes hem resolt una de les tres variables que ens permetrà que se'n facin algunes més, que és la primera per la cogeneració, que en un horitzó de partida de baixada de quatre punts i mig al final s'ha situat en un ascens del 9,65 i una estabilitat per als propers quatre anys. Això ens dóna una part de sortida. I és una part de la solució del problema. No ens donaran resposta a la totalitat del problema, ni de bon tros, però en qualsevol cas és una part que ens obre unes possibilitats.

I al costat de totes les plantes obrim, ara sí, ja amb la llum verda i fetes les consultes, tal com ens vàrem comprometre, a la Unió Europea, fetes les consultes i amb la llum verda de la Comissió Europea, obrir altres línies de finançament per tal d'obrir-nos a altres tipus de tractament, amb un horitzó i un objectiu final: tractar..., i per això donàvem tanta i tanta importància al Pla de gestió, tractar correctament allò que ja no és adob, sinó que és residu, perquè és excedentari.

I penso que en aquest sentit estem en la direcció correcta de ser exigents amb els ramaders, però, alhora, de donar respostes i de posar-hi instruments per poder fer el compliment.

El president

Senyor conseller...

El conseller de Medi Ambient

Moltes gràcies, senyor president.

El president

A vostè, senyor conseller. Té la paraula l'illustre diputat.

El Sr. Fabregat i Vidal

Moltes gràcies, senyor president. Jo també li agraeixo, en nom del Grup Popular, com no pot ser d'una altra manera, el to de la seva intervenció, que estiguem d'acord amb diagnosi, amb dades i amb algunes afirmacions que vostè mateix, en nom del Govern, i jo mateix, en nom del Grup Popular, hem fet en aquesta tribuna avui mateix, i que són repetitives, però que coincideixen que s'han d'anar repetint al llarg dels dies, al llarg del temps, no?

Deixi'm que li torni a insistir en alguns aspectes: primer, un 10%, aproximadament, de les explotacions no han entregat el Pla de gestió de dejeccions ramaderes, i en algunes d'elles –i participo de la seva afirmació– és perquè hi ha problemes, entre altres casos, urbanístics. Hi ha encara algunes granges dins del casc urbà d'alguns municipis, hi ha granges amb una proximitat dins dels mateixos municipis i hi ha explotacions, realment, on la mida d'aquesta fa inviable, en algun dels casos, poder adaptar-se a aquests tipus de plans i les exigències mediambientals. I vostè ens ha dit: «Vam consultar, hem consultat la Unió Europea sobre aquests aspectes pel que fa als temes de l'abandonament.»

(El president s'absenta del Saló de Sessions i la vicepresidenta segona el substitueix en la direcció del debat.)

Bé. Nosaltres, sàpiga que, en nom del Grup Popular, li donarem suport en tots aquests aspectes pel que fa referència al tema dels abandonaments. Com també li donarem suport –però, en tot cas, li faré una pregunta ara– als temes d'ajuts a les mateixes explotacions, pels diferents sistemes que s'empren –i en un catàleg, evidentment, suposo que es publicarà– per a aquest tipus d'ajuts, i vostè ha parlat d'anar fins al 25%. Bé. Hi ha d'altres indrets de la Unió Europea, conseller, que estan per damunt del 25%, i vostè ho sap. Per què el 25% i no, li ho pregunto, el 30, el 40 o el 50? No ho sé. En tot cas, per aquí va la pregunta, no?

I, en tot cas, conseller, els recursos per fer front a tots aquests aspectes són recursos que ja partirem en aquest mateix exercici o hem de pensar per a un proper exercici pressupostari?, com estarà finançat?, estarà cofinançat?, quin serà el global de dotació d'aquests recursos? No solament per al tema de l'abandonament –si és que realment es pot fer, i nosaltres aplaudiríem que es

pogués fer–, sinó també pel que fa referència al que són els tipus d'aspectes relacionats a fer tractaments en les mateixes explotacions.

Hi ha dos o tres temes, conseller, que suposo que per falta de temps vostè no m'ha pogut respondre i jo li recordaré. Un tema importantíssim: a Catalunya hi ha un sistema, que pesa moltíssim en el sector porcí, que és el sistema de la integració. Què diuen els grans, sobretot els grans del mercat del porcí –i vostè ja m'entén perfectament el que li estic dient– quan vostès hi han parlat? Perquè vostès han tingut diferents reunions, juntament amb les organitzacions professionals agràries, per tota la problemàtica i la responsabilitat d'aquests excedents en el moment que es produeixen.

I després hi ha un altre tema, que jo sé que va lligat potser més al Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, però, en tot cas, vostè, en nom del Govern respon aquesta interpellació i, també, a la vegada, dins del Decret que varen signar i dins del conveni i dels acords que varen signar, creiem que és un tema que falta aprofundir-hi, que és el tema de l'alimentació.

Els temes de l'alimentació..., concretament el porcí, per la reducció, a la vegada, no solament dels purins que es puguin produir, sinó també, a la vegada, de la càrrega contaminant que tinguin els purins aquests que es produeixen.

Hi insisteixo, conseller, i nosaltres ja li anuncio que presentarem una moció en algun dels aspectes que li he formulat, d'anar cap a l'abandonament en els casos que sigui possible i que estigui justificat, en els temes d'ajuts a les explotacions, en el tema d'algunes afirmacions que creiem que ha de fer d'altre cop aquest Parlament pel que fa referència a deixar molt clar quina és la problemàtica i quines són les diferents solucions; a apostar per diferents solucions –no solament una o dues solucions, sinó diferents solucions–, i, a la vegada també, instar-los un cop més que, des del Govern de la Generalitat, com a màxims responsables, estableixin tot tipus d'acords possibles amb el sector del porcí i a la vegada també amb les mateixes organitzacions professionals agràries. Res més.

Moltes gràcies, senyor president.

La vicepresidenta segona

Molt bé, senyor diputat. *(Veus de fons.)* Moltes gràcies. Per a la rèplica, té la paraula l'honorable conseller senyor Ramon Espadaler.

El conseller de Medi Ambient

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, senyores i senyors diputats, certament havien quedat al tinter algunes de les preguntes i vaig directament al gra, però abans permetin-me una qüestió.

El marc de referència que s'ha concretat en aquest Pla de suport a la gestió incorpora aquest protocol previ signat amb totes les parts, que, per a nosaltres, té un valor important, perquè implica una part molt majoritària, no la totalitat, certament, i això, doncs, és així. També hi havia qui deia: «Escolta, la Unió Europea no permetrà fer...» La Unió Europea ha donat llum verda.

En qualsevol cas, què estem fent? Estem també desenvolupant aquest marc. I vostè em dóna peu a avaluar fins quin és el grau de compliment: ajuts als plans de gestió, tant com se n'ha demanat, 1.300.000 euros –partíem de 400.000 euros, 1.300.000 resultat final; ajuts a la implementació d'aquests plans quan són col·lectius i no depenen de grups empresarials, evidentment, sinó que són de cooperatives o són plans col·lectius no vinculats a grups, també, sobre la taula i amb convenis firmats amb la Federació de Cooperatives, i oberts a signar, també, si cal, amb els sindicats agraris.

També tenim –i abans no ho he pogut esmentar, i li agraïxo les preguntes que em fa– conveni signat, ja, de fa uns mesos, amb l'Associació Catalana de Fabricants de Pinso, per tal d'avançar en la formulació de pinsos amb la reducció, doncs, del nitrogen en les dejeccions ramaderes. Aquesta és també una de les regles d'or en qualsevol tipus de residus: la reducció en origen. I, si podem assolir una part d'aquesta reducció mitjançant la formulació dels pinsos, podem fer aquesta reducció, doncs, també, en aquest sentit, estem treballant amb l'Associació Catalana de Pinsos.

Convenis, també..., i vostè ha dit en un moment: «Suposem que hi haurà un catàleg...» Doncs, validarem un catàleg. No estem tant en la línia de validar un catàleg o d'homologar unes tipologies concretes com de buscar un notari independent, per entendre'ns, i aquest notari és la Universitat. En aquests casos tenim conveni, ja, signat amb la Universitat de Vic i amb la Universitat de Lleida, ambdues universitats arrelades i vinculades en el territori i en els territoris on la qüestió, doncs, dels purins és, probablement, més preocupant, perquè objectivament és on hi ha més cabana ramadera, per tal que ens ajudin a validar –i facin, en el fons, de notari– diferents sistemes.

Perquè entenem que el ramader el que ens demana és també seguretat, de dir: «Escolta, jo faig el Pla. Molt bé. Vull complir, però tinc una certa selva, tinc una certa dispersió de metodologies que em diuen que anava bé, però no les he pogut veure aprovades enlloc, ni tinc allò, dades exactes i precises.»

Doncs, a través del conveni que hem signat amb les dues universitats, adreçant-se el ramader al Departament de Medi Ambient, a la Junta de Residus, el que podrà és accedir a la Universitat i li diran: «Mira, amb aquest tractament, que tindrà aquests costos,» –i que, en qualsevol cas, el ramader coneixerà– «s'assoleixen aquests graus de reducció de nitrats.»

Per tant, aquest paper l'assignarem, el farem fer a la Universitat, més que no pas nosaltres fer un catàleg d'infraestructures o de tipologies de tractament, tipologies que, per tant, són un ventall ampli per adequar-nos a les diferents realitats. La planta, hi insisteixo, de tractament, doncs..., les plantes ens donen una resposta de cogeneració, les plantes ens donen una resposta, però no totes les respostes, sinó que ens obrim a altres possibilitats.

I vaig al nucli. De quant estem parlant? El Pla que ha aprovat el Govern de suport a la gestió de les dejeccions ramaderes està parlant –i aquest és el compromís del Govern– de 22 milions d'euros, en cinc anys, per a infraestructures –per a infraestructures. I no caldrà que

esperem, ni farem la divisió exacta i precisa, imputant a cada anualitat una xifra exacta, pensem que ha de ser més ambiciós els primers anys i menys en els darrers anys; per tant, el mes d'abril posarem sobre la taula la quantitat exacta, precisa, que correspondrà a la present anualitat, de manera que ja, doncs, en el mes d'abril tinguem en funcionament aquestes ajudes.

Per què un 25%? Doncs, perquè és allò que ens ha autoritzat la Comissió Europea, és allò que el comissari Fischler ha assignat que podíem arribar. No és menys cert..., i vostè i jo, i d'altres diputats d'aquesta cambra –veig la senyora Camps, allà– ens hi van acompanyar –i el senyor Bartolomé, que ens hi varen acompanyar–, que vàrem veure altres realitats possibles: el model de la Bretanya, ajuts fins al 60%, magnífic; realitats, a la tarda, cooperatives, mitjana d'ajuts: 17%. En qualsevol cas, sí, podríem fer un brindis al sol, dir: «No, nosaltres donem ajuts de fins al 60%...»

Escolti'm, nosaltres som realistes. Vàrem demanar interpellar a la Comissió Europea la Direcció General d'Agricultura, i la resposta és: «Miri, vostès poden arribar fins al 25%.» I aquest és el topall, doncs, que ens hem posat i que ens ha estat, per altra part, autoritzat. Que, a més a més, és un topall realista, i a més a més és aquell topall que no serà interpretat per la Direcció General d'Agricultura, per la Comissió Europea, com un ajut directe al sector. Estem parlant d'inversions en infraestructures i no en aquelles, hi insisteixo –i això és molt important–, que ja rebin algun tipus de prima, com és el cas de la cogeneració; estaríem parlant de tot aquest altre ventall de possibilitats.

Per tant, resumint i sintetitzant –veig que em queda un segon, i demano trenta segons més a la presidència–, estem desenvolupant el que va ser el protocol, li hem donat un impuls molt més gran, fent ja un pla governamental en què estan, ara sí, en funcionament, amb aquesta resposta, totes les línies estratègiques, llevat d'una, que resta pendent, doncs, de la resposta de la Comissió Europea, que és aquella que fa referència als ajuts a l'abandonament.

Esperem que, com que ha estat positiva la resposta fins ara, també ho serà en aquest extrem.

Moltes gràcies, senyora presidenta. Moltes gràcies, senyors diputats.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política de desenvolupament rural (tram. 300-00742/06)

La vicepresidenta segona

Passem al catorzè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Consell Executiu sobre la política de desenvolupament rural, presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per a l'exposició, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jordi Ausàs.

El Sr. Ausàs i Coll

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats..., bé, quan parlem del món rural i del seu des-

envolupament, caldrà que, des de les administracions –ho pensem nosaltres–, s'apliqui un enfocament global, un enfocament integral, en què els aspectes col·laterals al que en podem dir el pur desenvolupament econòmic, doncs, com són el medi ambient, la qualitat de vida, les infraestructures, l'ensenyament, l'atenció sociosanitària, etcètera, adquireixin una gran importància.

El cert és que el territori rural català comparteix amb major o menor grau uns criteris força comuns, com són ara la dimensió de les poblacions, la dispersió de la població en el territori, la qual destaca, com vostès saben, especialment en els municipis de les comarques de muntanya. I, en aquest sentit, també cal recordar com les annexions administratives dels anys seixanta van comportar una realitat municipal també molt complexa per la quantitat de nuclis agregats que van absorbir alguns municipis; també, criteri força comú pel que fa a la densitat de la població, entre quatre i cent habitants per quilòmetre quadrat de mitjana; també, la regressió de la població, lligada de manera directa al nivell de desenvolupament econòmic de la zona o al potencial que tenen; també, una característica comuna entre aquest món rural català, pel que fa a l'envelliment i al sobreenvelliment de la població, una taxa d'envelliment que podem situar al voltant del 20,07% d'índex –un índex força superior a la mitjana d'envelliment a la mitjana catalana–; també podem dir que, del total de 944 municipis de Catalunya, el 68,76% són municipis que en podem dir municipis rurals i municipis de menys de dos mil habitants, i en aquests municipis hi viuen un total de 380.700 persones, que representen un 6,3% de la població de Catalunya.

Per tant, el món rural, a grans trets, podríem dir que ocupa, aproximadament, un 80% del territori, i també és cert que, si bé l'agricultura, el sector primari, n'és el principal motor, el que sí que és cert és que cal que l'Administració, el Govern, garanteixi el desenvolupament integral, global, de tota aquesta zona, que nosaltres pensem que passa per la igualtat d'oportunitats, per la igualtat d'oportunitats econòmiques i de tota mena; en definitiva, una igualtat d'oportunitats perquè la gent pugui continuar vivint en el món rural.

És en aquest sentit que els ciutadans no només han de poder guanyar-se la vida en el món rural, sinó que també han de poder comptar amb unes òptimes condicions, és a dir, amb els serveis necessaris per poder viure-hi amb dignitat, amb un benestar equiparable al de qualsevol altra zona de Catalunya, equiparable al de les zones de la conurbació de l'àrea de concentració de serveis.

Vostè, honorable conseller, des de l'àmbit del Departament que n'és titular, del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca em parlarà, ben segur, de les eines programàtiques de què disposa el Govern per equilibrar, per desenvolupar, el conjunt del país, com és ara, doncs, el Programa de desenvolupament rural, el PDR, i és cert –i és cert– que disposem d'aquest Programa. És un programa, doncs, que prové, doncs, de fet, en certa manera, de l'Agenda 2000, eh?, perquè en l'Agenda 2000 la política de desenvolupament rural constitueix, com tots els diputats saben, el segon pilar de la PAC, de la política agrària comuna, i que, a més a més, a Cata-

lunya es concreta en uns objectius estratègics, que el mateix Departament, doncs, ja ha definit i que són públics i notoris, no?

Segurament ens parlarà també dels programes, doncs, Leader, del programes Proder, que estan inclosos dins els documents de programació del PDR, que és específic per a Catalunya, però nosaltres pensem que amb això no n'hi ha prou, i, per tant, reivindicuem, com deia al principi de la meua intervenció, aquesta programació o aquesta sensibilitat, o aquesta actuació integral, global, doncs, transversal, interdepartamental, diguem-ho com vulguem, del Govern del conjunt de Catalunya, i pensem que únicament amb els mecanismes i amb els programes que des del Departament d'Agricultura..., o, fins i tot, sents parlar dels plans comarcals de muntanya, però des del Govern de Catalunya aquestes programacions són insuficients per donar resposta amb mesures molt concretes, a vegades, doncs, mesures que van a contracorrent, mesures que contradiuen algunes de les planificacions dels diferents departaments del Govern..., dèiem que no són programes suficients per garantir la igualtat d'oportunitats entre els ciutadans de l'àmbit metropolità i els ciutadans del rerepaís del conjunt de Catalunya. Per tant, no són suficients, posem per cas, per garantir la igualtat d'oportunitats en l'accés a l'ensenyament especialitzat, superior, d'un sector molt important de famílies del món rural. És cert que avui, avui per avui, no existeix, per exemple, igualtat d'oportunitats per a molts catalans i catalanes que viuen al món rural a l'hora d'accedir a estudis superiors i especialitzats, i de manera molt especial, doncs, els universitaris. També és cert que en els darrers anys s'ha produït un increment molt important d'especialitats a facultats, a escoles universitàries, que abans no hi eren, a Lleida, a Vic, a Girona, etcètera, que, òbviament, han vingut a descentralitzar l'oferta universitària a Catalunya i, per tant, doncs, ja són molts els alumnes, les famílies, que hi poden accedir, però encara, doncs, aquest no és el cas de molts universitaris de les comarques, de les poblacions, rurals i de les comarques més allunyades d'aquestes conurbacions de serveis. Per tant, famílies d'aquest món rural, doncs, que necessàriament han de residir fora, doncs, de la seva ciutat i, per tant, del seu municipi i, per tant, han de fer front a uns costos econòmics molt elevats, que, com deia abans, posen en qüestió, doncs, aquesta igualtat d'oportunitats.

Per tant, proposta: home!, doncs, és obvi, doncs, que el Govern de Catalunya hi ha de respondre sense més dilacions amb un pla ambiciós, amb un pla català, amb un pla nacional, de beques i ajuts amb càrrec al pressupost de la Generalitat de Catalunya. Per tant, independentment que l'Estat traspassi o no traspassi la competència en política de beques, que sabem que és nostra, sabem que el Tribunal Constitucional, doncs, ja s'ha pronunciat, però que, naturalment, el Govern hi ha de donar resposta, i el Govern parla darrerament, tot i que ha tingut molts anys per parlar-ne i llavors no ho feia, però darrerament parla molt i arbitra algunes mesures tímides, però que sovint sonen més publicitàries que altra cosa, parla molt d'ajuts i de suports a les famílies, però, en canvi, no parla d'abordar aquest problema del Pla català de beques i ajuts amb recursos propis del Govern de Catalunya per fer front a aquest greuge compa-

ratu que pateix una part molt important de ciutadans i de famílies del nostre país.

Per tant, igualtat d'oportunitats per accedir a aquests estudis, però igualtat d'oportunitats en el camp de la societat de la informació i en el camp de les telecomunicacions. I vostè sap, honorable conseller, que les telecomunicacions, doncs, ens permeten, i aquest ha de ser un objectiu bàsic –bàsic– de l'acció del Govern, posar a disposició de les ciutadanes i dels ciutadans del món rural, tant de la muntanya, és a dir, del Pirineu i del pre-Pirineu, com de la plana, de l'interior, com del litoral, els mateixos recursos que existeixen per als que viuen a les àrees, a les zones, metropolitanes.

És cert que existeixen unes problemàtiques lligades a les peculiaritats del territori, ja sigui la distància, el nombre d'habitants, etcètera, però, precisament per aquestes condicions de llunyania, de demografia feble, precisament per aquestes condicions particulars, pensem, nosaltres, que el Govern ha de fer possible un desplegament de les accions, doncs, específiques per garantir que la societat de la informació arribi a tot arreu. L'acció del Govern ha de permetre que les telecomunicacions, essencials per a totes les comarques i indrets de Catalunya, però encara més, segurament, per a aquestes zones febles, allunyades, desfavorides, siguin desplegades ambiciosament amb una acció decidida i amb les inversions necessàries, i això, malgrat, doncs els PDR, malgrat els plans comarcals de muntanya, malgrat les accions Proder, malgrat els programes Leader, això avui no és així, i vostè sap, conseller, que els acords amb Telefónica, per exemple, continuen establint criteris d'inversió en funció dels habitants i no pas del territori, i, per tant, home!, cal canviar el xip –cal canviar el xip– de totes totes, perquè l'eina és el territori i el desplegament de les infraestructures no s'ha de realitzar prioritzant els clients, almenys ho pensem nosaltres, sinó que ha d'abastar la totalitat del país, el conjunt del territori.

Per tant, l'estat actual de les tecnologies, eh?, les comunicacions via ràdio, els mòbils de tercera generació, el satèl·lit, l'abaratiment de les infraestructures, els acabaments relacionats amb les tecnologies, ens permeten poder abastar tot el territori i tots els ciutadans, visquin on visquin. Aquesta hauria de ser avui per avui, eh?, una prioritat del Govern de Catalunya, i, per tant, és en aquesta política transversal, interdepartamental, de suport al món rural català que caldria una acció decidida del Govern de la Generalitat.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Per a la resposta, té la paraula l'honorable conseller senyor Josep Grau.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (Sr. Josep Grau i Seris)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, senyor diputat, bé, com vostè feia una afirmació que jo hi estic totalment d'acord, no?, diu: «Les polítiques de desenvolupament rural són polítiques que no afecten només el concepte estricte de lo que és la

política agrària, sinó que tenen un efecte superior», jo diria que és un efecte perfectament transversal per part de tots..., de tots no, però d'una pila de departaments d'un govern. Per què? Home!, miri, en l'efecte del desenvolupament rural hi fa referència el mateix model de divisió territorial de Catalunya. Vostè ha fet referència a les agrupacions de municipis que van desaparèixer i que es van convertir en agregats, i que això ha afectat, i ha afectat negativament, i encara en tenim herències avui vives, d'aquells efectes, però, per exemple, la comarcalització de Catalunya ha tingut un efecte positiu en el desenvolupament rural de Catalunya, perquè en posar els serveis assistencials, educatius, sanitaris, en els municipis caps de comarca, de les comarques eminentment agrícoles, el que ha fet és ajudar a assentar la població rural.

Per tant, és cert: les polítiques de desenvolupament rural no són només les que es puguin marcar des de les polítiques agràries, tant des de la mateixa PAC..., especialment les del segon pilar, no les del primer, perquè les del primer són purament ajuts directes per mantenir la renda, però que també ajuden, sinó a les de desenvolupament rural. Per tant, una política assistencial, una política sanitària, en qualsevol dels nostres municipis, a les nostres comarques, una política educativa de primer i segon cicle, o el mateix desplegament de totes les universitats a Catalunya, o, per exemple, vostè està en una comarca que té, fins i tot, una extensió de la UNED, i això és estatal, en el cas de la Seu d'Urgell, bé, això són polítiques de desenvolupament rural, perquè, si no, no permetrien atansar la població en els serveis bàsics, mínims i indispensables per mantenir una qualitat de vida.

Vostè fa referència a les tecnologies de la informació i la comunicació. Bé, escolti'm, nosaltres, com a Govern, des d'aquest punt de vista, precisament, aquesta és una tasca importantíssima en aquest moment, i la seva comarca és una, per exemple, de les comarques pilot en aquest sentit. Per què? Perquè, segurament, que aquí s'ha fet una aposta pel que és el cable, no?, el cable de fibra òptica, a través de Localret, i ha estat superat, el cable de fibra òptica, per l'ADSL i per altres tecnologies.

Per tant, plenament d'acord a continuar el pla ja proposat i que s'ha començat, precisament, a l'Alt Urgell, crec que s'ha començat a la Terra Alta, s'ha començat al Solsonès i en algun altre indret de les comarques més allunyades de Catalunya, de les que haurien tingut més dificultat. Nosaltres hem d'aconseguir en un període molt curt de temps arribar al cent per cent de la població de Catalunya, perquè aquesta també és una política de desenvolupament rural, una política que ajuda a travar, també, el conjunt del territori. Home!, és política de desenvolupament rural tot lo que fa referència a investigació i desenvolupament, perquè d'això en parlem molt poques vegades, parlem quasi sempre dels recursos que destinem als programes de desenvolupament rural d'ajuda directa al mateix pagès, al mateix ramader. Per exemple, vostè m'ha fet referència abans del PDR al que pot ser incorporació de joves, plans de millora, per exemple, i, en canvi, parlem molt poc de tots els recursos que des de Catalunya es dediquen a investigació i desenvolupament, a recerca i desenvolupament, i a transferència tecnològica. Per exemple, aquest

any hi ha un programa amb més de quatre-centes activitats, precisament, amb transferència tecnològica. Hi ha un programa de transferència tecnològica en aquest moment en què hi ha quatre-cents contractes programa, petits contractes programa d'investigació a l'IRTA en aquest moment, que són vius en aquest moment, o tot lo que s'està fent en investigació, per exemple, amb l'acabat de crear, amb l'acabat de signar, acord amb el CESIC, que és per al Centre de Noves Tecnologies de la Carn, per reforçar el Centre de la Carn de Monells, per exemple, o el reforç que es fa a la Universitat de Lleida, en el centre de la Universitat de Lleida IRTA, en tecnologia agroalimentària també, que és una inversió similar, serà una inversió similar, a la del centre de Monells, per exemple, no?

Home!, un altre aspecte important, també, és a dir, per al desenvolupament rural és l'ajut des del mateix Programa de desenvolupament rural per a la «vivenda» del mateix pagès o per a la «vivenda» del fill del pagès, per exemple, o són polítiques de desenvolupament rural també les polítiques de «vivenda» que es puguin fer en els municipis caps de comarca i en els municipis especialment agraris de Catalunya.

És per això que el Programa Cat 21 del mateix Govern planteja una sèrie de mesures que afecten més d'un departament, perquè les polítiques, cada vegada més, han de ser polítiques transversals, i no poden ser centres tancats, cada un dels mateixos departaments d'un govern, fent la seva acció individual, i particular, i sectorial, sense tenir en compte que cada una d'aquestes polítiques pot tenir un efecte positiu o negatiu en aquest o en aquell altre, o en aquell altre, sector econòmic del nostre país.

Per tant, des d'un punt de vista molt clar, tenint en compte, a més a més, el territori tan trencat com tenim a Catalunya..., és a dir, si ara ens situéssim a la nostra demarcació electoral respectiva, senyor Ausàs, a Lleida, no?, Lleida té un terç de la superfície de Catalunya, és de quasi tretze mil quilòmetres quadrats, i la seva base fonamental és el sector agrari, i si ens situem cap a l'interior, més enllà de Lleida ciutat i els municipis caps de comarca, bàsicament ens trobem amb molts pobles, amb molts municipis i amb algunes comarques on la primera activitat econòmica, i en alguns l'única activitat econòmica, és el sector agrari i on la primera i quasi única activitat industrial és la cooperativa, és la SAT, és el molí, és la SA, que fa transformats de productes agraris.

Per tant, per això, el Programa Cat 21 reflecteix això. Quan vulgui li ho podem explicar i que pugui veure exactament com funciona. El Programa Cat 21 marca molt clarament diverses polítiques de diferents departaments del Govern que incideixen tots directament en la política de desenvolupament rural, perquè... I al costat d'això, què hi ha? Home!, hi ha tot allò que sí que és propi directament des del Departament d'Agricultura, que és el PDR, sí, però el PDR és moltes més coses, i, a part del PDR, hi ha tot lo que són..., vostè ha dit, home!, farà referència potser als plans comarcals de muntanya; doncs també els plans comarcals de muntanya incideixen en lo que fa referència a desenvolupament rural, o un altre aspecte, no?, que és tota la polí-

tica de qualitat, per exemple, no?, la política de qualitat ajuda moltíssim al desenvolupament rural. Per què? Perquè especialitzar les produccions, les pròpies..., les onze denominacions d'origen del vi i la del cava, no?, han ajudat moltíssim al desenvolupament de les nostres comarques. Per què? Perquè han ajudat a crear marques, a crear *labels* de qualitat, a crear autoregulació, o sigui, capacitat de regulació des de les mateixes comarques, per tant, a través dels propis consells reguladors. Especialització ho és que en aquest moment hàgim crescut, per exemple –i, per tant, també és política de desenvolupament rural, hàgim crescut pràcticament un 400% en producció agrària ecològica, i d'una forma importantíssima en producció ramadera ecològica, i especialment en producció ramadera de boví; que ens hàgim fixat un objectiu, que és arribar al 2010 amb el 10% de producció agrària ecològica, i que amb el ritme que estem portant jo crec que ens hi podem acostar molt bé. També és una bona política de desenvolupament rural. Per què?, perquè és diferenciar, ajudar a diferenciar els productes en el mercat, ajudar a especialitzar els mateixos productors. Per tant, polítiques en el món rural? Home, doncs miri, el Pla de reestructuració de la Vinya és una bona política de desenvolupament. Per què? Perquè ajuda un sector concret de la nostra producció a renovar, a renovar veritablement, a renovar les plantacions i a poder ser més competitius en el mercat. Tot el que fa referència als sistemes a través d'informàtica, per exemple, no? El president em sembla que ho ha dit en una resposta, en una pregunta parlamentària a la tarda, no? Tenir connectats tots els centres d'assistència primària o tenir connectats tots els centres d'educació primària i secundària en la xarxa, això facilita també, precisament, el desenvolupament rural. Per què? Perquè permet els alumnes o els veïns de qualsevol indret de Catalunya poder tenir, accedir, diguem, a través d'aquells centres, a les seves pròpies bases de dades. Uns amb finalitats sanitàries i uns altres amb finalitats educatives. Però bé, el mapa de sòls registra el registre d'explotacions, per exemple; tot el que fa referència al registre de la vinya... Són polítiques que aquestes són estrictes del mateix Departament d'Agricultura, i que van, precisament, en aquesta direcció.

Home, però aquests tres anys crec que hi ha hagut una incidència molt potent en el programa de desenvolupament rural, en el que fa referència a agroindústria, en el que fa referència a l'agroturisme, en el que fa referència a concentracions parcel·làries, en el que fa referència als plans de millora i incorporació de joves... Nosaltres podem dir, en aquest moment, que passem al davant en el lideratge, pràcticament, a nivell de l'Estat espanyol, en plans de millora d'incorporació de joves i en volum d'inversió dins d'aquests plans de millora i incorporació de joves per part dels mateixos productors.

O sigui, si mirem, per exemple, qui ha fet més plans de millora en el conjunt de l'Estat veurem que Galícia ens passa al davant amb nombre de plans de millora, però, en canvi, nosaltres passem al davant –i de molt– en inversió total per part dels propis productors.

Si mirem les incorporacions de joves, nosaltres passem al davant també. I, a més a més, es dona la paradoxa que en la nostra capacitat de generar, diguem, despesa, per tant, la nostra capacitat en les convocatòries de ge-

nerar peticions d'ajut, diguem, fins i tot, s'ha vist desbordada en algun moment i hem hagut de suplementar, diguem, les pròpies partides per poder-hi fer front. I, en canvi, hem vist en paral·lel, per exemple, com aquest any, aquest 2002 s'han perdut només amb mesures d'acompanyament 40 milions d'euros per part d'alguna comunitat autònoma que no ha tingut capacitat de gastar-los i no ha tingut una cosa pitjor, que és la generositat d'ajudar, diguem, durant el 2002, aquells que tenien més capacitat de consum, per tant, més capacitat de gastar i que ens han negat durant tot l'any la seva capacitat de gastar-ho. Van dir que sí que serien capaçs de consumir-ho, i ha arribat a final d'any i s'han perdut de Brusselles 40 milions d'euros que a nosaltres, la veritat, ens haurien ajudat encara a anar més enllà en mesures d'acompanyament, i les mesures d'acompanyament bàsicament se centren en les mesures agroambientals, per exemple, no? Que són les especialitats: producció agrària, producció integrada, ai, producció ecològica, producció integrada, els ajuts, diguem, de les zones de muntanya. És a dir, tot allò que pot reforçar una mica més el teixit productiu del nostre país.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta segona

Té la paraula l'il·lustre diputat senyor Jordi Ausàs, per a la rèplica a l'honorable conseller.

El Sr. Ausàs i Coll

Gràcies, senyora presidenta. No li puc pas contradir bona part del que vostè ha dit perquè, efectivament, això és així i, per tant, des del PDR existeixen totes aquestes línies que, naturalment, incideixen necessàriament en el desenvolupament rural i agrari. Però ja li avançava, al principi de la meua intervenció, que el que volia plantejar i plantejava avui aquí era un concepte transversal i global del que podem entendre per desenvolupament rural. I perquè hi hagi desenvolupament rural, doncs, home, hi ha d'haver municipis, hi ha d'haver pobles, i això, doncs, s'ha d'evitar el despoblament. Vostè deia que la Llei de comarcilització, de comarcilització de Catalunya ha anat molt bé, ha suposat un avenç, precisament, per desenvolupar els municipis, perquè, naturalment, doncs, s'hi han instal·lat, doncs, punts de referència de l'Administració en molts casos, s'hi ha creat l'Institut, s'hi han creat diferents serveis de l'Administració. Però també sovint es pot fer una lectura negativa i, per tant, el tancament d'escoles en municipis rurals ha provocat sovint un desplaçament dels alumnes i a vegades també de les famílies, és a dir, un canvi d'ubicació de les famílies. I, per tant, sovint aquells municipis..., no estic parlant d'aquells municipis, d'aquells pobles petits sinó aquells municipis mitjans, doncs, han vist com moltes vegades els alumnes havien de desplaçar-se a la capital de la comarca necessàriament a cursar els seus estudis secundaris, quan això era perfectament possible de poder-ho assumir la mateixa escola pública, en mateix ensenyament primari a partir d'un concepte diferent.

Per tant, també desenvolupament rural vol dir moltes vegades, doncs, plantejaments específics, i nosaltres

hem defensat –i continuem defensant– que caldria modificar el mapa escolar de Catalunya, precisament, en aquesta direcció. És a dir, podem parlar de molts municipis que han patit aquesta situació i que sovint, un cop les famílies han abandonat el poble o han abandonat el municipi i el poble, doncs, que, ja dic, no és un poble petit sinó que és un poble mitjà, difícilment hi retornen. I aquesta és una de les qüestions que hauria de fer pensar molt el Govern de Catalunya, perquè el mapa escolar no té per què ser una qüestió intocable.

Parlant de despoblament hem de parlar també d'una característica –com deia abans– que és comuna al món rural català, que és l'envelliment de la població i és la gent gran. I l'envelliment de la població, que és una característica comuna, produeix al món rural una dependència molt alta per part de molts ciutadans d'edat avançada i, a més a més, doncs, unes situacions que es veuen agreujades, sovint, per moltes patologies.

Per tant, hi ha d'haver un esforç importantíssim del Govern de Catalunya per fer un tractament diferenciat en aquests àmbits, per tant, molta més inversió, doncs, en atenció domiciliària; molta més inversió a poder construir habitatges tutelats que, per tant, doncs, sense moure's del medi rural, del seu àmbit de tota la vida, aquell matrimoni ja gran que té dependències, que, per tant, possiblement no tingui els fills amb ells, doncs, puguin continuar vivint en el seu medi natural. I això d'aquí, bé, doncs, no hi ha d'haver cap estudi que ens ho indiqui perquè només el sentit comú i el fet de viure i trepitjar els pobles del nostre país, doncs, ens en podem adonar. Però és que, a més a més, la Comissió d'Estudi de la Problemàtica del Món Rural d'aquest Parlament, doncs, el mes de novembre passat va presentar un estudi que es diu *Les necessitats socials del Medi Rural a Catalunya*, on es posen de manifest aquests dèficits importants, per exemple, d'habitatge, amb la gent gran, perquè són habitatges, doncs, que no reuneixen unes mínimes condicions pel que fa, posem per cas, a superar les barreres arquitectòniques, perquè les seves condicions de manteniment són molt complicades, perquè les dependències de les patologies d'aquesta gent fan difícil que hi puguin viure. O bé posaven de manifest també un cas molt clar. Vostè deia «ajuts en l'àmbit ramader, pagès, per poder continuar vivint a casa». Doncs, escolta, la gent jove de molts municipis rurals del nostre país, especialment, tant del litoral –de la zona costanera–, per tant, turística per excel·lència, com de la zona de Pirineu, d'alta muntanya, turística per excel·lència, no poden continuar vivint als seus municipis o tenen dificultats serioses, perquè l'encariment importantíssim de l'habitatge els fa totalment impossible poder accedir, o molt difícil poder accedir a una vivenda de lloguer en el seu propi municipi.

Per tant, tot allò que vagi..., aquelles polítiques transversals que vagin a afavorir el fet que es pugui continuar vivint en el món rural amb les mateixes condicions, amb la mateixa dignitat, amb els mateixos mitjans, amb les mateixes prestacions que hi ha a altres zones de Catalunya, doncs, zones de l'àrea metropolitana, zones de la conurbació de serveis, doncs, serà el que el Govern de Catalunya haurà de prioritzar.

Nosaltres hem presentat aquesta interpellació en aquest sentit genèric, en aquest sentit ampli, perquè tenim un paquet de mesures molt determinades, molt concretes, que volem posar a consideració del Ple del Parlament i que tindrem ocasió de fer-ho a la Moció subsegüent que debatrem en el proper Ple.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Conseller, té la paraula per a la rèplica.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Moltes gràcies, senyora president, senyores i senyors diputats. Senyor diputat, home, miri, no ho devem haver fet fins avui tan malament, no pas perquè siguem aquí encara, ni pels vots ni per tot això, sinó per una cosa que li diré, no? Jo, no fa massa, escoltava una conferència del senyor Emilio Eiroa, que havia set president del Govern d'Aragó, havia set president de les Corts d'Aragó també, i deia: «Nosaltres, l'Aragó, hem concentrat tot el nostre esforç des del Govern i des de les Corts, des de l'inici de la democràcia i de l'autonomia» –en aquest cas, d'Aragó– «fent un gran pol industrial, de serveis i residencial a Saragossa».

»El Pirineu ha tingut una dinàmica pròpia, ha set motor, el turisme ha set motor i ha anat caminant. I la Franja té la mateixa dinàmica que vostès en el cas de Lleida, no? I, fins i tot, hi ha una forta imbricació d'una banda a l'altra a nivell econòmic, i vostès, a més a més, des de Lleida, ens donen molts serveis, fins i tot, sanitaris. Quin ha estat –diu– el nostre error», deia el senyor Emilio Eiroa, i això està escrit, diu: «No hem sabut vertebrar un territori, no l'hem sabut vertebrar. I avui tenim la gran ciutat de Saragossa –que deu tenir 1.600.000, no, 1.200.000 habitants, deu tenir, no, 600.000 habitants del 1.100.000 que té Aragó, deu ser això, 600.000 habitants dels 1.100.000 que deu tenir Aragó–, tenim Terol i Alcanyís, que hi viu tota la gent de tota la província de Terol, tenim moltes zones de les comarques interiors de Saragossa buides, amb molts pobles tancats, i el Pirineu i la Franja, i Osca ens perden població cada any.» Diu: «Vostès, per sort, han tingut un model de país que han pensat en totes les comarques i han fet la comarcalització de Catalunya.» I més enllà de la discussió de si s'ha fet més bé o més malament –això ho afegeixo jo, ara–, si s'ha fet més bé o més malament, «a vostès els ha servit per travar un territori i l'han travat. Per tant, el seu model ha estat el vàlid i el nostre ha estat l'equivocat.» Això ho deia el senyor Emilio Eiroa i, a més, està escrit, no? Jo li vaig demanar el text de la seva conferència perquè em va xocar que reconegués que el nostre model de Catalunya era el bo i el seu no havia set prou bo, es demostrava que no era el bo. Home, per què dic això? Dic això perquè, fixi's bé, senyor Ausàs, nosaltres teníem fa deu anys una pila de comarques de Catalunya perdent encara molta població, no estic dient els municipis o els pobles, estic dient les comarques en el seu conjunt. I avui, pràcticament, no hi ha cap comarca de Catalunya, pràcticament, que perdi població. Diu «això és mèrit de tots», clar que sí, i és mèrit de l'activitat econòmica que s'ha generat a cada un dels mu-

nicipis, és mèrit de la capacitat de generar noves activitats econòmiques fins i tot. Al costat, a la seva esquerra té assegut l'alcalde de Sort, per exemple, no? Bé, el Pallars Sobirà era una comarca que perdia moltíssima població, l'activitat turística, l'activitat de l'esport d'aventura li ha generat una dinàmica nova que li ha aturat la població. Però si no hi hagués hagut, si no hi hagués hagut serveis bàsics, mínims i assistència de tot tipus a la capçalera, aquella comarca no s'hauria pogut redreçar. Per què? Perquè la gent ara hi va a treballar, ara hi tornen o en vénen de nous i no hi podrien anar perquè no hi hauria els serveis. Per tant, home, tan malament fins avui no es deu haver fet; polítiques transversals se n'han fet, perquè qualsevol política sanitària en una zona que és eminentment agrària és una política que afecta molt directament després el desenvolupament rural. Per què? Perquè ajuda a assentar la població, perquè té serveis. Dius, home, és que no ho tenim tot encara!, és evident que no, i un país trencat com el nostre, tan difícil com el nostre, per exemple, les noves tecnologies de la informació i la comunicació és molt difícil que arribin a tot arreu. Però, escolti, això no vol dir que sigui impossible, ni vol dir que no ho hàgim de fer, ni vol dir que no estigui programat de fer-ho i que no ho estiguem fent ja en aquest moment, per exemple.

Home, vostè em parla de beques, que hem tingut una lluita que vostè la sap i a més hi ha fet referència, que és, per exemple, la competència, el marc competencial en el tema de les beques i l'incompliment, a més a més, dels compromisos d'aquest marc competencial i una sentència favorable al compliment d'aquest marc competencial, que no s'ha pogut desenvolupar encara, i vostè sap exactament per què i que no és culpa, precisament, del Govern de Catalunya. Bé, per tant, política sí, clar que sí, i tant, és que estem plenament d'acord amb això. Escolti, vostè parla dels centres educatius... Que consti, senyor Ausàs, que estem fent un debat que ultrapassa les competències del meu Departament. Que quedi clar també, eh?, perquè estem parlant de moltes coses que no són exactament agricultura, però... Estem parlant d'educació. Escolti, nosaltres hem mantingut moltes i moltes escoles rurals –i vostè ho sap perfectament– que es mantenen només des d'un punt de vista d'equilibri territorial, perquè, si es mantinguessin pels resultats econòmics que representa mantenir els professors en aquella escola i els pocs alumnes que hi ha en aquella escola, s'haurien hagut de tancar, no dos, tres, quatre, sis, deu: és que s'haurien hagut de tancar el 75% de les escoles rurals que teníem en molts dels pobles de les comarques de Catalunya.

Bé, per què s'han mantingut? Home, s'han mantingut perquè si la comarca aconseguia estabilitzar-se, aconseguia redreçar-se una mica, algunes d'aquestes escoles –que és el que està passant avui, que han estat a punt de tancar-se– avui no només no estan tancades, sinó que han incrementat el seu nombre d'alumnes. Per tant, hem redreçat la situació, i això ho hem fet al llarg d'aquests últims anys fent aquestes polítiques concretes que li deia en aquest moment, i també ajudant en el desenvolupament rural d'aquestes comarques, ajudant també en el desenvolupament turístic d'aquestes comarques, per tant ajudant aquelles iniciatives que en

aquestes comarques s'han generat per generar alta activitat econòmica, o industrials, o ramaderes, vull dir, de tot tipus...

La vicepresidenta segona

Conseller, hauria d'anar acabant. Se li ha esgotat pràcticament tot el seu temps.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca

Vaig acabant, senyora presidenta. Per tant, escolti, estem d'acord en els plantejaments que fa, perquè entre altres coses són els mateixos plantejaments del Govern i la mateixa acció que el Govern fa en aquest moment. I vull acabar, i acabo aquí: Catalunya ha d'acabar tota, i en molt poc temps, tota amb xarxa. No ha de quedar ni un ciutadà de Catalunya que des de casa seva no pugui connectar-se a la xarxa per fer qualsevol cosa, per estudiar a la UOC; si és pagès o ramader, per connectar el portal RuralCat, per informació, per formació i per transferència tecnològica.

Moltes gràcies.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre política penitenciària (tram. 300-01015/06)

La vicepresidenta segona

Passem al quinzenè punt de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Consell Executiu sobre política penitenciària. Presentada pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Àlex Masllorens.

El Sr. Masllorens i Escubós

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats... Honorable consellera, el sistema penitenciari és enormement complex, vostè ho sap molt millor que jo, però en alguna cosa estem, em sembla, d'acord, dintre d'unes discrepàncies que vénen de lluny en algunes petites qüestions, i és en la funció rehabilitadora d'aquest sistema.

Nosaltres, abans d'avui, hem presentat diverses iniciatives –a vegades en forma de moció i interpel·lació, a vegades en altres formes– sobre les condicions de vida a les presons, sobre els models de rehabilitació, sobre el treball penitenciari... Hem elaborat documents sobre política alternativa i sobre mesures penals alternatives, perquè considerem que és un element clau. Però avui, si vostè m'ho permet, pensava entretenir-me sobretot en el que és el medi físic, l'entorn físic d'aquest sistema, el que són concretament aquests centres penitenciaris, que és una qüestió que està en aquest moment sobre la taula d'una manera molt candent i que em sembla que no mereix precisament, des del nostre punt de vista almenys, un aprovat del Govern.

Jo li vull recordar que fa més d'un any, el 30 de maig del 2002, vam aprovar en aquesta cambra una moció, la 164, sobre la creació de noves places i equipaments penitenciaris, i, entre altres qüestions, aquesta Moció

constatava el retard amb què el Departament de Justícia havia encarat fins aquell moment la recerca d'un emplaçament definitiu per a la presó que ha de substituir, encara avui, el Centre Penitenciari d'Homes de Barcelona, tenint en compte els anys que portem de retard, que ja els portàvem llavors, i la Moció instava el Govern a trobar un emplaçament definitiu per a aquella presó en un termini màxim de sis mesos; sis mesos que han passat amb escreix, perquè es tractava que fos abans del 30 de novembre del 2002, i, per tant, portem ja bastant temps des de la data màxima, límit, en què la Moció instava a trobar aquest emplaçament.

Ja en aquell moment, el PP, que és un grup aliat de vostès –de moment, almenys–, va dir al conseller Delfí Guàrdia –i ho cito literalment–: «Un any després de la signatura d'aquest conveni» –que es referia al conveni entre l'Ajuntament de Barcelona i el Departament–, «la realitat és que el Departament de Justícia ha estat incapaç de trobar una ubicació per a la presó que ha de substituir la Model de Barcelona.»

Aquesta afirmació, al nostre entendre, avui continua sent perfectament vigent, però amb molts agreujants, i li'n diré com a mínim alguns. L'agreujant que ha passat un altre any des de la Moció que va fer l'il·lustre diputat –gairebé un any– Daniel Sirera. L'agreujant que la població reclusa ha augmentat d'una manera considerable i, per tant, també la massificació en els centres penitenciaris. L'agreujant que estem en un final d'etapa que dura ja, des del nostre punt de vista, massa temps, en el qual, pel que es veu, hi ha una dificultat per decidir algunes qüestions que posen en evidència, al nostre entendre, hi insisteixo, la manca d'autoritat d'aquest Govern, d'autoritat moral. I, si m'ho permet, també l'agreujant que, al nostre entendre per motius purament i estrictament de càlculs electoralistes, legítims, però aquest Govern no pren decisions que són molt importants per a Catalunya.

Com a molt, és possible que adjudiquin aquest centre a darrera hora, i aleshores probablement no de la manera més convenient per al país, però això és greu, perquè amb això hipotecaran l'acció d'un proper govern, i entenem que això no és la manera com s'haurien de fer les coses. Hi ha certes decisions que s'han de prendre en funció de la necessitat que hi ha i s'han de prendre d'una manera justa i adequada.

La indecisió, per tant, d'aquest Govern, creiem que ens ha fet perdre molt de temps, i sembla que en perdrem més. En aquest terreny, precisament, de la substitució d'aquest centre, nosaltres hem vist llançar un globus sonda darrerament, que tenim la impressió que ha petat ja abans de llençar-lo, perquè s'ha deixat anar, doncs, la possible construcció d'un macrocentre penitenciari en una comarca que, al nostre entendre, tenen molt abandonada, des de molts punts de vista, des de fa molts anys. No han previst, segons sembla, les dificultats per al desplaçament dels treballadors de les famílies dels interns, etcètera, en una comarca que no té resoltes les mínimes necessitats de transport i d'infraestructures de comunicació. I, per tant, el que pretenien, segons sembla, era exigir un plus de solidaritat a una comarca amb la qual ens sembla que aquest Govern, francament, ha estat enormement insolidari.

La resposta de l'Anoia no es va fer esperar ni un minut, fins al punt que, finalment, paradoxalment, els qui s'han situat al capdavant de la protesta –o almenys una part dels qui s'hi han situat– han estat els seus propis alcaldables, els del seu propi Grup Parlamentari, i un cop més fa tota la impressió que estan fent d'oposició de l'oposició.

Se suposa que no s'ha de patir ja, perquè el conseller Delfi Guàrdia, nou mesos enrere, declarava que la ubicació definitiva del centre de preventius no estava decidida, perquè hi havia moltes dificultats per trobar un solar, però els darrers mesos hem anat veient missatges no solament contradictoris, sinó que aquest 15 de febrer passat, per exemple, vostè mateixa, senyora consellera, en el diari *Avui*, en una entrevista declarava: «En principi, la presó no té per què anar a Òdena» –és una frase literal extreta d'aquesta entrevista–, i uns dies després rebíem aquí al Parlament un escrit –encara que portava data de 13 de febrer; per tant, dos dies abans de publicar-se l'entrevista– en el qual la frase que vostè diu –i aquesta sí que literalment–, en aquest escrit de resposta al Parlament, és: «El Departament de Justícia i Interior ha descartat aquesta possibilitat.» No ens queda clar, doncs, si és que està gairebé descartada o és que està del tot descartada.

Però, de tota manera, entenem que les contradiccions en aquesta matèria i els canvis de sentit del que és la política en matèria de construcció de nous centres van més enllà. Vostè també, en aquesta mateixa entrevista, deia que comprenia molt bé que això que hi hagi dues presons en una zona, en un espai de terreny tan proper, i que en aquestes dues presons hi hagi tanta població penitenciària, és una cosa que creu que no s'entén molt bé i que, per tant, la reivindicació de les persones de l'Anoia era justa. És clar, quan estem a punt de construir un macrocentre penitenciari a la finca de Can Margarit, al costat de Can Brians, posant-hi gairebé la meitat de la població penitenciària de Catalunya –en aquests moments, probablement seria més, perquè ja parlen de dos mil interns, fins i tot, com a màxim d'aquest centre en un mateix municipi–, això ens sembla bastant contradictori. Entenem els motius que pot tenir una comarca per no posar tan a prop d'altres aquest centre nou i, en canvi, sembla ser que no comprenem que no és adequat que hi hagi dos centres tan a prop l'un de l'altre.

Nosaltres entenem que això és un error més, i fa molt temps que ho diem, i a més hem demanat reiteradament que hi hagi una política de dispersió en el territori dels centres penitenciaris o, si més no, que facin –deixem potser en alguna cosa de ser tan capdavanters, com hem dit durant tants anys– una cosa que el Govern central ha fet els últims anys –i s'ha de reconèixer–, que és que, malgrat que les presons puguin ser grans, puguin ser igualment macrocentres, com a mínim han entès que els mòduls no han de tenir una capacitat superior a seixanta persones, que és el que s'ha fet en les darreres construccions. Vostès continuaven parlant de dos-cents cinquanta, de tres-cents interns per mòdul. Nosaltres entenem que això és un error, hi insisteixo, ho hem repetit i ho tornem a posar sobre la taula en un moment d'una certa disbauxa a l'hora de fer els nous centres i,

per tant, seria un bon moment per replantejar aquesta política de construcció de nous centres.

Hi ha una qüestió que, al nostre entendre, és encara més greu, perquè, mentre no fem aquests centres penitenciaris nous, estem fent una cosa que considerem enormement perillosa, que és aquesta col·locació de mòduls penitenciaris –a part de la rehabilitació d'alguns que en el seu moment es van llogar temporalment i s'han quedat allà instal·lats d'una manera sembla que definitiva–, la instal·lació de mòduls en llocs on seria enormement discutible. L'últim d'ells a Brians, on és a punt d'instal·lar-se un mòdul que queda pràcticament fora del recinte perimetral; els Mossos tindran enorme dificultat per poder fer tota la seva ronda, perquè els queda fora d'aquesta ronda; en el moment actual, amb el disseny que hi ha, que està fent l'empresa segons les indicacions que li deuen haver donat des del Departament, tinc entès que no queda clar ni per on es pensa entrar el menjar als interns d'aquest mòdul ni de quina manera es podrà fer la primera identificació quan arribin des d'altres centres.

Bé, tot això és una política que, d'alguna manera, posa en evidència, consellera, al nostre entendre, que alguna cosa falla, que no hi ha una política adequada en matèria de construcció de centres, i el que hem de fer és o replantejar-la i tornar a fer allò que ja va demanar aquest Parlament uns anys enrere, que era la revisió del pla de centre, veure'l amb calma i intentar consensuar-lo amb les forces que estem presents aquí, o si no, almenys, si hem d'aplicar aquell pla tal com avui està redactat, aleshores intentar complir algun dels terminis que ja amb escreix s'han incomplert, inclosa, per exemple, l'obertura del mateix hospital psiquiàtric penitenciari, que està previst que ja estigués inaugurat i que tenim la sospita que s'inaugurarà, per raons que potser són òbvies, el proper mes de setembre o octubre, probablement coincidint amb una fase prèvia a algun període electoral.

La vicepresidenta segona

Se li ha esgotat el temps.

El Sr. Masllorens i Escubós

Gràcies, senyora presidenta.

La vicepresidenta segona

Molt bé. Passarem, doncs, a la resposta, i té la paraula l'honorable consellera senyora Núria de Gispert.

La consellera de Justícia i Interior

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats... La seva interpellació, senyor diputat, era sobre política penitenciària, i l'ha circumscrit, com ha dit al principi de la seva intervenció, al pla de presons o de nous centres penitenciaris, o de substitució de les presons de Barcelona. Jo també intentaré centrar-me en aquest punt, però sí que abans voldria que quedés almenys en el *Diari de Sessions* que el capteniment del Govern en matèria de política penitenciària..., i ara fa ja dinou anys, el 20 de febrer ha fet dinou anys de l'as-

sumpció de les competències en matèria de presons pel Govern de Catalunya, unes competències difícils i complexes, i més en l'època en què es van assumir, que era l'any 1984, i que l'estat i la situació dels centres penitenciaris arreu de l'Estat, però en aquest cas a Catalunya eren, si més no, d'aquelles amb què era impossible complir la legislació penitenciària, que en aquell moment sí que era la més progressista d'Europa. Però, així i tot, ho vam assumir, perquè com a govern, i com a govern que vol incrementar el seu autogovern, sempre hem defensat competències fàcils i difícils, aquelles que agraden a la ciutadania, aquelles que no agraden, aquelles que donen vots i les que no donen vots. I el tema penitenciar és d'aquelles difícils, en què mai acontentes ningú: ni els més durs, ni els més tous, sempre hi han raons per criticar la política penitenciària, i avui, doncs, és un exemple també en aquest sentit. Vostè, de totes maneres, reconeix que la política penitenciària i l'àmbit penitenciar és un tema complex i que té, des del meu punt de vista, dos grans vessants que tenen un objectiu únic, que és millorar la qualitat de vida dels interns i de les internes als nostres centres penitenciaris, i per millorar-la hem de facilitar-los eines per a la seva rehabilitació, i també fer i establir totes les mesures que serveixin per custodiar les persones que han perdut o que estan privades durant un temps de la seva llibertat.

La política penitenciària que ha desenvolupat el Govern ha estat dirigida a pal·liar les mancances de tots aquests ciutadans, i ho ha fet mitjançant programes de tractament, que molts han estat pioners arreu de l'Estat, i no només de l'Estat espanyol, sinó del nostre entorn europeu, i ho hem pogut veure en diferents visites a altres centres penitenciaris d'altres estats, i el que fa vint anys anàvem nosaltres a veure i a visitar, i a aprendre'n..., ara són molts responsables d'altres presons europees els que vénen aquí, i, malgrat que trobin a algunes de les nostres presons parets antiquades, el que troben és una vida a l'interior de les presons que es pot copiar i que realment mereix la felicitació per la seva capacitat reinsertora. Això, almenys, ho volia dir en la meua primera part de la intervenció, i passo a la que vostè s'ha dedicat més, que és els nous centres penitenciaris.

Vostè ha parlat d'una moció d'ara fa un any i d'alguns punts d'aquesta Moció que des del seu punt de vista de vostè no estan complerts, però jo vull anar al Pla de substitució de les presons i al Pla de creació dels centres penitenciaris, que es va aprovar en aquest Parlament l'any 1996, pla que estem complint amb moltes dificultats, però l'estem complint, perquè vostè sap, com jo, que moltes d'aquestes mesures que s'han de prendre per a la creació i per a la substitució dels centres penitenciaris no depenen exclusivament de la voluntat del Govern, sinó que moltes vegades depenen dels acords a què pots arribar amb els diferents ajuntaments, allà on s'han d'ubicar els nous centres penitenciaris o allà on hem de posar la substitució, per exemple, dels centres penitenciaris de Barcelona.

Això ha estat complicat, i la primera fase d'aquest Pla és una fase que arribava fins al 2002 i la segona fase començava a finals del 2002 fins al 2008. En aquesta primera fase el que s'establia, sobretot i específicament,

era la substitució de les presons de Barcelona, perquè, com vostè sap, i coneix prou el tema, és potser el problema més important que tenim a les mans, perquè és on més població penitenciària tenim. Les presons de Figueres, de Girona, de Tarragona, tenen una problemàtica diferent, són presons que estan funcionant prou bé, que potser no responen a les característiques que avui requereix una política penitenciària moderna com la que estem fent, i, per tant, ens crea alguna dificultat, però, de fet, són presons que podrien continuar perfectament la seva vida sense necessitat d'un canvi. S'haurà de fer, però així es va plantejar en el Pla de substitucions aprovat per aquest Parlament, i així es va entendre que la urgència estava més per a les presons de Barcelona que no per a la resta.

Com vostè sap, s'està treballant en aquest moment amb l'Ajuntament de Barcelona per dur a terme el Pla de tancament dels centres penitenciaris de la ciutat i definir les noves funcionalitats urbanístiques com a desplegament de la modificació ja feta pel Pla general metropolità. Per fer possible el tancament definitiu i la substitució de les presons de Barcelona està prevista la construcció d'un gran nombre d'equipaments penitenciaris. D'una banda, la construcció d'un centre penitenciar amb una capacitat màxima de 1.500 places, la mateixa població que tenim ara a la presó de Brians. Aquest centre tindrà una configuració modular, de forma que les unitats residencials mirarem que no tinguin, lògicament, una capacitat superior a la que ara tenen, de 200 o 250 places. Que l'ideal és 60 o 100? Potser sí, però també hem de veure les possibilitats, i encara que el Govern de l'Estat en aquest moment digui que les seves presons futures tinguin aquestes capacitats, doncs, de moment, pels recursos personals que estan posant, no veiem que sigui així. Avui per avui continuem tenint una ràtio de personal funcionari a les presons bastant més elevada que la ràtio que tenen a nivell de l'Estat les presons de l'Estat. Modificar els mòduls significa, sobretot, molt més personal, perquè significa que la vida que tu fas en un mòdul, que pràcticament és una vida absolutament independent de qualsevol altre mòdul, requereix molt més personal, molts més especialistes, i, per tant, veig difícil que el Govern de l'Estat modifiqui el seu plantejament, quan aquest plantejament fins ara li ha anat bé i en les últimes negociacions amb els sindicats d'aquest tema no se n'ha parlat, i tampoc s'ha parlat d'increment de personal, tal com nosaltres sí que hem parlat, hem negociat i hem signat amb els agents socials relacionats amb els centres penitenciaris. S'ha acabat d'elaborar l'Avantprojecte d'aquest centre, s'ha presentat a l'Ajuntament el Pla especial per a la seva adequació urbanística, i, en principi, està previst que les obres s'adjudiquin dins d'aquesta anualitat i que a finals del trimestre, principis del darrer trimestre d'aquest any, es puguin començar les obres, que tenen un període d'execució de dos anys.

Hi ha un segon centre, l'altre que ajudarà a substituir la presó Model, perquè amb aquest, d'unes 1.500 places, pràcticament la podran buidar –pràcticament la podran buidar–, però hem de fer un centre de preventius exclusivament i un centre de penats. S'ha parlat de moltes ubicacions, s'han posat en boca del Departament de

Justícia, i de la meua persona concretament, unes determinades ubicacions, cosa que no hem fet mai. Han sortit no sé d'on, han sortit als mitjans de comunicació, potser per la interpretació d'algunes respostes a preguntes parlamentàries que s'havien fet, però mai del Departament de Justícia va sortir que la ubicació d'aquest segon centre penitenciari fos a cap localitat, i, a més, no vull dir els noms de les localitats, perquè hem tingut sempre molta cura a no parlar de municipis, a parlar de finques, a parlar de localitzacions, no parlar de municipis per no estigmatitzar el municipi o la comarca. Hem vist moltes finques, tenim diferents possibilitats sobre la taula, més properes o més llunyanes, les decidirem en el moment que considerem que es pugui anunciar públicament, però això no farà res perquè el Pla funcional i l'Avantprojecte d'aquest nou centre penitenciari s'endarrereixi. I, a més, li ho diré molt clarament: fa deu anys era molt difícil no endarrerir un projecte, perquè es necessitava la ubicació concreta i l'adaptació concreta en el terreny. Això ens va passar amb el centre de Quatre Camins, que en sis mesos vam haver de canviar de localització i vam trigar sis mesos més, i parlo de fa deu o dotze anys. Això ara no trigarà ni dos mesos, perquè, en principi, els nous centres penitenciaris que estem elaborant són molt semblants als d'arreu de l'Estat, en això vam arribar a un acord amb l'empresa pública de centres penitenciaris de l'Estat, i, per tant, l'Avantprojecte, pràcticament, el tenim fet, l'únic que s'ha de fer és adaptar-lo a les necessitats que des del món penitenciari es consideren més innovadores, més necessàries o el que sigui, però no és pràcticament necessari tenir localitzat el solar, en dos mesos es pot perfectament adequar.

Per tant, d'acord amb la Moció a què vostè ha fet esment de fa un any nosaltres podrem complir perfectament, de tal manera que el primer trimestre de l'any vinent, amb tota probabilitat, podrem posar la primera pedra d'aquest segon centre penitenciari. Amb aquest i l'anterior, que ja està en marxa i que ja en tenim totes les condicions urbanístiques a punt, podrem buidar la Model, que és un dels elements més importants respecte a aquest Pla de substitució dels centres.

A part d'això, estem ja treballant en el projecte, i també dins d'aquest any se'n començaran les obres, de la construcció d'un centre penitenciari que substituirà el Centre de Joves de Barcelona. La seva ubicació vostè ja sap que està decidida, està pactada amb l'Ajuntament, i en aquest cas també vull dir que els ajuntaments que des de l'any 89 van ser solidaris en la construcció de centres penitenciaris han continuat sent solidaris en la construcció de nous centres penitenciaris. Parlo del primer que ja li he comentat, de què a finals d'aquest any posarem la primera pedra, i parlo d'aquest que estarà dins del Centre Penitenciari de Quatre Camins.

També està prevista la creació de tres centres oberts que, d'alguna manera, donin cabuda a les necessitats de Barcelona i de la província de Barcelona. Són tres centres que, en principi, nosaltres plantejem que estiguin als solars de les tres presons. Barcelona haurà guanyat una gran cosa: que els centres penitenciaris tancats marxin de la ciutat, però ha de ser solidària amb el medi obert, i, precisament, la solidaritat que es demana és

una solidaritat molt més fàcil, perquè el que es demana és que atengui aquella població, la que surt cada dia del centre i torna a les vuit de la tarda, se'n va a treballar, i, en principi, són els que menys conflicte creen, i estem parlant d'unes 900, 1.000, places a Barcelona, i en aquest punt també estem ja treballant en la localització i en el punt dels tres solars on hauran d'anar aquests tres centres.

La vicepresidenta segona

Hauria d'anar acabant, senyora consellera.

La consellera de Justícia i Interior

Ja continuaré.

La vicepresidenta segona

Passem, doncs, al torn de rèplica, i té la paraula l'illustre diputat senyor Àlex Masllorens.

El Sr. Masllorens i Escubós

Gràcies, senyora presidenta. Molt breument, perquè, lògicament, amb deu minuts o un quart d'hora és molt difícil entrar a fons en tota la qüestió de política penitenciària, de rehabilitació, etcètera, però, tot i que és cert que nosaltres havíem fet un anunciat molt genèric, la veritat és que entenem que en aquest moment aquest és un element importantíssim.

Bé, hi ha una entitat que col·labora des de fa molts anys amb vostès, que és Justícia i Pau, que ha fet aquest informe «La presó a Catalunya», que segur que vostè coneix molt bé, i la primera conclusió d'aquest informe diu: «Els centres penitenciaris catalans són encara majoritàriament edificis vells, degradats, obsolets, no reuneixen les condicions adequades per a un sistema penitenciari basat en la reinserció.» I afegeix: «Mentre que els centres de nova construcció són excessivament grans i allunyats dels nuclis urbans, la qual cosa repercuteix negativament en el tractament personalitzat dels interns i dificulta les relacions amb el món exterior, bàsiques per a la reinserció.»

Nosaltres estem d'acord amb vostè i sabem que aquesta és la seva política, que la reinserció, la rehabilitació, és fonamental. Vostè ha dit que en aquell moment, referint-se a fa molts anys, teníem la legislació més progressista d'Europa. Jo penso que en matèria penitenciària, mentre no ens la canviïn, si és que això passa, continua sent, probablement, la més progressista d'Europa, però, és clar, una de les coses que diu, precisament, és que és molt important que hi hagi un intern per cella, no quatre com passa algunes vegades en centres penitenciaris de Catalunya, i parla molt, precisament, també, de l'entorn en què es produeix la reclusió i del contacte amb la societat exterior, no?, i aquestes són qüestions que són clau, perquè segons on tinguem els centres, segons la grandària dels centres, és molt difícil que això es pugui produir d'una manera natural i fàcil, i, de moment, sembla que continuem amb una política que s'ha demostrat que ha estat un fracàs. Vostè diu que ens vénen a veure; jo crec que si ens vénen a veure, per exemple, al centre de Brians, probablement

és per veure com no s'ha de construir un centre que no reuneix, des del punt de vista de la seva construcció, no reuneix les condicions mínimes per poder garantir la seguretat de l'edifici, que fa que els mateixos treballadors hagin d'anar d'un costat a l'altre, que no reuneix les condicions que avui estariem d'acord que ha de tenir un centre d'aquestes característiques, i, de fet, celebro que vostès agafin un model que està funcionant a la resta de l'Estat, perquè alguna cosa bona pot ser que tinguin, i en aquest cas concret penso que és important que apliquem els criteris amb què estan fent els darrers edificis. Ara, continuem, això sí, hi insisteixo, amb la idea aquesta de macrocentre, de massificació.

Vostè, d'altra banda, diu que s'estan complint els terminis del Pla de centres. Home!, jo veig que aquí parla del fet que aquest trasllat de les presons de Barcelona es produirà entre l'any 97 i el 2001, no sé si és que m'han fet malament la fotocòpia d'aquest Pla, que, d'altra banda, fa temps que el tinc i l'havia conformat amb l'original, i portem un retard important. Jo sé que el retard és degut, en bona part, al fet que el conveni amb l'Ajuntament de Barcelona va tardar molts anys a signar-se, es va retardar més del que tothom hauria desitjat, però, en qualsevol cas, com ja he dit altres vegades, quan el procés s'inicia tothom sap que hi haurà la necessitat de construir uns centres, i si no tenim els llocs on això s'ha de fer, els solars, difícilment, quan hi hagi les condicions, ho podrem fer, i, llavors, es donarà una situació com la que tenim avui, preelectoral, en la qual és enormement molt difícil que no ara en un municipi concret d'una comarca concreta, sinó en qualsevol lloc, vostès estiguin en condicions de poder informar d'on es faran aquests centres. Seria molt estrany que això passés, perquè, certament, no es donen les condicions perquè això passi.

I, per tant, aquí hi ha un problema de fons que és el retard amb què aquest Govern ha afrontat aquesta matèria. Portem molts anys respecte d'un pla que va fer el mateix Govern i el va presentar en aquesta cambra, de què no s'està complint cap dels terminis i en què, a més a més, insistim a reproduir un model que s'ha demostrat que no funciona, de massificació de les presons i de centres enormement grans, i, per tant, nosaltres insistim, encara que sabem que això és una batalla que està perduda, que vostès en la mesura que puguin això ja ho tenen decidit i ho aplicaran abans de les properes eleccions i abans de deixar el Govern, però insistim en la necessitat que això es decideixi, a quins llocs s'han de construir aquests nous centres, i d'intentar donar la volta a aquest element que per a nosaltres és clau, que és intentar que hi hagi centres petits.

Estic d'acord amb vostè, encara que avui no està molt de moda i hi ha algun partit que ja ha començat a dir el contrari, que Barcelona també ha de complir i cobrir la seva quota de solidaritat, i per tant, també ha de tenir algun tipus de centres, i els centres oberts poden ser un bon recurs que han d'estar aquí, s'han de gestionar des d'aquí, i això ho hem de fer amb tota lleialtat perquè si pensem el mateix, doncs, probablement ho hem de defensar aquí i on faci falta. També és veritat que s'haurà de buscar...

La vicepresidenta segona

Senyor diputat, se li ha esgotat el temps.

El Sr. Masllorens i Escubós

...quins llocs són els més idonis per situar-hi aquests centres. En qualsevol cas, senyora consellera, el que nosaltres constatem és que hi ha hagut una incapacitat per part del Govern –com ja he dit abans que va dir fa un any un diputat també del Grup Popular– per prendre decisions que eren fonamentals des del punt de vista estratègic per situar una política penitenciària de construcció de nous centres i equipaments que, en aquest moment, com que no s'ha fet, ens ha fet perdre molts anys.

Moltes gràcies, senyora presidenta. I li agraeixo la seva benevolència.

La vicepresidenta segona

Passem ara, al temps de la rèplica. Té la paraula la il·lustre consellera senyora Núria de Gispert.

La consellera de Justícia i Interior

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, el Pla de creació i substitució dels centres penitenciaris, aprovat l'any 96, tenia dues fases, com li he dit abans, i el Pla en aquestes dues fases no deia que s'havien de crear i substituir alhora, sinó posar les mesures necessàries i les eines necessàries perquè això fos possible, perquè entre altres coses, també, com que el Pla va ser elaborat pel Govern i consensuat per les forces parlamentàries, hi havia un tema que no depenia del Govern, i que em sembla que abans ja ho he comentat, que és que l'execució d'aquest Pla requereix en molts moments els acords necessaris amb els ajuntaments corresponents i concretament amb l'Ajuntament de Barcelona vam trigar molts i molts anys per poder arribar a un acord, i qui tenia més interès per arribar a aquest acord era el Govern català, no pas l'Ajuntament de Barcelona, perquè hauria quedat satisfet solucionant el problema d'un sol centre penitenciari i no precisament era el de la Model.

Per tant, si aquí hem de repartir culpes, repartim-les i diguem la veritat i diguem quins han estat els problemes que s'han plantejat per poder portar a terme aquest Pla, i quines han estat les grans dificultats que va posar en el seu dia l'Ajuntament de Barcelona per no arribar a signar aquest conveni que satisfactòriament va ser signat el 15 de maig del 2001, però que, lògicament, si tu no veus possibilitat segura de signar un conveni d'aquestes característiques, perquè hi ha prou feina en el Departament de Justícia –en aquell moment només Justícia– com per dedicar els esforços a altres temes i no pas a perdre el temps en un projecte que potser l'Ajuntament de Barcelona era el que menys interès tenia que això es portés a terme.

Això ara està en marxa, i ja li dic, satisfactòriament, el mes de maig del 2001 es va aprovar. I Déu n'hi do la feina que s'ha fet, perquè ara, a gairebé dos anys d'aquella firma del conveni, en aquest moment, estiguem en la disposició que estem i amb les possibilitats

que tenim per poder construir aquells centres penitenciaris que han de substituir, com li dic, els tres centres de Barcelona, i que signifiquen molts més dels tres que tenim a Barcelona.

A part, en aquest Pla de substitució hi han altres elements. Ja li he dit que és una segona fase i que es refereixen als centres de Figueres, Girona i Tarragona, que ja estem treballant en aquest Pla, que és possible trobar solucions perquè amb alguns ajuntaments implicats és més fàcil la relació que amb altres, i per tant, espero que potser puguem avançar-nos en el temps a poder tenir ubicacions adequades per substituir els centres, si bé vull repetir que, malgrat que Justícia i Pau digui que o tenim centres obsolets o tenim centres molt grans, i per tant no troben en cap moment paraules per dir que alguna cosa bé estem fent en els centres penitenciaris, doncs, tenim centres que són vells, que potser alguns són de 1920 i altres de 1950, però que pel seu funcionament intern són centres que, a mi personalment, em costa de perdre'ls, perquè crec que són bons, que funcionen bé i que centres que substitueixin aquests –i parlo de Girona, Lleida i Tarragona, concretament–, doncs ho haurem de fer, però no són tan necessaris com era el centre de la Model, de Barcelona, o el de joves o el de dones.

Parlant d'aquest mateix tema, i vostè ha comentat que no sap per què vénen a visitar-nos d'altres països, miri, fa un any i mig –no, un any i mig no perquè va ser abans d'anar-me'n jo al Departament de Governació– vam fer un viatge a Alemanya a un *Land* alemany per veure temes de justícia i temes de presons, i els diputats convidats vam venir jo diria que bastant satisfets de veure que la política penitenciària a Catalunya era bastant més bona que la que s'estava fent en aquells moments en els centres penitenciaris alemanys. I aquests centres són els que jo personalment vaig visitar fa quinze o divuit anys, i vam portar algunes coses de les seves mesures de rehabilitació aquí, i ara són ells els que vénen aquí per copiar el que estem fent. Ja no ho dic jo com a consellera, preguntí als grups parlamentaris que van venir, als representants de cada grup parlamentari, que tots vam venir comentant que realment la política de rehabilitació de Catalunya era bastant més bona que la d'aquells centres penitenciaris que acabàvem de visitar.

La vicepresidenta segona

Gràcies. Senyores i senyors diputats, ens queden dues interpellacions –dues interpellacions–, els pregaria, si us plau, que ens ajustéssim als temps reglamentaris.

Interpellació al Consell Executiu sobre la reducció d'efectius policials a Catalunya (tram. 300-00954/06)

Dit això, la propera interpellació és al Consell Executiu sobre la reducció d'efectius policials a Catalunya, presentada pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi. Per a l'exposició de motius té la paraula l'illustre diputat senyor David Pérez.

El Sr. Pérez Ibáñez

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, senyora consellera, deixi'm primer tres reflexions prèvies, abans, a aquesta interpellació. L'acció de Govern en temes de seguretat no s'ha de reduir exclusivament als efectius policials. El problema de la seguretat no és únicament el tema d'efectius o de manca d'efectius, de la mateixa manera que la política d'educació no és únicament personal docent o la política sanitària no es fa o no es garanteix únicament amb metges i metgesses, sinó que fan falta instal·lacions, fan falta recursos.

No estem parlant d'això. Del què estem parlant ara és que sense mestres o sense metges no pot haver-hi ni educació ni sanitat, i, de la mateixa manera, sense policies no pot haver-hi seguretat. Volem els efectius necessaris perquè, precisament, volem prevenir, evitar que es produeixin episodis d'inseguretat. Volem policies per fer prevenció, volem policies per fer dissuasió, i lògicament, també, per perseguir aquests delictes quan es produeixin.

Aquest Parlament el 18 de maig del 2000 va aprovar, pràcticament per unanimitat, instar el Govern que a través de la Junta de Seguretat es mantinguin les dotacions del personal i de recursos dels cossos i forces de seguretat de l'Estat pertinents mentre els cossos de seguretat estatal no siguin substituïts en les seves funcions de policia integral. Aquesta moció, de maig del 2000, jo crec que vostè coincideix amb nosaltres que, malauradament, senyora consellera, des de fora de Catalunya no ens han ajudat gaire per complir aquesta Resolució. Jo crec que no tenim avui les dotacions previstes, que lògicament estem clarament per sota d'aquests efectius.

Tercera reflexió, senyora consellera, quan acabi el desplegament de Mossos d'Esquadra a Catalunya, quan s'acabi aquest desplegament –2007, 2013, ja veurem quina data serà– els efectius policials que tindrem en el nostre territori de Catalunya seran aproximadament uns 15.000 mossos d'esquadra, aproximadament uns 6.300 policies nacionals i, aproximadament, uns 7.600 policies locals, segons les ràtios que es van aprovar en aquest Parlament de Catalunya de 4,5 policies per cada mil habitants. En definitiva, quan acabi el desplegament de Mossos d'Esquadra en tot el territori de Catalunya, haurien d'haver-hi a Catalunya 6.300 agents de Policia Nacional.

El febrer del 2001, el conseller Pomés va anunciar una millora d'efectius del cos de Policia Nacional i la necessitat de mantenir els efectius actuals, especialment a la metròpoli de Barcelona. Ho va anunciar públicament en una roda de premsa, va fer un comunicat, i era un compromís amb els alcaldes metropolitans per construir una comissió paritària sobre temes de seguretat. Exactament a la mateixa data, el gener del 2001, en resposta parlamentària a través dels nostres diputats a Madrid, el Ministerio del Interior reconeix que hi ha un dèficit de Policia Nacional a Catalunya d'aproximadament 1.500 efectius. Reconeix el Ministeri, en resposta parlamentària, que hi haurien d'haver 6.200 efectius però que en realitat en tenim 4.700. Sis mesos després, el mes de juny del 2001, una reunió entre el conseller

Pomés, el ministre Rajoy i Julia García Valdecasas acorden que vindran a Catalunya 615 policies i 100 guàrdies civils més per a Catalunya. Es van fer rodes de premsa, es van fer comunicats i es va anunciar tot això a bombo i platerets. Un més després demanem als nostres companys del Congrés dels Diputats que ens donin els efectius que tenim a Catalunya, i ens diuen que els efectius han baixat en 300, és a dir que tenim un dèficit de 1.800 efectius. El setembre del 2001 es torna a fer una reunió Rajoy, Julia García i Pomés, i s'acorda que vindran a Catalunya 1.300 agents més de Policia Nacional –roda de premsa, comunicat, molta propaganda–, i que tindriem molts més efectius –això sí– de setembre fins a gener del 2002.

Demanem els efectius el gener del 2002 i ens anunciem que hem perdut 300 efectius, és a dir que el dèficit a gener 2002 és exactament de 2.012 policies. En resum, de gener del 2001 al gener del 2002 hi han compromisos perquè vinguin a Catalunya 2.026 policies nacionals més i la realitat és que se'n van 2.013 efectius. Això..., això és una burla, això és una presa de pèl, al Parlament, però sobretot a les persones que han arribat a aquests acords amb el Ministeri de l'Interior.

Els efectius de Policia Nacional estan, a data d'avui, aproximadament en un 30% per sota del que serien les seves necessitats. Hi han, aproximadament, dos mil policies menys dels que fan falta. Vostè s'imagina, senyora consellera, que en comptes de tenir els sis mil mossos que té ara li diguessin: «No, miri, ara en tindrà quatre mil i haurà de fer el mateix.» Vostè podria fer exactament el mateix que està fent ara amb dos mil mossos menys? Veritat que no? Quines són les conseqüències que ha tingut aquesta situació? Doncs, molt senzill, que el Govern ha modificat la seva estratègia de desplegament de Mossos d'Esquadra i ha decidit per la manca d'efectius de Policia Nacional accelerar el desplegament a la metròpoli.

Segona conseqüència, doncs que els ciutadans i ciutadanes de Catalunya estem pagant per un servei que no estem rebent. I això no passa a tot Espanya, això passa especialment a Catalunya. A tot Espanya el dèficit de Policia Nacional és important, està entre el 5 i el 10, però a Catalunya estem molt per sobre d'aquest dèficit, estem entre el 30 i el 40%, i això és un greuge intolerable perquè estem pagant per un servei que no rebem.

Una altra conclusió, que les policies locals cada dia han d'assumir més tasques en seguretat i estan renunciant a la seva tasca de policia de proximitat, de trànsit i de policia administrativa, i ho estan fent sense tenir els recursos necessaris per fer-ho. Ho estan fent obligant els ajuntaments a fer un esforç de recursos molt important per consolidar i fins i tot per incrementar les plantilles d'agents locals. Cada vegada les policies locals tenen més efectius de paísà, i dona la sensació que hi ha menys policia local. Cada vegada, nosaltres a les policies locals tenim entre un 5 i un 10% d'efectius de policies locals que estan fent tasques de protecció –aproximadament entre un 5 i un 10% d'efectius de policia local. El normal quan algú truca a la Policia Nacional en el territori metropolità, el normal és que li diguin: «Miri, no hi han efectius. Truqui, si us plau, a la Guàrdia Urbana.»

Una altra conseqüència de tot això és que els alcaldes de Catalunya han començat a reclamar i a denunciar la situació que s'estava produint a les seves ciutats. Han parlat amb la conselleria d'Interior, han parlat amb el Ministeri, han parlat amb la delegada del Govern. La veritat és que no se n'han sortit, sincerament no han tingut gaires resultats. La situació continua essent exactament la mateixa: hi ha una manca rotunda d'efectius.

Avui ens diuen que vindran 217 policies nacionals nous. Molt bé, perfecte, i quants se n'han anat en aquest període? Quants policies se n'han anat de Catalunya? Quants policies dels que teníem s'han jubilat? Quants policies han demanat el trasllat? Segurament, encara que en vinguin 217, tindrem menys policia, encara, que abans.

Senyora consellera, els alcaldes de Catalunya, de tots els partits, no tan sols els alcaldes del meu partit, de tots els partits, estan absolutament desesperats. La Catalunya no desplegada està dient «basta ya» en aquesta situació. Vostè està amb ells en aquesta situació? Què hem de fer? Miri, segurament, vostè espero que no s'apunti a aquesta solució de dir: «Bé, que hi hagi més guàrdia urbana.» Jo crec que aquesta no és la solució. No, és injust que les ràtios de policia local a les ciutats catalanes estiguin totes per sobre de qualsevol altra ciutat espanyola. No podem dir que la solució és encara tenir més guàrdia urbana, més policia local. Tampoc ens podem apuntar a la solució de dir: «Les enquestes van bé.» Jo crec que vostè, com a màxima autoritat a Catalunya, el que ha de fer és reivindicar aquests efectius per al nostre territori. Aquesta penso que és la seva feina.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta segona

Molt bé, il·lustre diputat. Té la paraula, per a la resposta, l'honorable consellera senyora Núria de Gispert.

La consellera de Justícia i Interior

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, cada vegada ens quedem més en família, eh? (*Ri-alles.*) Bé, una altra vegada ho podríem fer, així, en una sala més petita, no?

Senyor diputat, estic d'acord amb vostè en el primer que ha dit, que la política de seguretat no es redueix només al nombre d'efectius. Hi han moltes altres polítiques que engloben el tema de seguretat i fan que millori la seguretat als nostres pobles i a les nostres ciutats, i per a tasques de prevenció, per a tasques de dissuasió i per a persecució dels delictes, i jo crec que això, des del Departament de Justícia i Interior, jo, personalment, ho estic veient més en primera persona, ara que estem fent el desplegament a l'entorn metropolità, i on rebem, no dic a diari, però sí setmanalment, cartes de ciutadans i ciutadanes agraïnt la presència dels Mossos d'Esquadra i agraïnt una cosa: la visualització, el patrullatge, aquella sensació de seguretat només pel fet de veure que pel teu carrer passen una parella de mossos o un mosso i un policia local, com estem fent en alguns dels municipis de l'entorn de Barcelona.

Ara bé, vostè ha emmarcat la seva interpellació especialment a la desdotació o a la falta d'efectius policials a Catalunya, i vostè ha donat unes dades que jo no vull discutir, perquè, a vegades, és difícil. Tots tenim dades, jo en tinc unes i vull també dir-les, perquè sí que estic d'acord que hi ha una certa desdotació, però no estem els pitjors, i les causes, doncs, s'han de mirar i pensar una mica amb el temps, no? Quines són les dades que jo tinc? A Barcelona ens movem entre el 77% que teníem el 31 de desembre del 2001, el 89% de finals de maig del 2002, després dels que vam perdre pels trasllats derivats del concurs, i amb les noves incorporacions passàvem a tenir quasi un 80%, per acabar al desembre del 2002, ara fa dos mesos, amb un 83,7% de les places cobertes. També hem de pensar en una cosa: Catalunya, mai –mai– ha estat un destí escollit voluntàriament pels agents de les Forces i Cossos de Seguretat de l'Estat, i no és l'únic cos, ens hi hem trobat amb altres, i jo, personalment, ho he viscut i ho estic vivint en l'àmbit de l'Administració de justícia, i també ho he viscut en l'àmbit de les presons. Potser de l'any 83, 84 i 85 no ens en recordem, però jo me'n recordo, jo era al Departament de Justícia, i els concursos i les oposicions eren molt difícils d'emplenar, perquè la vocació inicial per treballar en un centre penitenciari venia de la resta de l'Estat, no venia de Catalunya, aquí no hi havia cap vocació penitenciària. Ens va costar molt aconseguir que avui la majoria de funcionaris, dels tres mil funcionaris i laborals que tenim als centres penitenciaris, siguin catalans o estiguin vivint i treballant a Catalunya perquè han sentit aquesta vocació i perquè es troben bé a Catalunya. Això és un primer problema endèmic que tenim, també, amb les vacants a les places de les Forces i Cossos de Seguretat de l'Estat.

Si pel que fa a Barcelona és el que li he dit, pel que fa a Tarragona, abans del reforç de l'estiu hi havien cobertes el 79% de les places, i quant a la Guàrdia Civil els territoris pendents de desplegament tenen un altíssim grau de cobertura real. Almenys aquestes són les dades que ens diuen, però amb això no vull dir que no hi hagi una desdotació. Hi ha aquesta desdotació, però estem en una situació de cobertura real i efectiva de places superior a la d'altres comunitats com la de Canàries, Andalusia, Castella - La Manxa, Balears o Navarra, estem semblants a València o Múrcia i inferiors a Galícia i Castella i Lleó. Catalunya, per tant, no és la que pateix més aquest dèficit de vacants sense cobrir, però hem de pensar que els problemes inherents a l'envelliment de la plantilla de les Forces i Cossos de Seguretat de l'Estat, en què el Govern central, tant el socialista com el del Partit Popular, tenen una part de culpa: no s'han cobert a temps les places vacants, i una mostra en són les vint mil places que en el Pla de seguretat han convocat el Ministeri de l'Interior actual, però que es refereixen, sobretot, a les places vacants que han anat creant-se des de fa més de deu anys. Llavors, aquí hi ha un problema d'imprevisió, o de manca de previsió, i un altre és el que li he dit abans: el major cost de vida a Catalunya, la singularitat del nostre país, la llengua pròpia de Catalunya, han fet que diferents cossos de l'Estat, no només els policials, sinó també altres cossos específics, no tinguin vocació voluntària, sinó forçosa i obligada, de formar part de les plantilles de Catalunya,

i, en aquest cas, aquesta és una dificultat que hem d'afegir a la cobertura de places.

Vostè ha recordat uns acords de la Junta de Seguretat: sí, el juliol del 2001 ja va haver-hi un acord entre el conseller d'Interior d'aleshores i el ministre de l'Interior d'aleshores, que no són ni l'actual de Catalunya ni l'actual de Madrid, en què hi havia un compromís per part de l'Estat de recuperar les dotacions de les Forces i Cossos de Seguretat de l'Estat als territoris pendents de desplegament en la quantia amb què estaven dotats l'any 1998, i aquesta és la petició unànime de tots els alcaldes dels que vostè parla i que a mi també m'han vingut a veure, o d'un en un o per grups, o m'han enviat escrits. Jo sempre m'he posat al seu costat, i és cert que hi ha una certa desdotació, i és cert que el conseller d'Interior d'aleshores i jo mateixa ens n'estem preocupant. Com? Doncs traslladant aquesta preocupació a la Delegació del Govern, recordant els acords que s'han pres, no només des del juliol del 2001, sinó el juny del 2002 i l'octubre del 2002, que va haver-hi Junta de Seguretat aquí a Catalunya, i recordant no només aquest compromís de dotar la plantilla del 98, sinó també els compromisos d'allà on ens despleguem amb els Mossos d'Esquadra la policia que queda alliberada pugui anar al territori de no-desplegament per cobrir aquests dèficits. Això ho hem repetit en les juntes de seguretat i ho tornaré a dir en la propera Junta de Seguretat de primavera. És un dels punts que posaré a l'ordre del dia i que he demanat al ministre de l'Interior, al senyor Acebes, poder dir-li personalment que aquest és un tema que preocupa, que ens preocupa a tots, a mi, com a consellera de Justícia i Interior, i als alcaldes dels diferents municipis de Catalunya on no està desplegada la policia autonòmica, els Mossos d'Esquadra. Encara no tenim un calendari fix per al seu desplegament, i, per tant, aquesta és la meua preocupació, aquest és el meu interès, i això és el que farem en la propera reunió de la Junta de Seguretat i jo traslladaré al ministre en la primera quinzena de març, que tinc entrevista amb ell per preparar l'ordre del dia d'aquesta Junta de Seguretat i per traslladar-li la problemàtica que avui es planteja i es viu en els diferents municipis. Petits o grans, tots els municipis on el desplegament de la policia autonòmica encara no està resolt tenen aquesta preocupació i em demanen que intenti fer de mitjancera, d'intermediària, amb el ministre de l'Interior i amb la delegada del Govern per solucionar aquest problema, problema que no és fàcil, perquè encara que es plantegi la convocatòria de vint mil efectius per a tot Espanya, la part que toca a Catalunya, com ja li he dit, no és fàcil de cobrir, primer perquè voluntàriament no vénen i, segon, perquè en el moment en què, d'acord amb la legalitat vigent, poden demanar concurs de trasllat, doncs, demanen el trasllat a altres poblacions de l'Estat, entre altres coses, perquè també deuen pensar que aquí no els queda massa temps per poder treballar a Catalunya.

Vull amb això traslladar-li que des de la Conselleria i des del Govern de Catalunya seguirem influint i incidint en la mesura de les nostres possibilitats perquè el Govern de l'Estat es faci sabedor d'aquesta manca d'efectius i de la necessitat que aquesta manca d'efectius quedi dotada en els propers mesos i pugui resoldre's almenys amb la seguretat que la policia i la guàr-

dia civil que quedi alliberada en els territoris de desplegament quedi a Catalunya per solucionar aquests problemes de dèficit.

Moltes gràcies.

(*L'oradora estossega.*)

La vicepresident segona

Moltes gràcies, senyora consellera. Deixem que es cui-di bé, la consellera. Si no, malament, no podrà fer després la rèplica, eh? Té la paraula l'il·lustre diputat senyor David Pérez per a la rèplica.

El Sr. Pérez Ibáñez

Gràcies, senyora presidenta. Em quedo amb els elements positius de la intervenció de la consellera. Haig de rebutjar aquelles qüestions en què, d'alguna manera, no puc estar d'acord.

La culpa de la manca d'efectius no és que els policies no vulguin vindre a Catalunya perquè no tinguin expectatives, eh?, no és aquesta, i si és aquesta una de les situacions, estem fent alguna cosa perquè Catalunya sigui un destí atractiu per als policies nacionals? Li recordava, en la meua segona intervenció, que els efectius quan s'acabi el desplegament de Policia Nacional que hauran de quedar a Catalunya és de 6.200. Avui no hi ha 6.200 policies nacionals de Catalunya. Per tant, per què hem de dir això que no els queda gaire temps d'estar a Catalunya? No és cert –no és cert. Fins i tot quan s'acabi el desplegament dels Mossos d'Esquadra, hauran d'haver-hi 6.200 efectius de Policia Nacional.

La cobertura real de la Guàrdia Civil estic absolutament d'acord amb vostè que segurament és un dels cossos que millor està cobert. Que la culpa de tot això és una mica del Govern socialista després de set anys que ja no estem governant al nostre país, potser sí, jo li estic parlant de la manca d'efectius dels últims anys, de la caiguda que hi ha hagut d'efectius de Policia Nacional del 2000 cap aquí. Que jo sàpiga, encara en aquesta etapa nosaltres no hem estat governant.

Però sí que em quedo amb la part positiva de la seva intervenció. No es tracta, solament, senyora consellera, d'informar el Ministeri de la manca d'efectius que hi ha a Catalunya. D'entrada, perquè jo sé que ja ho saben, ja el saben, el dèficit de policies que hi ha. Es tracta d'exigir al Ministeri els efectius que són necessaris per garantir la seguretat en el nostre territori. Vostè, ho vulgui o no, és la màxima autoritat a Catalunya en matèria de seguretat, ho vulgui o no, vostè és la màxima autoritat a Catalunya en matèria de Seguretat. Doncs encara que no ho vulgui, vostè ho és, i vostè és l'encarregada de garantir aquests efectius en el nostre territori.

És necessari, perquè els ciutadans i ciutadanes de Catalunya es mereixen ciutats i barris tranquils i segurs i ben dotats dels cossos policials necessaris. L'actitud dels alcaldes durant tot aquest període jo crec que ha estat exemplar. Porten molts anys dient i denunciant aquesta manca d'efectius, i s'han trobat, sincerament, que la situació actual és, segurament, absolutament intolerable.

Nosaltres denunciem aquesta situació, nosaltres no estem posant en qüestió cap desplegament per denunciar aquesta situació, i qui està posant en qüestió el desplegament de mossos d'esquadra que ha aprovat el Parlament és qui no està dotant d'efectius necessaris de policia. Vostè tindrà 15.000 o hi hauran 15.000 mossos d'esquadra quan acabi aquest desplegament. Per què hi hauran aproximadament 15.000 mossos d'esquadra? Perquè vénen a substituir 15.000 policies nacionals, i la situació actual no és aquesta, o sigui, els mossos d'esquadra que vindran a Barcelona, a l'Hospitalet, a Sabadell o a les comarques de Tarragona no són el nombre d'efectius que actualment hi han en aquestes localitats. Jo li podria posar també molts exemples. Per exemple, vindran 300 mossos d'esquadra a l'Hospitalet i actualment tenim 140 policies nacionals. Aquest és el dèficit que tenim a Catalunya, a l'Hospitalet, a Sabadell, a totes les ciutats importants de Catalunya aquest és el dèficit que tenim. Vostè que hi pensa fer? Es pensa posar al costat dels alcaldes i alcaldesses de Catalunya, de tots els partits polítics, que estan dient que això no pot continuar així o posarà exemples i dirà excuses que... Jo crec que les dades que té vostè, sincerament, senyora consellera, no són les que nosaltres estem compartint. El greu no és posar en perill el model de desplegament.

Jo li demano, si us plau, que es posi del costat dels alcaldes de Catalunya perquè la seva reivindicació és absolutament justa. El greu no és posar en perill el model de desplegament, el greu és posar en perill la seguretat dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya, i, sense els efectius necessaris, aquesta situació, aquesta seguretat s'està posant en perill. Això és el realment important, senyora consellera, la seguretat dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya. I, si us plau, faci tot el possible perquè aquesta seguretat estigui garantida.

Gràcies, senyora consellera. Moltes gràcies, senyor president.

La vicepresidenta segona

Moltes gràcies, senyor diputat. Per a la rèplica, té la paraula la senyora consellera Núria de Gispert.

La consellera de Justícia i Interior

Moltes gràcies, senyora presidenta. Jo no m'invento el fet que els policies nacionals i la Guàrdia Civil no vulguin quedar-se a Catalunya o no vulguin venir, són dades; tant de bo que volguessin quedar-se, però no és fàcil. La realitat és que les dades que tinc, i són dades públiques, són..., per no anar a un temps molt proper, tinc les de l'any 92, les de l'any 93 i les de l'any 94, i el total de places desertes és elevadíssim: quasi el 90% en un cas, el 91 en un altre i el 92 en un altre; cosa que vol dir que totes aquestes places que van quedar desertes van haver de ser cobertes forçosament.

Per tant, aquest és un problema, i és un problema que ja he dit que no és només d'aquest cos policial, sinó que ens el trobem en altres cossos de l'Administració que tradicionalment, doncs, es consideraven de l'Estat, eh?, no del nostre país, sinó de l'Estat. I he parlat de presons i he parlat d'Administració de Justícia, perquè són cossos de funcionaris molt arrelats, en la seva mentalitat, a

l'Administració central de l'Estat. I costa molt de des-
arrelar-los d'aquesta mentalitat. I ho estem fent. I ja li
he dit que, en el cas, per exemple, dels centres peniten-
ciaris, ha canviat radicalment, de la nit al dia. S'ha
aconseguit aquest arrelament i s'ha aconseguit que
quan fem oposicions o concursos, la gent que s'hi pre-
senta és gent d'aquí i a més vocacionalment volen tre-
ballar en els nostres centres. Això s'ha de fer i s'ha de
fer amb el temps, i això suposo que amb el temps ho
aconseguirem. No és que digui: «És que no volen ve-
nir aquí. És que ens veuen d'una manera determinada.»
No, jo dic: «La realitat és aquesta, i com que és una
realitat, no podem defugir aquesta realitat.»

Una altra cosa és el que vostè ha dit. Hi ha una caiguda
d'efectius, i els alcaldes diuen: «Com a mínim que
ens deixin com estàvem l'any 98.» I aquesta caiguda
d'efectius, aquesta desdotació, que jo també li he recone-
gut, pels números que jo tinc, potser no són tan elevades
com les que vostè té, però és igual, hi ha una caiguda
d'efectius a la qual ens hem d'oposar. I jo ja he dit, no
només traslladar i demanar, exigir, i així ho he plante-
jat al ministre Acebes en la meua primera entrevista, i
així ho plantejaré en la propera. I aquest serà un dels
punts que, almenys des de la part catalana, posarem en
la propera Junta de Seguretat de la primavera, perquè és
un tema important. És un tema que preocupa els nostres
alcaldes i és un tema que preocupa tota la ciutadania,
perquè és un tema de seguretat.

Igual que aquí en aquest Parlament, ara fa uns mesos,
es va canviar el calendari inicial de desplegament i es
va pensar que, per raons precisament de les enquestes
que sobre seguretat rebíem i que la seguretat a Catalu-
nya estava en pitjor situació en l'entorn metropolità i a
Barcelona, i per aquesta raó, vam acceptar una proposta
del seu Grup per avançar el desplegament dels Mossos
en aquesta part de Catalunya, per la mateixa raó ens
preocuparem, com ens vam preocupar ja aleshores, que
la desdotació policial que es viu a Catalunya es pugui
resoldre en el mínim temps possible.

El que passa és que, com ja li he dit, el conseller an-
terior ja se'n va preocupar. I se'n va preocupar el juliol
del 2001, se'n va preocupar el juny del 2002 i a l'octu-
bre del 2002. I va escriure cartes, va visitar el ministre,
va contestar determinades preguntes en aquesta cambra
i va dir quines eren les dades d'aquell nombre de poli-
ciers i de Guàrdia Civil que des del Ministeri de l'Interi-
or asseguraven que venien a Catalunya per concurs,
per oposició o que romandrien a Catalunya amb el des-
plegament dels Mossos. Aquestes dades les tenim i
sembla que no s'estan complint, si les comparem amb
les dades que ens diuen els nostres alcaldes.

Per tant, jo li ho repeteixo, seguirem treballant en
aquesta línia i exigirem al Ministeri de l'Interior que
compleixi amb els seus compromisos, aquells que va
adquirir el juliol del 2001, el juny del 2002 i l'octubre
del 2002.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Gràcies.

Interpellació al Consell Executiu sobre la problemàtica dels titulars de motoci- cletes, especialment pel que fa a la contractació d'assegurances (tram. 300-01060/06)

Passem al dissetè punt de l'ordre del dia, que és la in-
terpellació al Consell Executiu sobre la problemàtica
dels titulars de motocicletes, especialment pel que fa a
la contractació d'assegurances, presentada pel Grup
d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula
l'il·lustre diputat senyor Joan Ridao.

El Sr. Ridao i Martín

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors
diputats, honorable conseller d'Economia i Finances...,
precisament el conseller coneix, i el seu Govern, però
també crec que fins i tot el grup polític que representa,
la problemàtica que presenta una mica la interpellació
que hem anunciat, no?

Crec que el conseller ha demostrat, en altres ocasions,
que és plenament conscient no només de les creixents
dificultats, sinó, fins i tot, de la impossibilitat material,
real en molts casos, d'assegurar determinats vehicles de
motor. I, en especial, em vull referir als vehicles de
dues rodes, ciclomotors i motocicletes, i, en particular,
a la possibilitat d'accedir a la contractació d'asseguran-
ces d'aquest tipus de vehicles per part dels joves i tam-
bé, especialment, els joves, els més joves de vint-i-cinc
anys, no?

De fet, aquest tema de les assegurances i dels vehicles
de dues rodes és un tema prou important, perquè a Cata-
lunya existeix una llarga i una dilatada tradició en la
fabricació, en la comercialització i també en la utilitza-
ció d'aquest tipus de vehicles de dues rodes. De fet,
usuaris d'aquest tipus de vehicles n'hi han..., es comp-
ten per milers, i només a Catalunya s'estima, es calcu-
la que el 77% del total de tota la producció d'aquest
tipus de vehicles d'automoció es fa a Catalunya; de fet,
no debades l'Estat espanyol és el segon productor de tot
Europa d'aquest tipus de vehicles. I, en això, Catalunya
hi té evidentment una intervenció decisiva, no?

El sector dóna treball, a Catalunya, a dues mil persones
de forma directa i de forma indirecta, a més de vint mil.
I això afecta a diferents sectors com els tallers, els con-
cessionaris, els venedors de components, els fabrica-
dors de mitjans auxiliars, etcètera.

Bé. Tornant al plantejament inicial, els propietaris de
motocicletes i de ciclomotors estan obligats a assumir,
en la pràctica, i vostès ho saben, uns costos excessius,
jo diria que discriminatoris, i això quan aconsegueixen
trobar una companyia, una entitat asseguradora que els
contracti l'assegurança. En molts casos –jo diria que
massa, per desgràcia–, això empeny a molts propieta-
ris de ciclomotors, de motocicletes, a circular sense la
deguda assegurança que cobreixi la responsabilitat ci-
vil dimanant de la circulació del seu vehicle, no?

I a això cal afegir que en els darrers, sobretot, mesos, jo
diria aquest darrer any, a partir del fet que s'han operat
diferents canvis, modificacions legals, la última Llei de
seguretat vial, modèlica en molts aspectes, però que

introdueix, lògicament, algunes prescripcions fins aleshores no existents –la matriculació obligatòria dels ciclomotors, l'exigència de superació d'un examen per obtenir la llicència, també per part dels conductors de ciclomotors o, fins i tot, l'extensió de l'impost de circulació, doncs–, és evident que, tot plegat, juntament amb les dificultats per contractar les assegurances, no és d'estranyar, doncs, que s'hagi produït un descens de les vendes, que es calcula que l'any 2001 va arribar pràcticament a un 30% de vendes menys que a l'any anterior, l'any 2000.

De fet, els controls periòdics rutinaris que es fan i determinades memòries d'alguns cossos de seguretat –polícies locals, del mateix Cos de Mossos d'Esquadra– demostren el que deia sobre el tema de les assegurances. És a dir, cada dia hi ha més gent, sobretot gent jove, que circula sense assegurança, i la situació s'ha agreujat sobretot a partir de l'any 99, perquè s'ha donat una circumstància, que vostè coneix perfectament, com és un increment exponencial de les primes. Actualment s'estima també, segons determinats estudis, que superen, en alguns casos, un 300% el valor de les primes en exercicis anteriors.

En aquests moments, el sector calcula que una pòlissa d'assegurança obligatòria, no voluntària, que fa relativament poc temps, doncs, podia costar de l'ordre d'entre noranta i cent cinquanta euros, en aquests moments pot oscil·lar entre els quatre-cents vuitanta i, en alguns casos, depenent de la cilindrada del vehicle, els mil euros. Un increment que és, jo diria, a totes llums, exorbitant i que es calcula també que és una tercera part del preu de la majoria, fins i tot, del cost dels mateixos vehicles, i sobretot en el cas dels ciclomotors.

Miri, tot i que la Llei permet a les companyies establir lliurament les primes, i aquest és, en tot cas, el model que estableix la nostra legislació en matèria d'ordenació a l'assegurança privada, en funció dels riscos a assumir, jo sincerament crec –i crec que vostè hi convindrà amb mi– que és totalment injust, d'entrada, que es considerin com a factors totalment determinants, a l'hora de fer el càlcul actuarial i de la prima, l'edat del conductor, la classe del vehicle –en aquest cas, el vehicle de dues rodes–, com a factors absolutament decisius o determinants.

En el cas de les assegurances obligatòries, l'usuari, com vostès saben –és preceptiu i la Llei hi obliga–, es veu obligat a contractar una assegurança mínima. I, per tant, aquí les companyies d'assegurances tenen un mercat absolutament captiu, ja que el conductor no pot decidir no contractar una assegurança, sinó que només pot decidir, teòricament, doncs, de contractar la que més li convingui en funció del preu de la prima, no?

I això crec que hauria, d'entrada, com a mínim, portar al conjunt d'administracions i a la que vostè representa, honorable conseller, també, a actuar amb més zel i amb més atenció davant de les companyies que no asseguren determinats col·lectius, especialment els joves, o les que ho fan amb un preu absolutament abusiu.

És evident que hi ha hagut diferents iniciatives, recentment en el Congrés, tant el Grup de Convergència i Unió com el mateix PSOE, introduïen algunes propostes, algu-

nes mesures, tant al voltant de la discussió en el tràmit legislatiu de la Llei de seguretat viària com en d'altres iniciatives d'aquest Parlament, a través d'una resolució, la 1063/VI, va donar lloc a una tímida actuació que se centrava en el control bàsicament policial dels conductors, un increment del control i de la pressió sobre el col·lectiu de conductors d'aquest tipus de vehicles que, ho repeteixo, no necessàriament no vol assegurar-se, sinó que sovint no ho pot fer.

S'instava el Govern, de tota manera, en aquella Resolució, a negociar amb les companyies l'accés dels joves a les assegurances. I aquest acord, jo crec que important, va ser una mica l'origen, la matriu, la base d'aquell grup de treball que vostè va presidir o que va patrocinar, constituït pel Departament d'Economia juntament amb les companyies i amb els sectors industrials i, també, representants dels usuaris. Però vostè coneix perfectament que aquell grup de treball va fracassar en el seu objectiu, especialment per l'actitud de la patronal de les assegurances d'Unespa, i evidentment, estem allà on estàvem.

I, per tant, des d'aquest punt de vista, què és el que nosaltres li plantejem, honorable conseller? Miri, nosaltres fa alguns mesos vam ser el primer grup polític, no a interessar-se per a aquest tema, sinó a proposar una solució –que jo crec que és, com a mínim, estimable i que s'hauria de considerar– que és intentar, per una banda, que a Catalunya disposem d'una llei pròpia que, en el marc de la legislació bàsica de l'Estat, pugui desenvolupar legislativament la llei espanyola, com també les competències d'execució que, en aquest sentit, ens confereix l'Estatut, l'article 10, de l'Estatut. I, per tant, que ens puguem dotar d'un marc legal específic que permeti garantir que els que tinguin un ciclomotor, una motocicleta, puguin subscriure lliurement amb les entitats asseguradores aquest tipus d'assegurances a preus, diguem-ne, assequibles i raonables, no?

I això crec que es pot fer a través d'establir, de forma clara i precisa... –i amb això no crec que contravinguem les bases de la Llei d'ordenació de l'assegurança privada estatal–, d'establir l'obligatorietat de les companyies a subscriure pòlisses i establir també la possibilitat de preus màxims anuals, que podrien variar en funció, lògicament, de la valoració del risc i en funció, també, de les circumstàncies personals del prenedor de les assegurances. Aquesta és la primera mesura que nosaltres, ja li ho anticipo, inclourem en la Moció subsegüent a aquesta interpellació.

I la segona mesura, diguem-ne que subsidiària, ateny la reforma o modificació de l'Estatut del Consorci de Compensació d'Assegurances; un organisme que té una tradició gairebé centenària, però que està disciplinat i regulat amb una llei relativament recent, la Llei 21/1990, de 19 de desembre, que preveu la possibilitat, precisament, que el Consorci pugui contractar, excepcionalment i de forma limitada, l'assegurança obligatòria, quan s'acrediti que no es pot contractar almenys amb dues entitats asseguradores. És a dir que, a través d'acreditar dos rebuigs per part de les companyies, negant la possibilitat de contractar, doncs, es pugui, en aquest cas, recórrer a l'assegurança obligatòria establerta pel Consorci. També a la pràctica, la casuística que vostè coneix perfectament, es dona perfectament la circumstàn-

cia que les companyies es neguen a documentar per escrit aquest rebuig, no? Però, bé, això és el que preveu la Llei i aquesta és una facultat i una possibilitat que té qualsevol persona, i almenys així crec que ho pot exigir.

Però certament el Consorci no té, no li ho discutiré, en aquests moments habilitació legal per actuar en lliure competència en el mercat. I és evident que es podria discutir si la funció del Consorci és la d'entrar en concurrència directament en el mercat assegurador.

I si m'ho permet, senyora presidenta, com no penso fer...

La vicepresidenta segona

Se li ha acabat el temps.

El Sr. Ridao i Martín

No, és que no penso fer ús del torn de rèplica, si em permet un..., perquè el conseller m'ha demanat, m'ha apressat una mica a acabar... Si em permet, en un sol minut acabo la interpellació i per tant no caldrà...

La vicepresidenta segona

Molt bé, senyor diputat.

El Sr. Ridao i Martín

Bé, doncs, certament deia que el Consorci no té... (*Veus de fons.*) Clar, és que si no faig ús del torn de rèplica almenys que m'escolti aquest minutet de glòria que em queda, no?

Bé, deia, senyors diputats, senyores diputades, senyora presidenta, senyor conseller –i així torno a centrar l'atenció i l'interès dels assistents–, deia que el Consorci no té habilitació legal per actuar en lliure competència. Hi ha, fins i tot, qui sosté –i ho podem entendre, i per tant segurament vostè m'argumentava el mateix– que modificar el seu caràcter o el seu estatut suposaria, de fet, una autèntica, una pràctica nacionalització d'aquesta qüestió, però jo crec sincerament que ja estem –i com nosaltres, molta gent i molts usuaris– realment fatigats de picar ferro fred i, en aquest sentit, renunciar a una intervenció, en aquest cas dels poders públics, i per tant, doncs, per part en aquest cas no només del Govern de l'Estat sinó que espero, també, per part del Govern de la Generalitat a través de l'adopció d'una norma específica, d'una llei que reguli l'ordenació de l'assegurança privada a Catalunya, crec que seria interessant en aquest cas d'introduir mesures d'estímul i de foment per tal que hi hagi aquesta possibilitat d'intervenir per part, en aquest cas, del Govern de la Generalitat, però també per veure de forma subsidiària el fet que el Consorci pugui contractar, espero, de forma directa en el mercat i, així, si m'ho permet vostè, doncs, crec que es podria estimular de forma clara i molt directa les pròpies companyies asseguradores per tal que facilitessin aquesta assegurança que avui no fan en tots casos possible.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta segona

Gràcies, senyor diputat. Per a la resposta, té la paraula l'honorable conseller senyor Francesc Homs.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Francesc Homs i Ferret)

Gràcies, senyora presidenta. Gràcies, senyor Ridao, per la seva iniciativa que ens permet, una vegada més, poder aportar entorn d'aquesta problemàtica relativa a les assegurances relacionades amb les motocicletes i els ciclomotors, doncs, una reflexió més col·lectiva, pública, política en aquesta cambra entorn de tot aquest problema que s'està enquistant per la seva complexitat i per la seva dificultat de trobar-hi solucions, no?

Així, doncs, gràcies per la iniciativa. Sap vostè perfectament que aquesta iniciativa ve, també, a darrere de tot un paquet d'iniciatives que des del Govern s'estan impulsant entorn d'aquesta problemàtica i que, també, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió i altres grups d'aquesta cambra, com també el mateix Grup Parlamentari de Convergència i Unió a Madrid, en el Congrés de Diputats, conjuntament amb altres grups, també han plantejat i han instat.

Tot comença, efectivament, per l'existència d'un problema. Existeix un problema, sens dubte un problema social important, i el Govern, sensible a l'existència d'aquest problema, pren la iniciativa, atès que aquest problema afecta de manera multisectorial molts col·lectius de la nostra societat, i afecta de manera que altera els interessos que sovint són contradictoris entre col·lectius, eh?, i sectors i col·lectius socials. Entenem que una manera d'intentar abordar-lo, aquest problema, és fer asseure totes les parts relacionades i implicades i fer, en primer lloc, un bon diagnòstic d'aquest problema. Una bona solució parteix sempre d'un bon diagnòstic.

I el que fem és impulsar, doncs, un grup de treball; un grup de treball que, després de diverses reunions, va donar lloc a una anàlisi, a un diagnòstic del problema. Aquest grup de treball està format pel Departament d'Economia i Finances, el Departament, també, d'Indústria. També hi van participar ANESDOR, que és el sector fabricant de motocicletes, que, com vostè ha dit, és pioner a Europa –aquí tenim els més importants, diguem-ne, fabricants de ciclomotors de tota la Unió Europea i a darrere d'ells hi han vint mil persones que treballen de manera directa i indirecta–; Unespa, és a dir, tota la patronal d'assegurances d'Espanya va venir i es va asseure, la pròpiament Uceac de Catalunya, també el RACC i també aquesta associació, en fi, de persones que estan interessades en tot el tema i la problemàtica de la motocicleta, «Sí a la moto», no?, que és aquesta associació cívica.

Bé, a partir d'ells es va fer una anàlisi del tema, eh?, una anàlisi de la problemàtica i es va arribar a un conjunt de diagnòstics. I efectivament vostè n'ha descrit breument molts d'ells, però estem davant d'una problemàtica en què la sinistralitat ha crescut molt en els últims anys. Simplement per donar-li una petita dada, doncs, els accidents de ciclomotors l'any 96 van ser 362 i l'any 2001 passaven ja dels 1.200; és a dir, en quatre o cinc anys pràcticament es multiplica per qua-

tre o per cinc la sinistralitat d'una modalitat que és en els ciclomotors, però en motocicletes també es manté molt alta, per damunt dels quatre mil, diguem-ne, sinistres anuals, també entorn d'aquest tema.

La realitat és que tota aquesta sinistralitat es concentra en la franja entre setze i vint-i-un anys, eh?, per tant, el problema el tenim situat en aquest nivell d'edat de la població. I es detecta que, a partir d'aquesta sinistralitat, poc més del 30%, eh?, poc més del 30% d'aquesta sinistralitat s'evidencia que no estan coberts per cap mena d'assegurança. Aquesta és l'evidència: un increment important de sinistralitat i que no està cobert un terç d'aquesta sinistralitat.

Estic d'acord que en els últims anys, com vostè ha dit, l'assegurança ha crescut moltíssim. Una dada diu, doncs, de l'any 96, que ens costava 17.250 pessetes de mitjana una assegurança d'un ciclomotor o motocicleta, de mitjana –depèn del tipus de cubicatge–, i el 2001 estem parlant de més de 680 euros, és a dir, unes 120.000 pessetes de mitjana –vol dir que n'hi ha algunes que són més altes. Per tant, de disset mil a cent vint s'ha multiplicat per deu, eh?, per tant, el cost de les pòlisses d'assegurança s'han multiplicat per deu en aquest període. Per tant, estem davant d'un problema important, i sobretot important perquè hi ha un 30% del parc de ciclomotors i de motocicletes que no va pel carrer cobert adequadament, d'acord amb la norma, no?

Com a conseqüència d'això, i com a conseqüència d'altres coses que vostè ha dit i que simplement vull recordar, una d'elles podia ser, doncs, l'aplicació de la nova Llei de seguretat vial i tota una sèrie de requeriments addicionals que s'han anat establint, una sèrie de canvis que s'han anat introduint també en l'ordenament legal, fiscal, han afectat la producció de la motocicleta. Però el cost de l'assegurança ha estat un dels elements importants que ha fet retraure el mercat i, com a conseqüència d'aquestes circumstàncies, el mercat de producció i de venda de ciclomotors ens ha caigut de forma important. Però important vol dir, gairebé molt més del que vostè ha dit: estem per damunt del 40% de caiguda de vendes de ciclomotors i de motocicletes.

Per tant, això és un altre element addicional en la problemàtica social i de seguretat, la que es deriva, en un sector que està arriscat, en aquests moments, a entrar en una crisi complicada.

Què es pot fer a partir d'aquí? Vostè ha apuntat, doncs, algunes coses. I jo li vull dir que el que va fer el Govern en aquell moment és que, sobre un diagnòstic compartit amb totes les parts, vam posar sobre la taula un paquet de mesures, per tant, no inventades des de l'acció més governamental, sinó construïdes amb el diàleg i construïdes amb el consens. Es va identificar aquest paquet de mesures. Aquest paquet de mesures, en molts àmbits de les administracions, de l'Administració central de l'Estat però també dels àmbits autonòmics i dels àmbits locals, posava de manifest tot un conjunt d'accions que podien intentar apaivagar o reduir les problemàtiques i tota aquesta, diguem-ne, qüestió.

Sí que és veritat que aquell consens, doncs, en l'anàlisi, en el diagnòstic i en la identificació d'unes línies d'actuació no es va materialitzar amb una signatura, eh?, amb

un compromís pacífic de totes les parts, no?, és cert, però jo no el qualificaria, aquell procés, com de fracàs, com potser vostè ha dit. Jo crec que aquell procés ens va permetre posar-nos tots d'acord en el problema, ens va permetre donar-li difusió, donar, diguem-ne, mediàticament consciència a la societat i a les administracions i a les instàncies afectades de l'existència d'aquest problema. Després va donar peu a molts debats parlamentaris en aquesta cambra, amb resolucions. La Resolució del Parlament de Catalunya recull pràcticament en la seva quasi totalitat el contingut d'aquelles propostes d'iniciatives i d'actuacions que aquell document consensuat amb totes les parts va donar, diguem-ne, contingut, va donar el seu plantejament, i després a Madrid també, a Madrid va donar peu a resolucions, a debats, a proposicions no de llei que naixien de tot aquest plantejament.

El Govern el que va fer és enviar formalment al Ministeri d'Economia aquest paquet de mesures. I els el vam enviar amb el prec que aquelles que sí depenien del Ministeri d'Economia o dels ministeris afectats s'interioritzessin a les seves accions de Govern. I formalment això es va remetre, es va enviar al Ministeri, a Madrid.

Per altra banda hi havien unes altres actuacions que es podien impulsar des de la Generalitat, que són les que van donar peu a una resolució que aquesta cambra va debatre i que fa molt poques setmanes, el passat mes de febrer, va discutir i va, doncs, aprovar. En la línia d'aquella Resolució, ara estem desplegant-la i l'estem, doncs, portant a terme. Tan sols han passat dos setmanes, o una setmana, deu dies, i per tant em permetrà que no li pugui anticipar els resultats d'aquesta Resolució. Però ara hem de caminar, ara hem d'actuar en la línia d'aquella Resolució que el Parlament de Catalunya va aprovar, doncs, amb una ampla majoria, no?

Vostè m'apuntava, no obstant, algunes idees que podien donar contingut a un altre compromís parlamentari, derivat d'aquesta interpellació que jo li prego, en tot cas, que hi reflexionem una mica; hi reflexionem perquè penso que si el Parlament fa pocs dies ha aprovat un paquet de mesures el que hem de fer, en tot cas, en la línia d'aquesta orientació, potser podríem precisar i concretar algunes accions que són les que potser ens fan referència més pròpiament a l'acció competencial de la Generalitat de Catalunya.

Vostè m'orienta algunes actuacions que poden ser objecte de contrast i de debat, però que potser fan referència més aviat a la insistència en l'àmbit de l'Estat. Perquè l'obligació, en fi, d'introduir en l'ordenament legal l'obligació de les companyies per establir pòlisses, em temo que hauríem d'anar a modificar la Llei d'assegurances privades, no?, i ha de ser una matèria de regulació d'àmbit de l'Estat.

No obstant això, podem intentar analitzar què és el que es pot fer des de l'àmbit de la Generalitat, però molt em temo que nosaltres podríem actuar amb una certa contundència en l'àmbit de les mutualitats de previsió social, que és allà on nosaltres tenim una certa capacitat legislativa, però aquest context de les entitats d'assegurances no fan productes d'assegurament de vehicles, no?

D'altra banda, obligar el Consorci que pugui contractar, com vostè també ho ha dit, i ja m'ha anticipat la

dificultat d'obligar-lo, perquè legalment no està definit el Consorci com un instrument que pugui fer competència en el mercat amb les entitats asseguradores, però sàpiga, i li ho vull dir, que el fet que un 30% del parc d'avui de ciclomotors i motocicletes no estigui cobert per assegurança, el risc sí que està cobert finalment pel Consorci, i el Consorci està fent un transvasament de recursos cap a la nostra societat per cobrir els riscos materials i no materials que s'hagin generat com a conseqüència dels sinistres que s'hagin produït en la societat catalana. Per tant, ja s'està implicant el Consorci en una cobertura no contractada, però amb una cobertura de segon nivell per donar cobertura als riscos que s'estan produint a la societat.

Ara bé, jo sí que estic a la seva disposició de reflexionar-hi una mica més profundament aquí, en aquest àmbit, potser no tant per instar el Govern a una acció legislativa en aquest front, però potser sí per instar l'Estat que ho faci. Potser podríem en aquest sentit instar l'Estat a impulsar unes determinades actuacions legislatives. De fet –de fet–, la Resolució que es va aprovar al Congrés dels Diputats, instada per Convergència i Unió, a què també el seu Grup va presentar unes esmenes, anava en aquesta direcció i posàvem sobre la taula la possibilitat d'impulsar aquestes actuacions.

Deixi'm dir-li per acabar, no obstant, que el que creu el Govern que realment ajudaria a resoldre les coses; és a dir, nosaltres podem fer moltes de coses que ajudin a reduir el risc i, com a conseqüència de reduir el risc, fer una acció de pressió sobre les asseguradores perquè comercialitzin pòlisses d'assegurances a un cost, a un preu més baix. Això es pot fer, tot i que hi han unes regles de mercat i unes regles de competència que no ens deixaran fer accions conjuntes i sectorials perquè entrarem en col·lisió amb les normes, diguem-ne, de defensa de la competència, però sí que hi han coses que podem fer per ajudar a reduir risc i ajudar a fer més factibles les assegurances més barates.

I hi han coses que es poden fer en l'àmbit de l'Estat que nosaltres creiem que són les que realment són les efectives, les que són dirigides a resoldre els problemes. La primera és modificar el Reial decret 2042 que estableix l'obligatorietat de passar les ITV als ciclomotors. Aquest és un tema important que pot ajudar realment a reduir risc, i aquest és un tema que pot ser incòmode per a la població –pot ser incòmode–, però aquest és un tema realment important. L'altre que és realment important és exigir major nivell en les proves d'aptitud per a l'obtenció de les llicències de ciclomotors, fins i tot ampliant el permís a poder, diguem-ne, utilitzar un ciclomotor amb determinats permisos que avui ja es concedeixen per als ciutadans quan condueixen cotxe. Un ciutadà que condueix un cotxe se'l podria autoritzar a utilitzar determinats ciclomotors, sense haver de passar per les proves que avui passa.

L'altra és baixar el segon passatger, que avui està situat, doncs, entre els setze i els divuit anys, situar-lo en aquest límit o en aquesta banda dels setze i dels divuit anys. Això sí que també podria reduir o reconduir els riscos que avui les motocicletes estan tenint, que les asseguradores diuen que, com que està legitimat a un segon passatger, doncs, quan un va en motocicleta,

doncs, té un segon risc i, com que té un segon risc, la cobertura de la pòlissa ha de ser més alta, i per aquí justifiquen que el preu ha de ser més alt. Doncs bé, revisar aquest tema del segon passatger.

L'altra és autoritzar, com deia, els conductors amb carnet B perquè puguin dur motocicletes, que voldria dir que gent que té una gran experiència ja en la conducció a la via pública puguin utilitzar aquest tipus de vehicles amb més seguretat.

I l'última és el pla «Renove» que ens ve reclamant, doncs, el sector, que permetria renovar el parc, i el parc tindria menys risc, eh?, perquè serien motocicletes més noves, deixarien de ser velles i, per tant, tindrien menys risc i, per tant, tindrien, llavors, un assegurament més accessible.

Aquestes són les coses que ens sembla que es poden fer. Ara bé, obligar –obligar– les companyies d'assegurances per llei a fer coses que avui no poden fer o que els seus riscos no poden cobrir per les primes que paguen aquesta és una dinàmica complicada, eh? La podem fer, aquesta llei, sovint el Parlament aprova lleis en què estableix l'obligatorietat del Govern d'exigir cobertures d'assegurances obligatòries i, després, al mercat no les cobreix ningú, i això vostès ho saben, no? Per tant, no sé si aquesta línia és la que, en realitat, ens pot ajudar a resoldre el problema d'una forma més efectiva.

Jo crec que en la línia de la resolució d'aquest Parlament, de la que va aprovar aquest Parlament, amb els sis punts de línies d'acció, podem aprofundir-hi més, fins i tot podem concretar i podem instar Madrid a fer unes determinades actuacions més en la línia que jo li apunto.

A veure si tot plegat, amb la seva col·laboració, la del seu Grup i la dels grups d'aquesta cambra, doncs, ajudem més a pressionar i a avançar en possibles solucions, tot i que hem de ser conscients que estem en un problema que no és fàcil de resoldre –no és fàcil de resoldre–, perquè afecta interessos, diguem-ne, contraposats, eh?, i difícils de resoldre així, diguem-ne, per una norma estrictament, no? És la suma de moltes actuacions, en la línia de la resolució que fa uns dies el Parlament va aprovar.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La vicepresidenta segona

Molt bé. *(El Sr. Ridao i Martín demana per parlar.)* Sí, senyor diputat, m'ha demanat la paraula per...?

El Sr. Ridao i Martín

Li he dit abans que no faria ús d'aquest torn, però, rapidíssimament, volia fer una petita precisió al conseller, perquè estem d'acord en allò que vostè ha anomenat...

La vicepresidenta segona

Trenta segons.

El Sr. Ridao i Martín

...sí, en allò que vostè ha anomenat «coses efectives», no?, i, de fet, es tracta d'executar algunes mesures, com vostè deia, que estan contingudes en aquella resolució aprovada que va impulsar el nostre Grup Parlamentari conjuntament amb el seu.

Jo, aquí..., el problema no està tant a desplegar o a concretar alguns d'aquests aspectes, que, com vostè ha dit, doncs, ja estan ben encaminats, sinó a explorar altres fórmules, perquè, per exemple, vostè parla del Consorci, i jo plantejo, òbviament, explorar una via com és modificar el seu estatut per habilitar-lo legalment en aquest cas per entrar en concurrència directament en el mercat. Vostè deia: «Home!, el Consorci ja assumeix en la pràctica, doncs...» Bé, vostè sap que amb el límit de l'assegurança obligatòria, en el cas dels danys personals pot ser satisfactori, però en el cas dels danys materials, no. Per tant, aquí, des d'aquest punt de vista, la situació no seria satisfactòria.

I pel que fa al marc legal, el plantejament que jo li feia és la possibilitat d'adoptar una llei d'ordenació de l'assegurança privada en el marc de la legislació bàsica de l'Estat, que és un mandat o una potestat que tenim inclosa a l'Estatut des de l'any 1980 i que no hem apro-

fitat. I, per tant, explorar aquesta possibilitat vol dir calcular, i tenim quinze dies fins a la discussió a debat de la Moció...

La vicepresidenta segona

Senyor diputat, hauria d'acabar, que ha esgotat tot el temps, inclòs el de la rèplica.

El Sr. Ridao i Martín

...per veure si les bases de la legislació estatal ens permeten, en aquest cas, adoptar una normativa específica que pugui fixar, en aquest cas, el límit del preu màxim.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta segona

Molt bé, moltes gràcies. S'ha acabat. Per tant, reprendrem demà la sessió a les deu del matí.

Moltes gràcies.

La sessió se suspèn a un quart de deu del vespre i deu minuts.

P R E U S					
<i>Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya</i>					
Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa)			7.500 PTA	45,08 euros	
Número solt			225 PTA	1,35 euros	
<i>Diari de Sessions del Parlament de Catalunya</i>					
Subscripció anual (edició impresa o en microfitxa)			6.000 PTA	36,06 euros	IVA inclòs
Número solt			120 PTA	0,72 euros	
<i>Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya i Diari de Sessions del Parlament de Catalunya</i>					
Subscripció conjunta (edició impresa o en microfitxa)			13.000 PTA	78,13 euros	

ISSN 0213-7984 (sèrie P)
0213-7976 (general)
Dipòsit legal: B-27.966-1980
Imprès a Multitext, SL • Barcelona

**Les publicacions oficials
també són consultables a
www.parlament-cat.net**